Influenţa crescândă a Chinei

Revizuită şi actualizată

Carl Lawrence şi David Wang

Cuvânt înainte de C. Peter Wagner

Dedicată lui Paul E. Kauffman, dascăl, mentor, misionar în China

CUPRINS

Cuvânt înainte

Introducere

Partea întâi: REVOLUŢIE

Capitolul 1: Revoluţia culturală

Capitolul 2: Mama Zhang

Capitolul 3: Oameni ai lui Dumnezeu

Capitolul 4: Biserica din case

Capitolul 5: Două explozii

Partea a doua: REÎNNOIRE

Capitolul 6: Biserica în acţiune

Capitolul 7: Erezii creştine

Capitolul 8: Măcelărirea inocenţilor

Capitolul 9: Femei cu adevărat integre

Capitolul 10: O voce răsunătoare

Capitolul 11: Măgari pentru Domnul

Capitolul 12: Confecţioneri de corturi

Capitolul 13: Transmiţând credinţa şi altora

Partea a treia: RÂVNĂ

Capitolul 14: Planurile lui Dumnezeu

Capitolul 15: Câteva lecţii învăţate

Capitolul 16: Lecţii suplimentare

Concluzie

Epilog

Cuvânt înainte

China este un adevărat fenomen. Nu trece nici o zi fără ca ziarele americane de mare tiraj să nu publice cel puţin un articol cu privire la China. Pe o cantitate enormă de bunuri care se vând în magazinele din America stă scris: „Made in China". Este imposibil să ne gândim la secolul XXI fără a-i conferi Chinei un loc foarte important pe agenda evenimentelor viitoare.

Dar ceea ce se întâmplă în cadrul secular socio-economico-politic în China are o importanţă mai mică pentru creştini. De ce? Pentru că în ultimii ani am văzut cu ochii noştri cele mai mari şi cele mai rapide recolte de suflete din întreaga istorie omenească! Este posibil ca în China să existe acum la fel de mulţi creştini născuţi din nou pe cât există în Statele Unite.

Nu voi uita niciodată ziua aceea de acum douăzeci de ani, când David Wang a participat la unul dintre cursurile mele de la Seminarul Fuller. John Wimber tocmai mi se alăturase în predarea cursului MC510 „*Semne, minuni şi creşterea Bisericii*". Era ceva nou pentru mine, şi de aceea l-am întrebat pe David: „Ai văzut vreo minune sau vreun semn pe acolo prin China?" A început să vorbească fără oprire!

Noi cei de la Fuller am rămas uluiţi de lucrurile pe care ni le-a povestit despre ceea de face Dumnezeu în China. În acel moment, informaţiile despre China erau destul de limitate. Cu toate acestea, David Wang de la organizaţia *Asian Outreach* vizitase diferite provincii ale Chinei în mod regulat şi ne-a adus informaţii de primă mână despre ceea ce se petrecea acolo. El a pus creşterea fenomenală a bisericii din China pe seama puterii lui Dumnezeu manifestată în atât de multe feluri prin miracole, semne şi minuni.

De la absolvirea lui David, am ţinut legătura şi am slujit împreună în multe ocazii diverse. Când l-am vizitat pe David în Hong Kong, am descoperit că ceea ce ne relatase la ora de curs era doar vârful aisbergului. Ceea de face Dumnezeu în China este atât de uimitor încât nu pot să nu mă duc cu gândul la versetul din Habacuc 1:5 „*Aruncaţi-vă privirile printre neamuri, şi priviţi, uimiţi-vă, şi îngroziţi-vă! Căci în zilele voastre voi face o lucrare, pe care n-aţi crede-o daca v-ar povesti-o cineva!*"

Acum zece ani, pe când vorbeam unui grup de lideri din Hong Kong, am profeţit că prin anul 2025 China va fi ţara care va trimite mai mulţi misionari în alte state decât oricare altă naţiune a lumii. Acum cred cu şi mai multă tărie că acest lucru se va întâmpla.

Pentru cei care s-au rugat pentru China, această carte va fi o încurajare extraordinară. Dumnezeu răspune la rugăciunile voastre!

Celor care aţi investit în lucrarea misionară din China, această carte vă va arăta că seminţele pe care le-aţi sădit aduc multă roadă. Acest lucru este valabil mai ales pentru organizaţia *Asian Outreach*. Eu îi plasez în vârful listei „agenţiilor misionare pentru Lumea a treia". Mi-am propus ca regulă să nu mă alătur niciunui bord misionar, dar nu am putut să nu consider organizaţia *Asian Outreach* o excepţie de la regula pe care mi-o impusesem.

Pentru cei care nu s-au sinchisit prea mult de China mă rog ca, pe măsură ce veţi citi această carte, să conştientizaţi faptul că Dumnezeu îi iubeşte pe chinezi şi că face o lucrare extraordinară printre ei.

Această carte ne relatează esenţa uneia dintre cele mai minunate lucrări ale lui Dumnezeu din întreaga istorie. Aşa cum l-am auzit pe David Wang spunând de multe ori: „Fiţi pe fază! Vin chinezii!"

C. Peter Wagner, Cancelar
Wagner Leadership Institute

INTRODUCERE

Există o mare diferenţă între istorie şi ceea ce e cu adevărat istoric. Tot ceea ce se petrece este istorie, dar doar ceea ce e într-adevăr semnificativ este istoric. Ceea ce face ca un eveniment să fie istoric este caracterul lui de „semn"–face trimitere la ceva mai măreţ, fiind de obicei o paralelă la alte evenimente anterioare, şi repetându-se adesea. Acesta este un fapt pe care uneori îl ignorăm, în detrimentul nostru.

De pildă, să ne întoarecem la ziua de 14 august, 1947. În India, de la pasul Khyber până în Caşmir, de la junglele din Assam până la Poarta Indiei din New Delhi, se desfăşura tăcut, dar nu fără a fi remarcat, un eveniment instoric. Stindardul britanic *Union Jack*, care fluturase pe cuprinsul întregii Indii, era coborât în linişte pentru ultima oară. Optsprezece ore mai târziu, sute de mii de oameni s-au adunat sub soarele arzător de august care se înălţa peste Arcul Sandstone, monumentul dedicat celor 90.000 de indieni care au murit pentru ca acel steag, care acum lipsea, să continue să fluture. Tribunele amenajate pentru demnitari au început să pârâie şi să se răstoarne, fiind imediat călcate în picioare de mulţimea care se năpustea înainte pentru a vedea stâlpul gol pe care fusese înălţat steagul. „Plouă cu bebeluşi", au strigat oamenii, când femeile au început să-şi arunce copiii în aer pentru ca aceştia să nu se sufoce în valul uriaş de fermieri, comercianţi, cerşetori şi studenţi.

Soldaţii i-au împins pe oameni pe laturi pentru a deschide drum unui Rolls Royce care claxona neîntrerupt, şi care se îndrepta încet spre stâlpul steagului. Imediat oamenii au ajuns să se caţere pe automobil pentru a avea o vedere mai bună asupra acestui monument istoric. Dându-şi seama că nu se putea merge mai mult cu maşina, Louis Francis Albert Victor Nicholas Mountbatten, Viconte de Burma, Amiral al Flotei, Vicerege al întregii Indii şi reprezentant personal al Majestăţii sale, Regele George al VI-lea, s-a strecurat cu greu afară din maşină prin portiera întredeschisă. Uniforma lui albă s-a pătat de îndată de transpiraţia masei de oameni care de agita în jurul lui. Cu medaliile îndesate acum pe piept, s-a uitat la mulţimea uriaşă şi a strigat către primul ministru al noii naţiuni: „Nehru, ridică steagul!"

Dintr-o dată peste mulţime s-a aşternut tăcerea. Nu mai erau nici fanfarele pregătite, nici tunuri–toate fuseseră împinse la o parte. Viceregele şi-a ridicat apoi mâna deasupra mulţimii şi a salutat cu un aer rigid, în timp ce, pentru prima dată în istorie, steagul noii Republici a Indiei se înălţa spre vârful stâlpului. Când braţul viceregelui s-a lăsat în jos, însemna pentru tot restul istoriei că cea mai mare bijuterie a Coroanei britanice îşi părăsea locul, despărţindu-se de aceasta pentru totdeauna. Soarele încins continua să coboare încet, un soare care apunea repede peste un mare imperiu.

Să sărim acum peste o jumătate de secol, până la ora doisprezece fără un minut seara, pe 30 iunie 1997. Viceregele Indiei este acum mort, victimă a unei bombe IRA. Nepotul lui favorit, Alteţa sa regală, prinţul de Wales, moştenitor al tronului imperiului său, vede cum istoria se repetă. În faţa reşedinţei guvernamentale din Hong Kong, steagul *Union Jack* este coborât de pe stâlp. Ultima mare bijuterie din coroana unui mare imperiu pleacă o dată cu steagul.

La puţină distanţă, liderii invitaţi, a peste 100 de naţiuni, stau în picioare în semn de respect, şi, pentru prima dată în ultimii 100 de ani, primul ministru înalţă stindardul Republicii Populare Chineze şi cele Cinci Stele flutură acum în înalturi peste Hong Kong.

Acest moment istoric nu este doar o simplă schimbare politică a proprietarilor unei afaceri imobiliare. Este un „semn" care arată sfârşitul apropiat al unui mare imperiu, şi apariţia altuia. El spune întregii lumi că Războiul Opiumului s-a încheiat–şi că una dintre părţi a câştigat. De asemnea, trimite un mesaj la peste 1,28 miliarde de oameni spunându-le: „Suntem din nou o naţiune suverană şi aceşti *gweilos* (diavoli străini) au părăsit ţărmurile noastre. E drept, mai este problema Taiwanului, dar fii risipitori se întorc la timpul lor."

Paralela dintre India, 1947, şi Hong Kong, 1997, este evidentă, deşi foarte diferită. Dacă anul 1947 anunţa „noi democraţii" şi „imperii în destrămare", schimbarea din 1997 anunţă o a doua „superputere" şi modul în care celălalt deţinător al acestui titlu cu conotaţii

dubioase va accepta acest nou fapt de viaţă. Deşi implicaţiile din 1947 nu au cauzat nici cel mai mic ecou pe scara economică, politică şi socială Richter a lumii, anul 1997 a înregistrat o prefacere tăcută şi o alunecare cu potenţial devastator a unei falii majore a lumii. Acesta înseamnă că cealaltă „superputere" (în speţă Statele Unite) nu vor mai putea ingora în continuare potenţialul şi capacităţile unei cincimi din populaţia totală a lumii. De asemenea, Statele Unite nu-şi vor mai permite să repete enorma greşeală pe care au făcut-o anterior, prin presupunerea neîntemeiată că „aisiaticii ăştia" nu sunt competitivi–că tot ce fac este doar „fleacuri şi jucării". Asemenea presupoziţii au fost un act de aroganţă ale cărui urmări dezastrouase i-au adus pe mulţi în situaţia de a-şi trece în revistă propria ruină şi de a se întreba de ce nu au anticipat că aceste „jucării" aveau să se numească într-o bună zi toyote.[1]

Hong Kong-ul este în fapt declaraţia publică a faptului că Republica Populară Chineză este o putere mondială majoră care va exercita o influenţă considerabilă asupra restului lumii, inclusiv asupra Statelor Unite. În orice caz, a limita influenţa Chinei asupra Americii la bancheri, antreprenori şi generali de armată, ar însemna să pierdem din vedere adevărata esenţă a istoriei. Hong Kong-ul şi anul 1997 reprezintă unul dintre aceste „semne" istorice care luminează trecutul, prezentul şi viitorul.

Dincolo de exteriorul lustruit al politicului şi comercialului se află un mare adevăr care se referă la împlinirea unei şi mai mari împărăţii, una în care steagurile tuturor naţiunilor se vor pleca pentru a face loc unui sindard simplu spălat în sânge. Influenţa Chinei asupra Americii cât şi asupra întregii lumi apusene va fi, mai mult decât orice altceva, de natură spirituală. Istoria, linia fragilă a timpului care leagă toate lucrurile istorice din trecut de cele din prezent, este ţesută de mulţi oameni care, fără a şti măcar acest lucru, îşi îndeplinesc cu sârguinţă rolurile.

Acum să ne întoarcem încă o dată în istorie. Este anul 1968. Noul conducător al Imperiului Mijlociu, Mao Zedong, încearcă să pună din nou mâna pe frâiele revoluţiei sale. Astfel, scrie *Cărticica roşie*, instituie Gărzile Roşii, şi-i cheamă pe tinerii naţiunii sale să „purifice revoluţia de orice influenţe străine." Transportul public este oprit, fabricile şi şcolile sunt închise. Gărzile Roşii îndeplinesc rolurile de judecător şi juriu în acelaşi timp. Procesele se ţin în curţile caselor şi la colţuri de stradă. Intelectualii şi oamenii de carieră sunt trimişi la ţară pentru „muncă de corecţie". Mulţi profesori sunt executaţi de elevii lor.

Pe strada Macdonnell, la numărul 27, în Hong Kong, un băieţaş chinez, la primul etaj, şi un misionar american la etajul patru, încearcă, fiecare pe drumul lui, să sfâşie cortina care

[1] În original, joc de cuvinte bazat pe asemănarea dintre scrierea cuvântului toy-jucărie, şi denumirea mărcii de maşini japoneze-Toyota (n. trad.).

separă China de restul lumii. Amândoi văd trupurile cu mâinile legate la spate care plutesc în josul râului Pearl înspre portul Hong Kong. Ascultă în diferite părţi răspunsurile la aceleaşi întrebări ce se pun pe măsură ce refugiaţii care au scăpat povestesc despre carnagiul care le devastează ţinuturile natale. Ştiu însă prea puţin că pe măsură ce un imperiu descreşte, un altul se ridică în loc.

Cartea aceasta vorbeşte tocmai despre aceste lucruri. Ea adaugă consum de energie, sudoare, sânge şi lacrimi declaraţiei lui Mao care spune: „O revoluţie nu e o petrecere de seară”.

REVOLUŢIE

Partea întâi

1

REVOLUŢIA CULTURALĂ

„O revoluţie nu e o petrecere de seară”

—Mao Zedong

Provincia Guangxi a fost scena care a ilustrat recent cât de semnificativă a fost schimbarea în China în ultimii treizeci de ani, de la începutul Revoluţiei Culturale care a aruncat ţara într-un lung coşmar. Gărzile Roşii îşi făcuseră atunci apariţia în Nanking, purtând uniforme largi, insigne cu chipul lui Mao şi banderole roşii. În acest moment însă era o deosebire majoră faţă de acum treizeci de ani. Uniformele erau de fapt costume şi banderolele purtau inscripţia „personal de serviciu”, în loc de *Hong Wei Bing*. Aceste „Gărzi Roşii” erau chelneriţe ale unui nou lanţ de restaurante fast-food.

Proprietarul, Tan Yonghua, membru al Gărzilor Roşii la vârsta de 11 ani, devenit acum însă antreprenor capitalist, admite: „Unii se enervează când le văd pe chelneriţe. Îşi aduc aminte cum erau persecutaţi, cum Gărzile Roşii i-au ucis pe contrarevoluţionari, uneori chiar pe profesorii lor.”

„Da,” se amestecă în discuţie o femeie între două vârste aplecată asupra farfuriei cu orez şi carte de porc fiartă, „este niţel ciudat, dar serviciul e bun.” Un alt client mărturiseşte că el însuşi a fost membru al Gărzilor Roşii, dar spune: „Aceasta a fost o altă perioadă a istoriei, şi trebuie să acceptăm acest lucru.”

Pentru milioane de chinezi însă, Revoluţia Culturală nu a fost deloc o masă la un fast-food, servită pe farfurii de inox de către chelneriţe zâmbitoare, şi nici nu a spus nimeni despre ea că ar fi petrecere de seară „niţel ciudată,” servită de un revoluţionar.

Pe atunci, Mao Zedong începea să piardă controlul asupra revoluţiei sale. Partidul se destrăma în urma prea multor salturi „înainte” pe care le făcuse. „Bătrânul revoluţionar” înghiţise cu nesaţ toate adjectivele linguşitoare cu care presa şi intelectualitatea apuseană se

grăbiseră să-l asalteze. Acum, cele 850 de subsantive şi pronume de acasă aveau nevoie de hrană şi de îmbrăcăminte–necesităţile elementare ale vieţii, pe care le tot promisese din 1949– dar singurul rezultat pe care îl produsese era sărăcia lucie atât în privinţa trupului cât şi a spiritului.

„Venerabilul bătrân", cu faţa puhavă, pe care machiajul nu reuşea să o mascheze suficient de bine, respira cu greutate din pricina brâului strâns pe care îl purta pentru a-şi susţine stomacul umflat, ghiftuit după masa de seară tradiţională cu opt feluri, stropită apoi cu gâteva pahare de *mao tai* foarte puternic. Plecă de la unul dintre luxoasele sale apartamente spre biroul Comitetului Central. Ajută la prinderea pe perete a primului afiş care avea să fie simbolul unei noi mari mişcări: Marea Revoluţie Culturală Proletară. Afişul îi chema pe tinerii chinezi să „atace birourile" liderilor de partid locali. Milioane de tineri chinezi, elevi şi studenţi au primit banderole roşii pe care erau scrise cuvintele: „Hong Wei Bing" (Gărzile Roşii). O dată cu aceste banderole venea şi autoritatea de a „purifica revoluţia". Erau aşadar autorizaţi să fie judecători, juraţi şi executori. Gărzile Roşii erau acum avangarda unei mişcări care avea să aducă cea mai mare naţiune a lumii la un pas de dezastru şi de haos total.

De îndată ce primul afiş fu lipit pe perete, Mao se îndreptă spre piaţa „Poarta Păcii Cereşti", în centrul Beijingului, pentru „întâlnirea celor un milion" de împuterniciţi ai săi. Fiecare dintre ei primi o cărticică roşie numită *Citate din Mao*. După cum banderolele pe care le purtau erau simboluri ale autorităţii lor de a „purifica revoluţia o dată pentru totdeauna", *Cărticica roşie* fluturată de toţi a devenit simbolul dedicării lor pentru această slujbă. Nimeni dintre cei care se vor pune de-a curmezişul în drumul lor nu va supravieţui.

Eficienţa nemiloasă a sarcinii lor a fost ilustrată într-o zi răcoroasă de toamnă, în 1966. În suburbiile oraşului Beijing, o doamnă în vârstă şedea pe scaunul ei de lemn, cu mâinile împreunate în poală. Tunica spălăcită albastră şi largă atârna pe umerii ei gârboviţi. Aştepta sosirea Gărzilor Roşii, ştiind că aveau să vină, aşa cum veniseră după mulţi alţii.

Aruncă o privire fugară asupra soţului care se afla în cealaltă parte a odăiţei, şi apoi asupra fotografiilor frumos înrămate de deasupra unei etajere. Printre ele se afla şi diploma de la o prestigioasă universitate străină, şi un certificat de căsătorie. În primul sertar de deasupra, ascunsă sub garderoba sărăcăcioasă, dar adecvată din punct de vedere politic (alte două tunici şi trei perechi de pantaloni), se afla o mică sumă de bani strânsă în secret pentru ocazii speciale. Ştia ce avea să se întâmple. Ochii i se umplură de lacrimi şi îşi aşeză coatele pe măsuţa de bucătărie acoperită de muşama, luându-şi capul în mâini.

Nu mai putea suporta să privească de-a lungul încăperii la patul unde se consumase căsătoria ei cu douăzeci şi şase de ani înainte. Îndrăgostiţii din copilărie deveniseră soţ şi

soţie. În acel loc adusese pe lume trei copii, într-o societate despre care se spunea că avea să devină mai bună, dar care părea să devină din ce în ce mai rea. Totul arătase atât de promiţător. Ar fi trebuit să nu mai fie vorba de nici un război, şi totuţi tinerii fuseseră trimişi în Coreea. Ar fi trebuit să nu mai existe foamete, dar totuşi fuseseră multe zile, şi uneori chiar săptămâni când tot ce avuseseră de mâncare era doar un nap tăiat felii. Păstra încă amintirea persistentă a chinului de a sta la rând în asprimea iernii câte cinci ceasuri pentru a putea cumpăra o bucăţică de carne. O lua acasă şi o gătea de parcă ar fi avut un adevărat ospăţ. Le spune copiilor că nu-i era foame şi că ei trebuie să-i mănânce porţia.

Îşi amintea de promisiunea oficialităţilor că nu va mai fi niciodată o altă „Campania celor 100 de flori îmbobocite”—timpul acela îngrozitor când membrii ai intelectualităţii erau invitaţi „să ia atitudine” împotriva conducerii, doar pentru a-şi regăsi vocile folosite împotriva lor ca mărturii ale unor activităţi contrarevoluţionare care uneori erau reale, dar mult mai adesea închipuite. Indiferent dacă era în temniţă, sau dacă era lăsată acasă să aibă grijă de copii fără hrană şi fără bani, fiecare persoană trebuia să mărturisească în scris ceea ce avusese împotriva lui Mao. Această mărturie avea să fie apoi ruptă în bucăţi, adesea fără a fi măcar citită, pentru ca persoanei respective să i se ceară o altă mărturisire mai detaliată, cu „tot adevărul”. În cele din urmă, mintea refuza să coopereze şi victima devenea o ţintă lipsită de orice protecţie în faţa unor interogatori care nu conoşteau nici un fel de milă.

„Ştii ce a spus ieri?” Femeia ridică capul, îndreptându-se spre soţul ei. Soţul vobea în şoaptă în timp ce se uita pe fereastră în curtea mică ce slujea ca centru pentru cele şase familii care locuiau în imobil. „Era în ziar, scris cu cerneală roşie. «Nu există proces de construcţie fără distrugere. Distrugere înseamnă critică şi repudiere; înseamnă revoluţie. Ea presupune trierea cu socoteală a lucrurilor, care este construirea. Începe cu distrugerea, şi în acelaşi timp vei avea procesul de construcţie»”.

„Închipuie-ţi numai!” spuse el neîncrezător întorcându-se şi apropiindu-se de soţia lui. „Începe cu distrugerea, şi în acelaşi timp vei avea procesul de construcţie. Ce fel de gândire întortocheată o mai fi şi asta?” Ezită pentru un moment apoi întinse mâna şi o aşeză mângâietor pe umărul ei. Degetele lui lungi, subţiratice, pregătite să aducă muzică unei naţiuni care avea atâta nevoie de ceva frumos, tremurau. Fără să se uite, ridică şi ea braţul, mângâind mâna profesorului cu degetele ei bătătorite şi noduroase.

Deodată, degetele lui se crispară pe umărul ei. Mâna ei îl apucă strâns. Auziră amândoi în acelaşi timp. Strigătul era inconfundabil. Mâinile începură să le tremure involuntar. Strigătele se auzeau şi mai puternic. Trecuseră deja câteva zile de când apăruseră

afişele pe uşa locuinţei lor. Unul spunea: „Simpatizant al străinilor” un altul spunea: „Reeducaţi-i pe aceşti şerpi veninoşi!”

„Poate sunt doar în trecere”. Era o încercare firavă, amestecată cu speranţă–speranţă care avea să piară curând. Vocile mâniloase se auzeau din ce în ce mai puternic pe măsură ce mulţimea intra în curte. Profesorul puse mâinile pe braţele soţiei şi se aplecă sărutând-o pe obraz. Îi şopti ceva, dar vocea îi fu acoperită de zgomotul uşii de la intrare care ceda sub lovituri. Urmă un moment de tăcere năucitoare când profesorul şi soţia lui priviră ţintă cu deznădejde şi neîncredere, regăsindu-se în faţa unei foste eleve, care acum conducea mulţimea ce umplea pe jumătate curtea. Asemenea altor 150 de milioane de adolescenţi, eleva purta prestigioasa banderolă a Gărzilor Roşii pe braţul stâng. Deodată, imediat ce micii soldaţi roşii ai lui Mao năvăliră în cameră, izbucni un vacarm pestriţ de voci care strigau: „Paraziţii!”, „Şerpi veninoşi!”, „Mao ne-a trimis!”, „Trăiască conducătorul Mao!”, „Capitalişti ce sunteţi!”, „Simpatizaţi cu străinii!” Profesorul şi soţia lui priviră neputincioşi, paralizaţi de frică, necrezându-şi ochilor în timp ce casa le era percheziţionată şi întoarsă pe dos. Femeia încercă să se ridice, protestând când văzu certificatul de căsătorie înrămat aruncat şi sfărâmat pe podea. Tânărul care îl aruncase o îmbrânci înapoi pe scaun.

Peste câteva momente totul era terminat. „Florile revoluţiei”, cu braţele pline de fotografii, cărţi, partituri, o viaţă de amintiri şi de lucruri adunate, cărară articolele confiscate în curte şi le aruncară într-o grămadă. O tânără se îndreptă apoi spre profesor. În cameră se aşternu tăcerea, de parcă acesta ar fi fost un act repetat adesea. Fără nici un cuvânt, tânăra îl plesni pe profesor peste faţă. Soţia se repezi cu un ţipăt să-l apere, dar un tânăr o împinse din nou brutal spre scaun. Femeia izbucni în plâns văzând singele care se prelingea din colţul gurii soţului ei. Înainte ca profesorul să o poată întreba pe fosta elevă „De ce?” ea făcu stânga-mprejur şi se întreptă spre uşă, făcându-le celorlalţi semn să o urmeze.

Alţi tineri îl înşfăcară pe profesor, târându-l afară în curte. Soţia, îngheţată pe scaun, îşi îngropă faţa în palme şi continuă să plângă. Umerii îi erau scuturaţi de plânsul care răsuna în camera pustie: „De ce, de ce, de ce?”

Deşi Gărzile Roşii nu erau atât de versate în arta distrugerii pe cât aveau să devină ulterior, îndepliniră acest act de vandalism şi devastare în mod metodic. Mai întâi incediară lucrurile, apoi urmă sunetul trupului omenesc sub loviturile grele de bocanci şi ciomege. Apoi strigătele sălbatice, alte lovituri cu picioarele şi injurii obscene. Apoi tăcere.

Încet, soţia se întoarse spre uşa care atârna acum doar într-o balama. Se ridică de pe scaun şi îndepărtă grijuliu cu piciorul rama unei fotografii de pe podea. Păşi peste salteaua

care fusese sfâşiată şi verificată pentru descoperirea unor materiale de „contrabandă străină”. Privi cu precauţie în curte, simţind mirosul înţepător de fum care îi umplea nările.

Mormanul de obiecte atât de dragi ei, adunate timp de o viaţă ardea încă, deşi focul începea să se stingă. Văzu chipul unui vecin care privea pe furiş prin uşa uşor întredeschisă. Apoi auzi ceva. Suna ca geamătul unui animal rănit.

Urmărind din ochi direcţia de unde venea sunetul, îngheţă sub impresia a ceea ce descoperi acolo. Înlemnită de frică şi neputând crede ochilor, cu gura deschisă, însă fără a putea scoate vreun sunte, privi cu ochii mari mormanul de carne contorsionată care zăcea acolo pe burtă. Semăna mai mult cu un animal călcat de un camion decât cu soţul ei. Avea braţele îndoite sub piept; un picior era răsfirat iar celălalt era îndoit sub trup. Femeia dădu un strigăt şi alergă spre el, în colţul curţii, îngenunching cu grijă lângă el. Ca o mamă care se apleacă să-şi ia cel dintâi copil din braţele moaşei, îl întoarse cu grijă cu faţa în sus. Avea ochii închişi; unul dintre ei era umflat de lovituri. Dintre buzele întredeschise şi crăpate se auzi un geamăt de teamă şi durere. Aşa cum făcuse de mii de ori înainte când dorise să-i aducă o mângâiere, se aplecă, îi luă mâinile şi i le lipi de faţa ei.

Pentru un scurt moment parcă nu putu să creadă, şi apoi se prăbuşi cu capul pe pieptul lui, plângând cu amar şi ţinându-i mâinile strâns lipite de faţa ei. Mirosul de carne arsă de la degetele ţinute deasupra focului i se sui în nări iar sângele de la vârfurile degetelor tăiate cu lama de ras i se întinse pe faţă. Soţul ei nu-şi va mai folosi niciodată degetele lungi şi subţiratice, exersate de-a lungul unei vieţi de disciplină, pentru a aduce muzica în inimile semenilor lor.

Holocaustul cunoscut sub denumirea de Revoluţia Culturală începuse să-şi întindă tentaculele nemiloase de-a lungul celei mai mari naţiuni a lumii. Termenul de „Gărzi Roşii” a intrat în cărţile de istorie definit de propria infamie şi anarhie necontrolată. Cu toate acestea, mâinile pline de îndurare ale lui Dumnezeu aveau să folosească răul în aparenţă necontrolat al Gărzilor Roşii pentru un scop bun. Iar noi aveam să aflăm mai târziu că Dumnezeu îşi scrisese propria lui istorie.

2

MAMA ZHANG

„Voi zidi Biserica mea.”

—Isus Hristos

Pe la sfârşitul anului 1968 şi începutul anului 1969, pe măsură ce vacarmul Gărzilor Roşii a început să se diminueze, un alt sunet a început să străbată ţinutul. Nu era strigătul ascuţit sau strigătele repetate dinainte, ieşite din milioane de gâtlejuri uscate scandând slogane lipsite de conţinut. Acest nou sunet nu era însoţit de aspectul jalnic al unei persoane inocente care imploră milă, şi nici geamătul ca de animal al celor muribunzi. Nu era nici sunetul a mii de picioare care aleargă mereu în acelaşi necaz, nici târşâitul reţinut al picioarele trimise în locuri în care nu ar fi vrut să meargă. Era mai degrabă cadenţa ordonată şi măsurată a unei armate care mărşăluia de pe un câmp de bătălie spre altul–dar nu după înfrângere, ci după victorie.

Pe dinafară, această armată arăta zdrenţuită şi sfâşiată; manualul lor de instruire fusese ars, sălile lor de întâlnire fuseseră transformate în depozite sau închisori. Tineri şi bătrâni, educaţi sau analfabeţi, erau toţi uniţi de un scop. Toţi fuseseră persecutaţi, împotriva lor fiind folosită violenţa extremă în încercarea de a le decima rândurile. Duşmanii lor folosiseră bătăile, cătuşele, presiunea psihologică, întemniţările cu muncă forţată grea şi chiar moartea. Fuseseră umiliţi în spaţiul public, ca nişte „paraziţi care trebuie eliminaţi”, asemenea „puricilor de pe spinarea unui câine”. Îşi pierduseră toate drepturile umane. Dar nu au putut fi opriţi. Cu cât erau persecutaţi mai mult, cu atât luptau mai mult. Armele lor nu erau din lumea aceasta. După o mie de bătălii, s-au mutat în o mie de case, curţi, câmpii şi peşteri, pentru a se pregăti pentru bătălia următoare.

Au început pe când erau 900.000; acum erau de ordinul milioanelor. Ei erau Biserica Chineză din Case–şi nu „creştini” pur şi simplu, ci „credincioşi”. Şi nu doar mărturiseau o credinţă în Isus Hristos ci erau gata să moară pentru ea. Sute dintre ei au şi murit, dar alte milioane au supravieţuit. Aceştia erau un popor care ştia că orice război înseamnă pierderi. Comandantul lor Suprem îi avertizase că va veni ziua când ei vor fi ucişi şi aruncaţi pe străzi, şi că oamenii vor fi lăudaţi pentru că i-au ucis. D-l Wang, arestat în martie 1958, cu aproape opt ani înainte de începutul Revoluţiei Culturale, era unul dintre soldaţii lui Dumnezeu. A fost trimis într-un lagăr de muncă forţată pentru zece ani de „reeducare.” Crima lui? Era un creştin

care mărturisea deschis credinţa şi care refuza să se lepede de ea. În lagărul de muncă forţată a continuat să-şi proclame credinţa şi să le spună şi celorlalţi deţinuţi. Autorităţile l-au persecutat cu sălbăticie, dându-i cele mai grele slujbe posibile, foarte puţină îngrijire medicală şi o raţie minimă de hrană. A fost pus într-o celulă cu alţi deţinuţi cărora li se încredinţase sarcina de a-l face să retracteze credinţa sa în Isus Hristos. Tovarăşii săi de celulă au fost puşi la muncă forţată suplimentară, au început să primească raţii din ce în ce mai mici pentru a-l convinge pe contrarevoluţionar să-şi renege credinţa. Dar el nu a renunţat–aşa că l-au omorât.

Un supravieţuitor depune mărturie: „Mii de pastori şi credincioşi devotaţi au murit pentru că au rămas fermi în credinţa lor. Alte mii au fost trimişi în temnită unde au fost supuşi la diferite forme de tortură, muncă forţată şi înfometare. Guvernul chinez a dat un edict declarând că oricine era descoperit distribuind evanghelia creştină a „străinilor" va fi aruncat în închisoare sau chiar ucis. Pretutindeni, creştinii erau urmăriţi şi vânaţi.

„Unul dintre tovarăşii de slujbă a mamei mele, un pastor, a fost prins de oficialităţile comuniste. L-au torturat şi l-au bătut, încercând să-l determine să renunţe la credinţa lui. Fără succes însă. În cele din urmă s-au înfuriat aşa de rău pe el încât au adus un sicriu şi l-au pus înăuntru. Apoi i-au spus: «Ei bine, acum trebuie să iei o hotărâre finală! Ori te lepezi de Hristos ori o să te îngropăm de viu!» Singurul lui răspuns a fost: «Nu o să mă lepăd niciodată de Domnul meu.»

Au bătut cuie în capacul sicriului şi l-au aşa un timp, încercând să surprindă apoi vocea celui dinăuntru. Nu se auzea nimic. Au început să ţipe şi să strige la el, bătând puternic în coşciug. Cu toate acestea, dinăuntru nu se auzea decât sunetul unei respiraţii liniştite. Atunci l-au îngropat de viu."

Dar unde se întâlneşte această armată dedicată pentru a obţine provizii şi noi ordine? Daţi-le voie să vă spună: „Casa mea se află undeva în creierul munţilor din Guangxi unde populaţia este cam rară iar viaţa este simplă. Aici avem foarte des zile de târg şi toţi ţăranii opresc lucrul şi aduc surplusul la oraş. Vând orez, alune, vegetale, fructe, porci, găini şi gâşte şi apoi cumpără bunuri casnice. Oamenii vin şi pleacă şi oraşul este extrem de aglomerat. Oamenii profită de ocazie pentru a mai schimba noutăţi şi de a sporovăi pe marginea ultimelor bârfe. Creştinii însă se folosesc de această ocazie pentru a avea întâlniri.

În timpul Revoluţiei Culturale toate bibliile au fost arse, bisericile au fost închise şi creştinii au fost criticaţi sever. Dar creştinii au învăţat cum să lupte împotriva Diavolului şi s-au pregătit, având încredere în Domnul. Creştinii obişnuiau să se adune în casele unor oameni precum Mama Zhang, folosind fiecare ocazie pentru a creşte în Domnul şi în credinţă, privind dincolo de întunericul gros, spre momentul când aveau să vină zorii.

Îmi aduc aminte de Mama Zhang de când eram doar un băieţaş. Trebuie să fi avut vreo 60 de ani pe atunci. Devenise creştină în 1948 şi făcea curat acasă la un misionar străin. După anul 1949, care aduce o perioadă liberă, deoarece provenea dintr-o clasă de jos, a avut parte de tratament preferenţial şi a fost trimisă să lucreze la o grădiniţă de copii, dar ea a continuat să fie credincioasă Domnului, devenind foarte respectată.

Obişnuia să-i viziteze pe toţi creştinii care doreau să aibă părtăşie cu ea deoarece avea o inimă foarte iubitoare şi era cu totul dedicată Domnului. Dacă cineva avea necazuri, venea imediat pentru a-i mângâia şi a se ruga pentru ei. Când norii persecuţiei au început să se adune şi bisericile din oraş au început să fie atacate, a început să se pregătească pentru martiraj. Dar Dumnezeu a dus-o în mod miraculos la ţară atunci când autorităţile au cerut evacuarea pe fondul ameninţărilor de război. Înainte de a pleca, i-a încurajat pe fraţi cu versetul din Romani 8: *Cine ne va depărţi pe noi de dragostea lui Hristos? Necazul, sau strâmtorarea, sau prigonirea?* «Să vă aduceţi aminte» le-a spus ea, «Suntem mai mult decât biruitori prin cel care ne iubeşte.» Când s-au despărţit, toată lumea a plâns.

Viaţa în satul acela de munte era grea şi singuratică, dar ea s-a rugat fără încetare şi a păstrat o părtăşie strânsă cu Domnul, dorind cu înfocare să întâlnească alţi creştini. Într-o bună zi, pe când mergea să împrumute lemne de foc de la o vecină s-a întâmplat să o audă pe femeie vorbind cu fiul ei de 8 ani: «Cine ţi-a spus ţie că în afară de iubirea de clasă nu mai există nici un alt fel de iubire?»

–Învăţătoarea mi-a spus.

–Nu-i adevărat! Ascultă, băiete! spuse mama. Există multe feluri de iubire. Părinţii te iubesc, sora ta te iubeşte şi există o carte care spune că Dumnezeu are o şi mai mare dragoste faţă de oameni.

Mama Zhang o întrebă atunci în şoaptă: –Ai o asemenea carte (Biblia)?

–Ai vrea s-o citeşti şi tu? întrebă vecina

–O am şi eu deja, răspunse Mama Zhang cu lacrimi de fericire în ochi.

De atunci înainte, Dumnezeu le-a ajutat să închege o prietenie strânsă. Prin această vecină Mama Zhang a ajuns să cunoască alţi trei fraţi şi două surori. Nu avuseseră nici o întâlnire timp de trei ani, dar au început să se roage în secret pentru a şti ce să facă.

După mult timp petrecut în rugăciune, s-au hotărât să se întâlnească la Mama Zhang acasă deoarece toţi din familia ei erau creştini. Erau însă preocupaţi de modul în care ar putea evita să atragă atenţia asupra lor, şi persecuţia care ar fi urmat inevitabil.

Dumnezeu le-a arătat că ar trebui să se înâlnească în zilele de târg când era atât de multă lume în jur şi cadrele comuniste erau prea ocupate pentru a acorda atenţie grupurilor mici.

Mama Zhang a decis să instaleze un mic local la parter pentru ţăranii care erau în trecere, mai ales că nu erau suficiente ceainării în oraş. Nu trecuse nici o lună de când o deschisese şi deja era plină de ţărani, de aceea a trebuit să mărească numărul meselor de la trei la şapte.

Tot felul de oameni veneau acolo şi de aceea ea a folosit ocazia de a împărtăşi evanghelia cu ei. Între timp, la etaj, creştinii puteau să-şi ţină întâlnirile în siguranţă, pe fondul gălăgiei generale a conversaţiei de la parter.

Am participat pentru prima dată la întâlnirea lor în martie 1973. Au mai venit acolo încă alţi opt creştini. Pe masă erau aşezate pâinea şi nouă ceşti folosite de obicei la ceai, ca pregătire pentru Cina Domnului. După ce o soră s-a rugat, Mama Zhang a predicat pe tema „Viaţa de rugăciune a creştinului". Nu era nici pastor, nici evanghelist, şi nu avea nici o pregătire teologică deosebită dar fu în stare să scoată în relief importanţa rugăciunii din propria ei experienţă şi să mărturisească despre promisiunile credincioşiei lui Dumnezeu. „Rugăciunea," spuse ea, „este ca o antenă de radio. Transmite rugăciunile noastre către Dumnezeu şi de asemenea poate recepţiona răspunsurile Lui.

Deodată, se auzi vocea fetei ei de la parter cu o avertizare secretă că venea poliţia: „Mamă, nu mai avem sare!" Mama Zhang ieşi imediat şi după o lungă şi apăsătoare tăcere se întoarse împreună cu fata ei. O alarmă falsă! În şoaptă, murmurară un imn şi Mama Zhang dădu împărtăşania.

Apoi le-am explicat cum pot să asculte programe creştine la radio şi toţi au izbucnit în lacrimi şi l-au lăudat pe Domnul. În cele din urmă, Mama Zhang ne dădu numele oamenilor cărora le împărtăşise evanghelia, şi veşti despre creştinii din alte locuri. Întregul serviciu dură cincizeci de minute.

Mai târziu am primit o scrisoare de la fiica ei care îmi spunea că biserica crescuse rapid la douăzeci şi patru de membri. Nu se mai puteau aduna într-un singur loc şi s-au împărţit în două. Noua întâlnire era într-un sătuc îndepărtat de munte care avea şase gospodării şi care îşi formase propria brigadă de producţie. Şeful de brigadă, în vârstă de 40 de ani devenise de curând creştin. El i-a condus pe alţi patru la Domnul; trei erau tineri intelectuali care *fuseseră trimişi la ţară*."[1]

[1] Milioane de tineri din oraşe au fost trimişi să facă muncă manulă la ferme. Despre cei care erau astfel mutaţi se spunea că erau „trimişi jos la ţară". Ţăranii erau extrem de nemulţumiţi de acest lucru.

Mama Zhang reprezintă doar una dintre miile de persoane care se întâlnesc şi ţin adunări ilegale pe întreg cuprinsul Chinei.

3

OAMENI AI LUI DUMNEZEU

„Şi porţile locuinţei morţi nu o vor birui...”

—Isus Hristos

Indiferent unde şi cum se întâlnea, sau în ce fel de circumstanţe, biserica din case era alcătuită şi atunci, şi acum, dintr-un singur element: oameni. Uneori absenţa celor care nu sunt acolo este la fel de semnificativă ca şi prezenţa celor care sunt.

Lipseşte acum o tânără profesoară de ştiinţe ale naturii, o creştină care a refuzat să predea evoluţionismul lui Darwin ca fiind o teorie adevărată. Le-a spus oficialilor că Darwin era împotriva lui Dumnezeu şi că teoria evoluţiei nu era adevărată. Timp de câteva săptămâni au încercat să o convingă să-şi schimbe părerea. Profesorii de ştiinţe ale naturii cu adevărat buni erau greu de găsit; cei mai mulţi fuseseră victime ale epurărilor şi trimişi la muncă la ţară. Dar ea nu putea fi convinsă. Răspunsul ei era întotdeauna acelaşi.

„Nu suntem maimuţe. Suntem bărbaţi şi femei creaţi după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu.” Avea să rostească şi mai târziu aceleaşi cuvinte, printre dinţii sparţi şi buzele însângerate.

Mai există un alt loc liber uşor de remarcat, pe care îl ocupse iubitul doctor care a refuzat să declare că „Tovarăşul Mao este mai mare decât Hristos.” A fost bătut şi lăsat fără cunoştină de către Gărzile Roşii. L-au acoperit cu o pătură şi l-au lăsat să moară pe pardoseala spitalului. Câteva zile mai târziu s-au întors, dar declaraţia lui nu se schimbase: „Hristos este Domn al Domnilor şi Rege al Regilor. El are un nume mai presus de orice nume în cer, pe pământ şi sub pământ.”

Au urmat alte bătăi, dar răspunsul era mereu acelaşi: „Hristos este cel mai mare.” După câteva zile au hotărât să pună capăt acestei erezii o dată pentru totdeauna. L-au dezbrăcat complet şi l-au pus să stea în picioare pe o bancă îngustă de nici 15 cm. „Acum,” i-

au strigat, „dacă Hristosul tău e mai mare decât Tovarăşul Mao, să te izbăvească el! Conducătorul Mao poate să te salveze; ai face mai bine să recunoşti asta.”

În şoaptă, aproape neauzit, el repetă istoria tinerilor aruncaţi în cuptorul încins. Îşi ridică vocea şi privind spre persecutorii lui le spuse: „Ei nu au ars pentru că Domnul a fost cu ei, şi El este cu mine acum.”

Ceasuri lungi s-au scurs; nici un muşchi din trupul lui nu s-a clintit. Cinci ore... zece ore–oamenii au început să observe acest lucru. „De unde are bătrânul ăsta putere?” se întrebau ei. Însăşi prezenţa lui era nu numai o mărturie pentru Hristos, ci şi o sursă de jenă şi vinovăţie pentru cei care îl vedeau stând acolo în picioare, dezbărcat, pe bancă.

Într-un târziu, ofiţerul de securitate nu mai putu răbda. Omul acela dezgolit care credea că „Hristos este mai mare decât conducătorul Mao” stătuse acolo fără a scoate vreun sunet, ţinându-şi echilibrul pe o bucată îngustă de lemn, de la şapte seara până la ora zece în dimineaţa următoare–cincisprezece ore de ceea ce el numea „pace şi părtăşie.” Gărzile Roşii i-au promis că lucrurile nu se vor încheia acolo. Trecu o săptămână. Gărzile Roşii veniră din nou, şi după ce l-au smuls dintre pacienţi, l-au spânzurat.

Între membrii Gărzilor Roşii izbucni cearta. Erau înspăimântaţi. Unii voiau să taie frânghia înainte ca el să moară. După o încăierare scurtă, unul tăie frânghia. Acolo, căzut pe podea, le predică ultimul său mesaj: „Când eram acolo atârnat, inima mea suspina pentru voi.” Apoi, ca şi predecesorul său, Ştefan, muri.

Dar ce se poate spune despre cei care frecventează bisericile din case? Ce fel de oameni sunt?

Dacă privim în partea cealaltă a cămăruţei vom vedea o femeie şezând în linişte pe o bancă de lemn simplă. Tunica neagră, acum decolorată, este mai mare cu un număr, ca şi pantalonii largi de culoare gri. Ţine ochii închişi. Faţa strălucitoare, încadrată de tunosoarea de tip castron, este totuşi o imagine a seninătăţii care ascundea drumul dificil pe care-l străbătuse.

Avea doar nouăsprezece ani când trupul ei zdrobit a fost aruncat cu nepăsare într-o celulă de închisoare. Înăuntru nu era nici un pic de lumină. Tot ce ştia era că se afla undeva în subterană. Pardoseala era umedă. După miros îşi dădu seama că erau excremente umane. Şobolanii şi ploşniţele erau peste tot. Nici vorbă de pat sau de toaletă, deci dacă ar fi vrut să se odihnească cât de puţin, ar fi trebuit să stea în propriile-i materii fecale şi ale altora dinaintea ei. Stând pe pardoseală simţi ceva cald care i se prelingea pe braţ. Puse mâna şi pentru prima dată îşi dădu seama că încă sângera în urma bătăilor.

Trupul începu să se umfle din cauza loviturilor. După ce se aşeză în tăcere pe vine, în aşa fel încât să atingă cât mai puţin posibil pardoseala, începu să-i mulţumească Domnului că fusese găsită vrednică să sufere pentru El. Ar fi putut foarte simplu să se lepede de Mântuitorul ei; a refuzat, şi iat-o deci singură, bătută şi lăcrimând de bucurie în celula ei care devenise o locuinţă a păcii. Ceru în tăcere înţelepciune şi tărie–nu ca să iasă din acel loc îngrozitor, ci pentru ca indiferent de locurile pe unde va îngădui să treacă, să poată continua să predice evanghelia Domnului ei.

O dată cu trecerea zilelor se obişnui cu întunericul. Sângerările se opriră şi zonele lovite nu mai erau aşa de umflate. Pe când şedea cântând în şoaptă un imn, Domnul îi dădu un mesaj: „Aceasta va fi lucrarea ta de slujire."

„Dar," protestă ea, „sunt complet singură. Cui să predic?" A continuat să se roage pentru ca lucrarea ei de slujire să se împlinească. Deodată îi veni o idee. Se ridică în picioare şi strigă după paznici.

„Domnule, puteţi să-mi daţi să muncesc ceva mai greu?"

Paznicul o privi cu dispreţ amestecat cu surpriză. Nimeni nu-i mai ceruse aşa ceva înainte.

„Ştiţi ce?!" excalmă ea. „Închisoarea asta e aşa de murdară. Peste tot sunt mizerii umane. Daţi-mi voie să merg în celule şi să curăţ locurile acestea mizerabile. Nu trebuie să-mi daţi decât apă curată şi o perie."

De îndată se regăsi aplecată în genunchi asupra pardoselii, curăţând şi predicând din celulă în celulă. Privea feţele unor oameni despre care cu greu ar mai fi putut spune că sunt fiinţe umane. În urma torturilor continue, pierduseră cu toţii speranţa de a vedea vreodată o fiinţă umană care să vină cu alt scop decât de a-i bate.

„Oh," ne-a spus ea, „când îşi dădeau seama că pot avea viaţă veşnică deveneau atât de încântaţi. Cădeau pe podeaua murdară şi se pocăiau de păcatele lor, şi credeţi că în curând toţi deţinuţii au crezut în Isus Hristos?"

Când oficialii comunişti au aflat ce se petrecuse s-au făcut foc şi pară. Pierduseră controlul asupra deţinuţilor. Când erau bătuţi acum, sau când se urla la ei, ei spuneau doar: „Vă iertăm în numele lui Isus."

Apoi a venit rândul ei. A fost luată din celulă şi bătută, apoi i s-a cerut să mărturisească în scris totul. Responsabilul închisorii i-a trimis un teanc de hârtie şi un creion şi i-a spus să înceapă să recunoască păcatele ei împotriva Statului.

„Doamne," a spus ea, „Nu am făcut nimic rău. Ce să scriu?"

Treptat cuvintele au început să vină. Apoi începu să scrie din ce în ce mai repede. În cele din urmă isprăvi, având degetele amorţite. Înmână declaraţia paznicilor pentru a o transmite responsabilului închisorii.

Imediat supraveghetorul închisorii o chemă în birou. Tremura de mânie. Cum îndrăznise să scrie asemenea lucruri antirevoluţionare? Citi apoi declaraţia ei unui grup mai mare de oameni. Era planul de mântuire al lui Dumnezeu pentru întreaga lume. Continuând să citească, responsabilul închisorii rări ritmul, urmărind cu atenţie semnificaţia celor scrise. Unii dintre cei ce ascultau au rămas mişcaţi de acest plan scris al lui Dumnezeu, de mântuire.

La aceeaşi întâlnire participă o altă femei care stă aşezată pe vine. Haina tradiţională uzată, de culoare gri şi pantalonii largi, de culoare albastră, cu care e îmbrăcată o fac să pară mai mare decât e în realitate. Ţine ochii închişi, iar mâinile ei împreunate sunt lipite de buze. Înfăţişarea senină pe care o are a căpătat-o în propriul ei Ghetsimani. După ce este rugată insistent, ne împărtăşeşte istoria ei, cu o oarecare reţinere.

„După câţiva ani de predare, comuniştii au venit şi mi-au spus că în calitate de profesor nu trebuie să predic evanghelia. Îmi puteam păstra slujba doar dacă încetam să mai predic. Mă rugam întotdeauna înainte de masă. Liderul nostru de partid s-a mâniat foarte tare pe mine. Mi-a spus că astea nu erau decât superstiţii şi că nu trebuie să mă mai rog înainte de masă. M-a prevenit că dacă am să mai fac aşa ceva o să pună să mă aresteze. Nu puteam însă să nu-i mulţumesc lui Isus pentru hrana pe care mi-o dădea, şi la masa următoare m-am rugat din nou. Atunci a pus să mă aresteze şi am fost condamnată la trei ani de închisoare pentru că am fost «antirevoluţionară».

După trei ani am fost chemată din nou şi mi s-a spus: «Creierul tău e spălat. Mai crezi sau nu în Hristosul ăsta al tău? Te-ai gândit bine ce faci?»

Nu am putut răspunde decât: «M-am gândit bine ce fac. Cred încă în Dumnezeu. Voi continua să mă rog.»

Am fost condamnată la alţi trei ani de muncă grea.

După trei ani, mi s-a pus iar aceeaşi întrebare, însă de data asta pe un ton mai blând. «Dacă încetezi să mai crezi în Dumnezeul tău, îţi putem da drumul chiar acum–astăzi.»

Nu mă ispitea deloc gândul acesta. Am spus doar: «Cred încă în Dumnezeul meu.»

Au început să urle la mine şi m-au luat la palme ţipând: «Mintea ta este incorigibilă; eşti prea încăpăţânată! Trebuie să-ţi spălăm mintea şi mai mult. Trei ani nu e suficient. De data asta îţi dăm cinci ani.»

Cinci ani mai târziu am fost adusă din nou înaintea oficialităţilor comuniste. Erau foarte drăguţi când mi-au spus: «De data asta suntem decişi să te eliberăm. Dacă faci doar o simplă declaraţie–că nu mai crezi–poţi pleca de aici, liberă.»

Răspunsul meu a fost acelaşi. «Nu, nu pot!» Au început să ţipe: «Cu tine nu se poate discuta!» Din nou în temniţă."

Cinsprezece ani mai târziu a fost eliberată, nu pentru că ar fi retractat, ci pentru că nu mai ştiau ce să facă cu ea. Prezenţa ei îi înspăimânta.

Serviciul începe când un bărbat care stă în centrul camerei pline acum, începe să se roage cu voce tare. Alţii i se alătură imediat. Ştiu cu toţii că acesta este un frate care şi-a câştigat dreptul de a conduce o astfel de întrunire. Mărturia lui încă răsună în urechile celor prezenţi. Este o afirmare pentru toţi a puterii Domnului căruia s-au adunat să i se închine.

„Era anul 1958. Am fost arestat într-o zi, fără nici un motiv, şi condamnat la închisoare pentru trei ani. Nu mi-au putut spune ce crime comisesem deoarece nu era împotriva constituţiei ţării noastre să împărtăşeşti anumite convingeri religioase. În 1961, fără a şti încă de ce eram în închisoare, am fost trimis dintr-un lagăr de muncă forţată în altul. Ne trezeam înainte de răsărit şi munceam fără nici o pauză, abia reuşind să obţinem permisiunea de a merge la toaletă. Continuam aşa până la ora opt sau nouă seara. Era întuneric când plecam la lucru, şi întuneric când ne întorceam, dar adesea trebuia să ne adunăm pentru alte două sau trei ore de îndoctrinare marxistă, care să ne «reeduce gândirea». Adesea temperatura era sub zero, şi ne ghemuiam pe vine pentru a asculta tiradele ditirambice tremurând şi extenuaţi de munca zilnică pe care o făceam cărând pietre şi câte 50 de kilogrme de moloz şi stâncă pe o distanţă de 16 kilometri pentru a zidi drumuri. Hrana noastră era alcătuită mai ales din tărâţe şi dintr-o hoaspă pe nici porcii n-ar fi mâncat-o.

Odată căram o greutate mare pe umeri şi am leşinat. Am căzut şi m-am lovit cu capul de o piatră ascuţită. Când mi-am venit iar în simţuri singurul gând care mi-a venit în minte a fost la cuvintele iubitului meu Stăpân: «Vulpile au vizuini, păsările cerului au cuiburi, dar Fiul Omului n-are unde-şi odihni capul.» M-am ridicat, am luat din nou povara în spate şi am cărat-o cu forţe proaspete, spunându-mi: «Dacă Domnul meu a suferit astfel, eu de ce ar trebui să mă plâng?»

Când a avut loc Revoluţia Culturală, am fost trimis într-un lagăr de muncă forţată cu alţi 10.000 de muncitori. Am aflat atunci că foarte puţini ştiau de ce se află acolo, sau ce crime comiseseră. Totul părea lipsit de orice speranţă.

Din cei 10.000, doar trei dintre noi am îndrăznit să admitem în public că suntem credincioşi. Autorităţile le-au dat mână liberă pentru a ne hărţui şi de a ne persecuta pe noi, cei trei care îndrăzniserăm să-l mărturisim pe Hristos.

Presiunea era într-adevăr atât de puternică încât nu slăbea nici o clipă, nici ziua, nici noaptea. Când treceau pe lângă noi, ne loveau adesea. Întotdeauna trebuia să mergem la coada rândului unde se primea mâncare şi să primim ce mai rămânea. Eram izolaţi, nu doar fizic, ci şi mental.

Cea mai grea persecuţie însă era când «prietenii» încercau să ne convingă. Ştiam ce încearcă să facă. Într-o zi, un bărbat foarte amabil m-a tras deoparte şi mi-a spus: «De ce vrei să suferi toate acestea? Ai o soţie şi copii. Nu ţi-e dor de ei, n-ai vrea să te întorci la ei?»

Citea pe faţa mea cât de mult mi-aş fi dorit să-mi strâng soţia şi copiii la piept, şi ispita a început să crească pe măsură ce el continua să vorbească.

«O dată ce spui că nu crezi în Dumnezeu, te vom trimite de îndată acasă şi poţi să faci o mare reuniune de familie.»

Era o ispită cumplită pentru cei care voiau să fie liberi ca să se întoarcă la soţie şi la familie.

I-am răspuns: «Tu nu înţelegi. Domnul meu a murit pentru mine pe cruce. Cum pot să renunţ la El?»

M-am întors din nou la grupa mea de muncă şi persecuţiile au continuat. În 1979, lucrurile s-au mai destins în China. Mii de deţinuţi au fost eliberaţi, dar eu nu eram printre ei. Nu putem înţelege de ce. În fine, în 1980, m-au lăsat să merg acasă."

Nu toţi cei din bisericile care se adună în case sunt în vârstă sau trecuţi de vârsta a doua. Mişcarea Patriotică a Sinelui Întreit (The Three Self Patriotic Movement–TSPM) este biserica oficială în China, şi nu trebuie confundată cu biserica ce se adună în case. Regulamentele pentru TSPM din provincie stabilesc categoric că este interzis să faci adepţi printre tinerii care nu au ajuns la majorat. Este ilegal să converteşti pe cineva care are sub optsprezece ani, şi tinerii sunt împiedicaţi să participe la slujbe religioase.

Există dovezi solide că uneori chiar şi tinerii peste 18 ani, care vin la bisericile oficiale pentru a fi botezaţi, sunt apoi denunţaţi la locul de muncă. Acolo încep să se facă presiuni asupra lor pentru a-i determina să înceteze frecventarea bisericii. Cu toate acestea, în ciuda scopului pe care îl au asemenea reglementări, tinerii vin în secret la bisericile TSPM.

Dar în întrunirile din case tinerii sunt deja bineveniţi. De aceea, la întrunirea noastră participa şi o fată de nici 17 ani. Iată mărturia ei:

„Când au început să facă presiuni asupra mea, am început să fiu foarte deprimată. Mă întrebam mereu: «De ce trebuie să mi se întâmple toate acestea tocmai mie? Sunt o bună creştină şi nu am făcut niciodată nimic greşit. De ce se leagă de mine şi nu de cei care au făcut într-adevăr lucruri rele?»

–Crezi în Isus? m-au întrebat ei furioşi.

–Da, cred!"

Deja depresia trecuse şi nu se mai autocompătimea.

Torţinarii ei i-au legat la spate o pancartă de 1,5 m lungime şi 30 de cm lăţime. Pe ea au lipit afişe care prezentau în detaliu aşa-zisele ei crime. I-au pus pe cap şi o pălărie înaltă ca semn al batjocurii iar apoi i-au dat un gong să sune în aşa fel încât oamenii să ştie când se apropia. Era asemenea leproşilor din vechime care strigau: „Necurat! Necurat!" Tot în semn de batjocură i-au scris pe pălărie patru semne grafice care spuneau: „Dumnezeu binecuvântează." Intenţia lor fusese să ridiculizeze, dar ea le-a purtat ca o mărturie că Dumnezeu într-adevăr binecuvântează.

Cu pălăria aceea înaltă pe cap şi bătând gongul, ea a trecut pe străzi, mulţumindu-i Domnului că putea să răspândească mesajul acesta că „Dumnezeu binecuvântează."

După ce i-au dat drumul, s-a întors acasa şi în zilele care au urmat, mulţi oameni au început să vină la ea ca s-o întrebe despre acel «Dumnezeu care binecuvântează.»"

De partea cealaltă a camerei se află un tânăr, cu doar câţiva ani mai mare, care stă pe podea cu cârjele lângă el. Ambele picioare îi sunt întinse înainte. Sandala din plastic îi alunecă de pe un picior şi se ridică pentru a scotoci în buzunarul de la pantaloni. Scoate o foaie mototolită şi începe să o desfacă cu mare grijă, aşezându-se înapoi pe podeaua tare. Începe să citească de pe foiţa pe care a desfăcut-o. A adus cu el textul biblic pentru mesajul din seara aceea. Cu câteva luni înainte depusese şi el mărturia proprie.

„Deşi părinţii mei erau creştini devotaţi, eu am primit mântuirea doar după acest accident care m-a lăsat invalid.

Pe când aveam doar 6 ani, tatăl meu a fost închis din pricina credinţei. Nu voi putea uita niciodată acele momente şi experienţe îngrozitoare care s-au întipărit puternic în mintea mea de copil. De asemenea, mi-au lăsat o rană adâncă în inimă şi nu voi putea s-o şterg vreodată din memorie. Momentele prin care am trecut sfidează orice descriere. A trebuit să trăiesc ani lungi cu acest stigmat al faptului că aveam un tată care era întemniţat într-un lagăr de muncă.

Îmi amintesc de momentul când am mers la poştă să primesc un colet de la tatăl meu. Când funcţionarul a văzut că pachetul venea de la cutare lagăr, s-a schimbat pe dată la faţă.

Era oare milă, sau o atitudine acuzatoare? Îl visam adesea pe tata. Într-un târziu, a fost eliberat. Când l-am văzut, părea să fie foarte diferit faţă de modul în care mi-l aminteam când eram un puşti. Pe atunci era tânăr şi puternic, dar acum îmbătrânise mult.

Nu la mult timp după aceea, a izbucnit Revoluţia Culturală. Aveam 16 ani şi a trebuit să părăsesc şcoala pentru a munci la câmp. Atunci m-am alăturat unui grup de treizeci, până la cincizeci de tineri care făceau o mulţime de năzbâtii şi nebunii în zonă. Ne certam, beam şi furam, fiind foarte mulţumiţi de acest fel de viaţă fără nici un fel de griji. Nu ne dădeam seama că acestea erau păcate pentru că trăiam în întuneric.

După Revoluţia Culturală am ajuns să cunosc un alt grup de prieteni. Erau total diferiţi de cei din primul grup. Erau culţi şi civilizaţi. Liderul lor ne împărtăşea adesea de ce omul era corupt. Nu eram de-acord cu el şi nu voiam să aud că ceea ce făceam noi era păcătos. Chiar m-am certat serios cu el. I-am spus că făceam aceasta cu un scop–pentru a ne dovedi nouă înşine cine suntem şi pentru a ne răzbuna pe cei care creaseră inegalitate în societatea noastră. Poate că mă consideram într-adevăr sănătos, puternic şi curajos. Totuşi, nu există flori care să nu se ofilească... Aceia au fost anii mei de glorie.

În timpul unui accident, mi-am rupt coloana vertebrală. Din acel moment am rămas invalid, nemaiputând să umblu. De fapt, când s-a produs accidentul, doctorul a anunţat că nu voi trăi mai mult de trei luni. Au trecut câţiva ani de când s-au petrecut aceste lucruri şi încă sunt în viaţă–slavă Domnului! Atunci am învăţat să mă încred în Dumnezeu şi să trăiesc pentru El. Nu e o adevărată minune?

Oamenii poate cred că sunt o persoană nenorocită, fără noroc. Dar eu nu gândesc aşa. După acest accident, unii prieteni de-ai mei s-au arătat preocupaţi de starea mea, dar nici unul nu putea face nimic pentru mine. Temperatura creştea în fiecare zi. Într-una din zile un prieten de-ai mei a venit să mă vadă. Era un creştin devotat. Mai aveam o prietenă care mă vizita de asemenea, dar deşi provenea dintr-o familie creştină, ea însăşi nu era creştină. Ei bine, acest frate ne-a spus nouă, celorlalţi doi, să ne unim cu el în rugăciune pentru vindecarea mea. Ne-am rugat împreună, deşi fără mare tragere de inimă. După ce ne-am rugat timp de treizeci de minute, temperatura mea a scăzut brusc. Era prima oară când experimentam harul lui Dumnezeu, şi am simţit puterea lui vindecătoare în mine în timp ce am adus toate păcatele mele înaintea lui. Am înţeles atunci că eram regenerat.

Dragi prieteni, dacă n-aş fi fost atât de încăpăţânat în timp ce eram sănătos, probabil n-aş fi fost în această stare acum. Dar în Psalmi scrie că ferice e de cel ce îşi găseşte plăcerea în legea Domnului, şi zi şi noapte cugetă la ea, căci va prospera în tot ceea ce face. Prin urmare, drag prieten, nu lăsa să ţi se întâmple aceasta înainte de a venit la Domnul. Cu toate acestea,

«chiar dacă umblu prin valea umbrei morţii, nu mă tem de nici un rău, pentru că tu eşti cu mine.»”

Aceasta este armata Lui–cântând, rugându-se, plângând şi lăudându-l pe Dumnezeu.

Nu există nici cea mai mică urmă de amărăciune; nimeni nu vorbeşte de răzbunare atunci când răspund la întrebarea care li se pune: „Cum ai supravieţuit?”

–Au fost momente când a fost foarte greu, dar asta înseamnă să fii creştin aici în China. Este un preţ pe care suntem dispuşi să-l plătim, spune un bătrân.

–Spune-ne mai multe despre aceasta, îl îndemnăm noi.

„Eram într-o închisoare unde şedeam înghesuiţi ca animalele, zece deţinuţi într-un spaţiu infim. Nu aveam voie să vorbim unii cu alţii sau să aţipim în timpul zilei. Gardienii priveau periodic în celulă printr-un vizor. Mulţi se îmbolnăveau rapid; alţii îşi pierdeau minţile.

Într-una din zile, un deţinut mi-a şoptit: «Credinţa ta religioasă îţi dă tărie, şi vedem lucrul acesta.» Acesta a fost începutul noii mele lucrări de slujire.

Într-o altă zi, un gardian s-a năpustit în celulă şi a început să urle: –Nu mai zâmbi aşa! –Dar nu zâmbesc, i-am răspuns eu. –Ba zâmbeşti!, a răcnit gardianul. Când a plecat, ceilalţi deţinuţi mi-au spus: «Ochii tăi zâmbesc tot timpul şi faţa îţi radiază de bucurie!» Cei mai mulţi deţinuţi şi tovarăşi de celulă nu erau creştini–adică nu erau pe atunci.

Într-o anumită perioadă am fost trimişi să lucrăm câte şaptesprezece ore pe zi în câmpurile de orez. Stăteam în apă până la brâu până ce ne durea tot trupul de oboseală. Pentru o persoană care se apropia de şaizeci de ani şi care nu era obişnuită cu o asemenea muncă, era aproape insuportabil. Şi mai greu era însă faptul că trebuia să ascult întruna limbajul obscen al celorlalţi tovarăşi de muncă. Când m-am plâns Domnului în legătură cu acest aspect, am simţit că-mi spune: «Eşti tu mai sfânt decât mine? Eu am părăsit puritatea absolută a cerului pentru a veni şi a trăi în lumea voastră sordidă.»

De multe ori Domnul mi-a vorbit–adesea în cele mai neobişnuite moduri. Odată, pe când eram tânăr, am avut un vis. Se făcea că urcam pe un munte sprijinindu-mă de braţul unui bărbat. Auzeam cuvintele din Cântarea Cântărilor: «Ce se vede suindu-se din pustie?» Am simţit cum mă sprijineam pe braţul Domnului meu iubit. Câţiva ani mai târziu am fost luat la o închisoare aşezată în munţi. În timp cu urcam pe munte, mi-am dat seama dintr-o dată că peisajul înconjurător era acelaşi cu cel din visul pe care-l avusesem în tinereţe. Dumnezeu mă pregătise pentru această şedere în închisoare sprijinindu-mă cu braţul său.

În aceeaşi perioadă când am fost arestat, mulţi alţi lideri creştini au fost aruncaţi în închisoare. Mi-a venit în minte versetul din Zaharia 13 unde spune: *Bate-voi păstorul şi oile*

vor fi risipite. Îmi era teamă ca nu cumva acelaşi lucru să se întâmple şi turmei Domnului. Acum că am ieşit din închisoare, îmi dau seama că Dumnezeu şi-a protejat copiii în mijlocul suferinţelor, ba mai mult, el aduce o trezire în multe părţi ale Chinei. Acum am de gând să vizitez personal unele dintre aceste zone în care a apărut trezirea. Văd că Zaharia 13:9 s-a împlinit: «*...îi voi pune în foc şi îi voi curăţi cum se curăţeşte argintul, îi voi lămuri cum se lămureşte aurul. Ei vor chema Numele Meu şi îi voi asculta. (...) Şi ei vor zice: Domnul este Dumnezeul meu.*»"

La orice oră din zi şi din noapte, în orice zi a anului, pretudindeni în China, Biserica din case se întâlneşte şi se pregăteşte pentru bătălie.

4

BISERICA DIN CASE

„Adesea, singurul lucru pe care-l învăţăm din lecţiile istoriei este că nu
am învăţat nimic din lecţiile ei."—Anonim

Putem găsi o paralelă la Biserica din case a Chinei dacă ne întoarcem cu 2000 de ani în istorie. În timp ce în China, peste deşerturile încă nestrăbătute şi peste lanţurile uriaşe de munţi domnea cea de-a cincea dinastie, Ierusalimul se afla sub nemiloasa guvernare romană. Exista şi acolo o instituţie religioasă oficială, dar se numea Sinagogă. Fiecare dintre acestea era condusă de oameni cu mâini de fier. Deşi aceşti oameni nu erau atât de cruzi pe faţă, precum Gărzile Roşii, erau totuşi destul de slugarnici faţă de dictatorul păgân atotputernic.

În odăiţe înăbuşitoare, mobilate sărăcăcios, mici grupuri de bărbaţi şi femei se întâlneau în biserici din case. Luca scrie despre ele în cartea *Faptele apostolilor* 2:42-47:

Ei stăruiau în învăţătura apostolilor, în legătura frăţească, în frângerea pâinii, şi în rugăciuni.

Fiecare era plin de frică, şi prin apostoli se făceau multe minuni şi semne.

Toţi cei ce credeau, erau împreună la un loc, şi aveau toate de obşte.

Îşi vindeau ogoarele şi averile, şi banii îi împărţeau între toţi, după nevoile fiecăruia.

Toţi împreună erau nelipsiţi de la Templu în fiecare zi, frângeau pâinea acasă, şi luau hrana, cu bucurie şi curăţie de inimă.

Ei lăudau pe Dumnezeu, şi erau plăcuţi înaintea întregului norod. Şi Domnul adăuga în fiecare zi la numărul lor pe cei ce erau mântuiţi.

Paralele dintre Ierusalim şi China sunt pe cât de minunate, pe atât de răscolitoare.

O Biserică dispusă să înveţe

„*...Ei stăruiau în învăţătura apostolilor...*” *(Fapte 2:42)*

Credincioşii din China sunt extrem de conştienţi că nu e suficient să începi bine; în fiecare zi trebuie să continui să „alergi pe calea cea bună.” Întocmai cum „sunetul puternic din cer şi cutremurul care a avut loc” au fost urmate de un timp de activităţi speciale în Ierusalim, credincioşii din China simt de asemenea că şi ei sunt o parte a unei lucrări speciale a Duhului Sfânt. Acum este timpul de a creşte spre maturitate.

Există întotdeauna pericolul de a te îndepărta de la adevăr, sau de a fi prins în vârtejul învăţăturilor false. Credincioşii din China îşi dau seama şi de faptul că au nevoie de învăţături biblice solide şi de aceea sunt flămânzi după aceste lucruri ale lui Dumnezeu. Un tânăr lider al unei biserici de casă, fără nici o pregătire teologică şi a cărui cunoaştere scripturală se limitează la ceea ce a copiat de mână după programele radio, spunea: „Cea mai mare dorinţă a mea este de a cunoaşte personal mai multe despre Cuvântul lui Dumnezeu, în aşa fel încât să pot creşte eu, dar să-i pot învăţa pe alţii.”

Cei care sunt în funcţii de conducere nu sunt singurii care au această dorinţă extraordinară de a cunoaşte Cuvântul lui Dumnezeu şi de a învăţa tot ceea ce trebuie învăţat. Foamea aceasta este prezentă în tot trupul de credincioşi, după cum indică următorul raport dintr-o grupare a bisericilor din case din China rurală:

„Ori de câte ori vine un predicator pentru a proclama Cuvântul lui Dumnezeu, creştinii de pe o rază de câţiva kilometri se adună acolo. Chiar şi când un evanghelist itinerant a predicat până la epuizare, nu sunt dispuşi să-l lase să se odihnească, ci îl îndeamnă să continue să expună Cuvântul. În unele cazuri chiar, unor predicatori li s-a luat bagajul şi au fost somaţi să mai stea câteva zile–într-atât de mare este zelul lor de a învăţa.

În această situaţie, unde oamenii au flămânzit atât de mult timp după adevăr, este esenţial ca predicarea să se concentreze asupra Domnului Isus Hristos, care este centrul absolut! Creştinii adesea îl solicită pe predicator să-i ajute să-l cunoască pe Hristos mai bine.

Un predicator a fost invitat odată într-un orăşel pentru a ţine nişte întâlniri. În zori, clădirea era ticsită cu 600 de oameni, cu alţii care erau în curte, afară. Toţi erau doritori să suporte vremea extrem de rece pentru a auzi mesajul Domnului. Înainte de sosirea predicatorului au cântat imnuri pentru a-şi pregăti inimile în vederea Cuvântului lui Dumnezeu.

Predicatorul vorbi de cinci ori şi creştinii au rămas şi au ascultat de dimineaţa devreme până seara târziu. Totuşi, nu voiau să se împrăştie şi l-au tras de mânecă spunând: «Nu am mai auzit niciodată o asemenea predică bună.» Erau extrem de dornici să audă o expundere a adevărul biblic şi să aibă o prezentare a lui Isus Hristos într-o imagine clară."

Un predicator itinerant a povestit despre sosirea lui la o astfel de biserică de casă, pentru a predica. Nerăbdători fiind, oamenii l-au întrebat despre ce urma să vorbească. Subiectul lui avea să fie Isus Hristos în cartea lui Matei.

„Oh," exclamară ei, „va predica evanghelia după Matei. Întreaga carte este despre Isus Hristos." Şi s-a ţinut de cuvânt. Peste treizeci şi şapte de ore îşi isprăvea expunerea verset cu verset a vieţii lui Isus aşa cum este ea consemnată în cartea lui Matei.

O biserică dispusă să înveţe nu are nevoie numai de învăţători, evanghelişti şi predicatori. Are nevoie şi de Cuvânt, din care să se poate predica; are nevoie de biblii. Deşi trece acum drept un lucru obişnuit în multe părţi ale lumii, o biblie completă este considerată o piatră preţioasă de mare valoare într-o comunitate creştină chineză.

În 1966, Gărzile Roşii au făcut un efort coordonat pentru a arde toate bibliile, cărţile de cântări şi orice tip de literatură creştină. Şi-au făcut slujba foarte bine. Astăzi nu este deloc neobişnuit să vezi un grup de câteva sute de creştini care au doar una sau două biblii.

O doamnă care are atât Noul cât şi Vechiul Testament în versiune completă le aduce la întrunire învelite într-o fâşie de in. Când pastorul citeşte Scriptura, ia biblia cu grijă de la doamna care o aduce, o dezveleşte cu atenţie şi citeşte textul. Când termină de citit îi înmânează din nou biblia. Ea o reînveleşte în materialul de in, poate cu aceeaşi grijă cu care a fost înfăşurat trupul Domnului în pânzele de in.

În unele biserici de casă, anumiţi oameni sunt anunţaţi dinainte ce texte din Scriptură vor fi folosite în următoarea întâlnire. Fiecare dintre ei va copia o porţiune şi o va aduce la întâlnire. Când cel ce conduce întâlnirea vrea să citească sau să vorbească din acest text, el adună copiile scrise de mână şi le pune împreună pentru a avea textul complet. În acest fel, dacă poliţia va întrerupe întrunirea, biblia nu se va pierde. În cel mai rău caz ar putea pierde câteva versete scrise de mână.

Alte istorisiri arată cât de important este pentru credincioşi să aibă Cuvântul lui Dumnezeu şi riscurile pe care şi le asumă pentru a-l distribui şi altor fraţi credincioşi.

Odată se întâmpla că paisprezece tineri distribuiau 1.000 de Noi Testamente într-un sat oarecare. Au fost prinşi de autorităţi. Bibliile, ca şi bicicletele pe care le folosiseră tinerii, au fost confiscate. Toţi cei paisprezece au fost închişi pentru activităţi antirevoluţionare, care reprezintă un delict capital.

Un altul ne povesteşte: „Ştiu despre un sat unde există 5.000 de credincioşi şi patru predicatori, dar nu există o biblie întreagă. O persoană are un Nou Testament care începe cu al treisprezecelea capitol din Marcu şi merge până la cartea Tit.

Doi credincioşi din nord au auzit că existau biblii disponibile în partea de sud a ţării. Au economisit jumătate din venitul pe un an pentru a putea călători în sud şi a face rost de cel puţin o biblie pentru a o putea studia împreună cu ceilalţi credincioşi.

Au postit şi s-au rugat în timpul acestei călătorii de patru zile, atât pentru protecţie pe parcurs cât şi pentru a mai găsi cel puţin o biblie disponibilă la sosirea lor.

Când au ajuns la destinaţie, au fost întâmpinaţi cu tragica veste că nu mai rămăseseră biblii. Cei doi fraţi au început să plângă la auzul acestei veşti atât de grele. A doua zi, un altul, căruia i se încredinţase misiunea de a adăposti şi de a distribui treizeci de biblii, a auzit de necazul lor şi li le-a dăruit pe toate. Plânsul lor s-a transformat în bucurie când au primit darul acesta preţios. Prietenii lor le oferiră hrană şi posibilitatea de a se odihni, dar ei refuzară, spunând că postiseră şi se rugaseră pentru biblii şi că vor continua să postească şi să se roage în drum spre casă, ca mulţumire pentru că le primiseră."

Un altul mărturiseşte: „Când avem probleme financiare şi apoi primim bani de la fraţi şi surori din străinătate, ne plecăm capetele pentru a-l lăuda pe Dumnezeu şi pentru a-i da lui toată slava. Acest ajutor financiar este un mare sprijin pentru biserica din case. Totuşi, cel mai mare ajutor dintre toate este o biblie. Înainte, când voiam să citesc Biblia, trebuia să călătoresc peste 160 de km. Împrumutam această carte preţioasă pentru o scurtă perioadă şi apoi trebuia să o înapoiez. Într-o zi, cineva a trimis grupului nostru o biblie. Când a fost adusă la întrunire, ne-am dat seama că nu mai aveam cuvinte. Toate feţele erau scăldate în lacrimi. Apoi izbucniră rugăciunile puternice de laudă. Toţi o luam în mână cu atâta atenţie şi dragoste, mulţumindu-i lui Dumnezeu pentru ea."

Un alt credincios povesteşte: „Graţie faptului că a sosit această hrană spirituală, membrii trupului lui Hristos de aici au avut parte de o mare mângâiere. Rugăciunile lor au fost însoţite de multe lacrimi de recunoştinţă. I-am mulţumit mult Domnului în semn de recunoştinţă pentru preocuparea voastră plină de dragoste faţă de noi, cerându-i Domnului să binecuvânteze din belşug roadele pe care le-aţi adus pentru Domnul, în aşa fel încât să primiţi o răsplată veşnică, nestricăcioasă. Căci ne-aţi adus apă înviorătoare de izvor într-un timp când eram foarte însetaţi. Aţi fost trimişii Domnului pentru noi, asemenea unei adieri de primăvară care ne-a încălzit inimile."

Cei care trăiesc într-o societate unde Biblia este accesibilă tuturor, au probabil dificultăţi în a înţelege importanţa Cuvântului lui Dumnezeu în viaţa creştinului din China.

Această scrisoare explică foarte bine importanţa Bibliei: „Dragi prieteni, slavă Domnului! Astăzi Duhul lui Dumnezeu m-a îndemnat să răspund la câteva întrebări. Aş vrea să vă spun cum mă simt acum, după ce am primit această biblie. Cred că Tatăl ceresc mă iubeşte cu adevărat. Sunt extrem de impresionat şi de încurajat, căci voi, din dragoste pentru El, sunteţi gata să ne ajutaţi în ciuda riscului de a vă pierde viaţa. La început am fost înviorat şi întărit. Apoi am descoperit calea în această biblie şi am ajuns să înţeleg multe adevăruri. Văd de asemenea voia lui Dumnezeu. Oh! Ştiu acum că înainte eram ca un răsad care încerca să crească fără a primi ploaie. Acum sunt ca un om care însetează şi flămânzeşte şi care vede apă şi hrană.

Acea biblie m-a ajutat extrem de mult după ce am primit-o. Am găsit calea, scopul, şi adevărul vieţii în ea, care ne învaţă cum să ne depărtăm de învăţăturile false sau cum să ne abatem de la o cale greşită. Înainte de a o avea umblasem pe multe căi strâmbe. Depindeam de propria mea cunoştinţă şi înţelepciune, care nu m-au scos la capăt. Vreau să-i mulţumesc Domnului. Văd cu adevărat că mă iubeşte. Astăzi mi-a dăruit această biblie prin voi pentru a mă ajuta să mă întroc pe drumul bun, de pe calea mea greştită.

Acum am mai multă tărie după ce am obţinut această biblie. Nici o persoană nu va mai fi dusă în eroare de acum înainte, căci acum avem calea cea dreaptă pe care s-o urmăm. Mulţi fraţi şi multe surori s-au îndreptat de pe o cale greşită pe cea corectă prin Cuvânt.

Când am primit această biblie, mulţi fraţi au dorit să aibă şi ei câte una. Nu sunt eu singurul căruia această biblie i-a fost de un ajutor extraordinar; cel puţin alţi 5.000 au beneficiat de ea. Înainte de a avea această bibilie nu aveam nimic de făcut acasă după ce veneam de la lucru. Citeam romane sau stăteam la taifas cu fraţii şi surorile mele. De când am această biblie nu mai sporovăiesc cu nimeni. Le citesc din Biblie de îndată ce ajung acasă. Viaţa noastră spirituală creşte în fiecare zi şi cred că acest lucru îi aduce Domnului mulţumire.

Fraţi şi surori, aş dori să vă spun un singur lucru. De când am obţinut această biblie, zeci de mii de creştini speră ca şi ei să poată avea într-o bună zi propriul lor exemplar, ca să o poată citi oricând fără a trebui să aştepte să facă rost de una împrumutată. Acum nu pot citi Biblia atunci când ar vrea. Toţi spun însă că dacă ar avea propria lor biblie, ar citi-o fie seara fie dimineaţa, căci Biblia este pâinea vieţii. Deşi se spune că în China există libertatea religiei şi că se găsesc biblii, de fapt nu ne putem bucura de ele. În acest moment există zeci de mii de creştini doar în provincia noastră şi mulţi se roagă cu lacrimi fierbinţi pentru această problemă.

Acum că am această biblie, am lămurit foarte multe lucruri. Oameni care altădată făceau multe lucruri greşit, au încetat deja să facă acest lucru. Unii care altădată erau

încăpăţânaţi, au ajuns să înţeleagă şi să caute vocea Domnului. Erau mulţi falşi slujitori înainte. Acum suntem în stare să-i deosebim. Erau mulţi prezbiteri, învăţători şi profeţi falşi. Dumnezeu nu ne-a părăsit. El ne deschide ochii şi ne ajută să înţelegem."

O Biserică „pusă pe rugăciune"

„*Ei stăruiau în... rugăciuni.*" (Fapte 2:42)

William Barcaly, comentând asupra caracteristicilor Bisericii timpurii scrie: „Fapte 2:42 ne spune că ei (cei din prima biserică de casă) nu numai că stăruiau în ascultarea faţă de învăţătura apostolilor, ci de asemenea perseverau în rugăciune. Creştinii din primul secol au trecut printr-o perioadă dificilă. Şi-au atras ura şi dispreţul păgânilor şi erau adesea persecutaţi. Ei ştiau totuşi că nu puteau face faţă la toate acestea fără ajutor de la Dumnezeu. Erau o Biserică „pusă pe rugăciune."[1]

Aceasta se aplică şi la Biserica din case din China de astăzi. Un cercetător care a studiat creşterea Bisericii din case, confirmă acest lucru, spunând: „Se pare că trăsătura distinctivă a creşterii Bisericii din zilele noastre din China este viaţa disciplinată de rugăciune a fiecărui credincios. Credincioşii chinezi se roagă Domnului pentru (1) un duh veghetor şi de rugăciune; (2) a avea mereu în inimă dorinţa de a se ruga pentru alţii; (3) timp şi loc unde să se poată ruga; (4) putere pentru a se putea ruga cu tovarăşii de lucru; şi (5) a avea cuvintele potrivite pe care să le folosească în rugăciune. Îşi doresc să fie o trâmbiţă care să cheme pe şi mai mulţi oameni la rugăciune" Creştinii chinezi au un motto: „Puţină rugăciune, puţină putere; rugăciune zero, putere zero."

Este de asemenea important modul cum viaţa lor de rugăciune influenţează întreaga lume. În fiecare duminică dimineaţă, într-unul din cele mai importante oraşe ale Chinei, un grup de oameni se întâlneşte pentru o zi de rugăciune şi post. Încep la nouă dimineaţa şi se roagă până la trei după-amiază, sau chiar mai târziu, dacă este nevoie. Nu vorbesc despre rugăciune; se roagă–toată ziua. Într-una din zile, problema „numărul unu" pe care au adus-o a fost ca „Şcolile biblice şi seminariile din Occident să-şi păstreze linia de învăţătură autentică, potrivit Cuvântului lui Dumnezeu."

Cei din conducerea acestui grup de credincioşi au petrecut în medie şaptesprezece ani în închisoare. Mulţi dintre ei nu au decât nişte foiţe cu versete scrise de mână şi nici o carte de cântări. Se întâlnesc deşi asupra lor planează ameninţarea de a fi etichetaţi ca

[1] William Barclay, *God's Young Church*, Edinburg, St. Andrew Press, 1970, p. 17-18.

antirevoluţionari. Mulţi dintre ei i-au pierdut pe cei dragi. Iarna casele lor erau cuprinse de frig şi vara de zăpuşeală. Cu toate acestea, se adună pentru a se ruga. Pentru ce motive se roagă? Iată ce fel de rugăciuni se aud la întâlnirile bisericilor din case:

„Doamne, trezeşte Tu Biserica Ta! Ne place să cântăm acest imn. Acesta este strigătul inimii noastre. Dar înainte ca Biserica să fie înviorată, trebuie să-i cer Domnului să mă trezească pe mine. Dacă fiecare credincios chinez doreşte cu umilinţă să fie înflăcărat de Domnul, atunci Evanghelia se va răspândi de-a lungul şi de-a latul ţării şi va străluci peste milioanele de suflete care zac în întuneric. Răspândirea Evangheliei este responsabilitatea fiecărui credincios."

„Fie ca Domnul să-mi dăruiască un zel neclintit pentru a proclama dragostea lui pretutindeni. Să-mi dăruiască putere şi autoritate pentru a răspândi dragostea Lui în mod desăvârşit, pentru ca cei ce vor auzi să-şi dea seama de starea lor sau să fie încurajaţi să-l urmeze pe Domnul cu un zel şi mai mare."

„Fie ca Domnul să-mi dea putere, atunci când îmi voi duce crucea proclamând mesajul mântuirii, să am înţelepciune spirituală pentru a înfăţişa Evanghelia în mod lămurit şi desăvârşit. Când îmi voi lua crucea, să explic învăţătura crucii în mod clar şi să predic puterea ei de a-i transforma pe oameni. Oh, mă rog pentru puterea de a ridica şi mai sus crucea! Pentru putere de la Duhul Sfânt atunci când voi propovădui crucea! Pentru putere de la Duhul Sfânt când voi vorbi despre cruce, pentru ca toţi oamenii să fie atraşi la Domnul prin puterea crucii!"

„Fie ca Domnul să-mi dea puterea de a predica şi de a scoate la iveală păcatul, pentru ca oamenii să se teamă. Să-mi dea ajutor prin Duhul său, ca oamenii să-şi dea seama de păcatul lor, de ce înseamnă neprihănire, judecata şi să se pocăiască neîntârziat."

„Domnul să pună mereu un spirit evlavios în inima mea, pentru ca astfel să învăţ umilinţa, şi să cresc în fiecare zi în înţelepciune şi cunoştinţă."

„Domnul să-mi dea harul său şi capacitatea de a mă supune Duhului Său Sfânt în aşa fel încât să-i întăresc pe fraţii mei."

„Mă rog pentru darul de a explica Scriptura prin Scriptură, împărtăşind astfel cu dreptate Cuvântul Adevărului."

„Mă rog pentru ca Domnul să mă înzestreze cu darul de a întemeia şi de a păstori o biserică şi pentru o predicare profetică. Pentru plinătatea Duhului."

„Domnul să mă ajute să am un timp de părtăşie cu El în fiecare dimineaţă devreme."

„Mă rog să am o viaţă care să fie o mărturie, având mai mult din roada Duhului."

„Pentru o pregătire mai bună în dragoste, credinţă, răbdare şi evlavie."

„Pentru darul de a aduce mângâiere altor oameni.”

„Pentru a putea accepta suferinţa.”

„Pentru o inimă plină de bândeţe, umilinţă, compasiune, lipsită de egoism şi onestă.”

„Fie ca Domnul să mă ajute să-mi ţin în frâu limba, şi să-i zidesc pe alţii.”

„Fie ca Domnul să mă ajute să urăsc mândria, gelozia, ca să-i dau toată slava Domnului, să urăscă imoralitatea sexuală şi minciuna; şi să iubesc adevărul, umilinţa, blândeţea, cinstea, sfinţenia, autocontrolul, credincioşia, neprihănirea, bunătatea, amabilitatea şi mila.”

„Dumnezeu să mă ajute să nu iubesc această lume sau slava ei deşartă, ci să fiu plin de curaj şi dedicat întru totul Domnului.”

„Dumnezeu să-mi dea darul de a-l lăuda pe El şi de a cânta cântece spirituale.”

„Ei bine, aş putea să mai adaug; oricum, pentru a deveni un asemenea om este nevoie de lucrarea harului lui Dumnezeu. Dacă Dumnezeu nu ajută, oamenii nu pot face nimic.”

„În orice lucru avem nevoie de Domnul, căci fără El nu putem face nimic. Dacă Hristos este ceea ce avem noi mai de preţ, dacă îl avem pe El, avem totul. Fie ca Dumnezeu să fie cu noi, să locuiască în noi şi să meargă cu noi. Dumnezeu să vă întărească pentru a nu vă descuraja, ci să împliniţi voia Lui. Fie ca El să sporească tot mai mult dragostea, părtăşia şi încurajarea noastră reciprocă. Emmanuel!”[1]

O Biserică prin care se fac miracole

„*şi... se făceau multe minuni şi semne.*” (Fapte 2:43)

Dacă ar fi să-l întrebi pe un membru al unei biserici de casă din China dacă experimentează sau nu lucruri care ar putea fi etichetate drept neobişnuite pentru credincioşi, n-ai face decât să-i stârneşti nedumerirea:

–Nu-mi dau seama ce vrei să spui prin „neobişnuite.”

–Ei bine... lucruri niţel mai ciudate... lucruri care nu se petrec în fiecare zi.

–Vrei să spui cumva minuni?

–Da... da, cred că asta voiam să spun. Da, de fapt chiar la asta mă refeream... minuni.

–Vrei să spui vindecări?

–Da, vindecări... ştii, precum în cazul d-lui Huang.

D-l Huang a fost un adept al lui Buddha. Sănătatea lui a început să se deterioreze până când stomacul a ajuns să nu mai poată suporta nici un pic de hrană. După o examinare atentă,

[1] Această rugăciune a fost scrisă de o persoană din China şi a fost apoi trimisă în secret prin cineva în Hong Kong unde a fost tradusă.

doctorul i-a pus diagnosticul: „Ai cancer de ficat şi eşti în faza terminală. Nu mai putem face nimic pentru tine.”

D-l Huang s-a dus într-un orăşel din apropierea satului lui natal pentru a aştepta implacabilul. În timp ce se afla acolo, a aflat despre un doctor din oraş şi a decis să mai aibă un consult, sau să facă rost cumva de nişte medicamente care să-i prelungească viaţa. Doctorul era creştin. Mai târziu, doctorul acesta l-a însoţit pe D-l Huang în locurile unde şi-a depus mărturia. Doctorul creştin a confirmat primul diagnostic de cancer la ficat, într-o stare incurabilă, terminală.

Doctorul îi spuse că nu exista nici un medicament care ar fi putut să-i prelungească viaţa, dar dacă ar crede în Isus Hristos, ar avea viaţă veşnică. I-a explicat Evanghelia cu atenţie şi l-a îndemnat să creadă în Isus Hristos. Doctorul i-a explicat că Isus este Domn peste toate, şi că are putere de a vindeca orice boală, dacă aceasta era voia Lui. „Dar important e nu dacă Isus te vindecă sau nu, ci important e să ai viaţă veşnică.”

„Vreau să cred în Isus,” răspunse d-l Huang. Doctorul a chemat un alt bărbat creştin, şi cei trei au îngenuncheat în biroul lui, şi d-l Huang a devenit o nouă persoană în Isus Hristos.

Întorcându-se acasă, i-a spus soţiei despre credinţa în Isus Hristos şi i-a cerut să îndepărteze toţi idolii din casă şi să-i ardă. Ea a făcut întocmai. Ştia că soţul ei nu mai avea nici o scăpare. Începând cu acel moment, starea d-lui Huang s-a deteriorat rapid. În fiecare seară, el şi soţia îngenuncheau şi se rugau împreună. El îi mulţumea Domnului că indiferent de ce i s-ar fi întâmplat la nivel fizic, acum avea viaţă veşnică. Apoi fu cuprins de nişte dureri teribile. Soţia îi pregăti nişte supă de pui, cu vegetale, dar asta nu făcu decât să înrăutăţească lucrurile. De fapt, în următoarele săptămâni deveni atât de slab încât familia începu pregătirile pentru înmormântare. Avea deja un coşciug cumpărat şi mormântul săpat pe coasta dealului.

Într-o seară, un bărbat îmbrăcat într-o haină lungă, albă, a apărut lângă el în timp ce dormea. Bărbatul avea în mână un cuţit. Neştiind ce avea de gând să facă, d-l Huang încercă să lupte cu bărbatul în alb, dar fără succes, deoarece bărbatul îl atinse cu cuţitul. Se trezi a doua zi dimineaţă la ora 8 şi îi fu foame pentru prima dată după multe zile. După ce mâncă un bol hrănitor de supă, adormi din nou. Când se trezi, văzu doi bărbaţi în haine albe, lungi, stând în picioare lângă patul lui. „Ai fost vindecat,” îi spuseră ei. El se dădu jos şi îşi băgă de seamă că toată durerea şi inflamaţia dispăruseră. Fiind foarte flămând, mâncă o masă pe cinste. Când fratele lui veni pentru ultima vizita, fu uimit să-l vadă în picioare, plin de putere. D-l Hunag i-a spus fratelui său că Isus se atinsese de el în timpul nopţii şi că era complet vindecat.

Acest eveniment poate fi confirmat de câţiva dintre tovarăşii lui de lucru şi de medicul creştin care a fost martor la mai multe vindecări divine.

Minunile sunt destul de obişnuite în bisericile de casă din China şi variază. Toate însă sunt pentru slava Domnului. Toate beneficiile care însoţesc aceste minuni, precum mângâierea celor îndureraţi, sunt de asemenea prezente.

O bunică îşi luase nepotul pe care îl avea în grijă pe câmpul de orez, pentru a lucra alături de ea. În urma unui accident, nepotul fu omorât. Bătrâna rămase foarte îndurerată; îl îngropă acolo aşa cum se pricepu mai bine, pentru a-i feri corpul de intemperii, apoi merse să le spună părinţilor. Familia se adună acasă, cu inima sfâşiată de această pierdere extremă. Deodată uşa se deschise şi în cadrul ei apăru tânărul. Explicaţia lui fu simplă: „Un bărbat într-o haină lungă şi albă a venit la mine, m-a luat de mână, m-a ridicat de unde eram îngropat şi mi-a spus: «Mergi acasă! Mama şi tatăl tău au nevoie de tine.»”

Un alt incident se referă la un cuplu de bătrâni care erau foarte dependenţi unul de celălalt. Deşi erau deja creştini de o bucată de timp, nu aveau o siguranţă reală cu privire la ceea ce se va întâmpla după moarte. Generaţiile de închinare ancestrală erau greu de uitat. Într-una din zile, soţul se stinse brusc din viaţă. Soţia rămase extrem de îndurerată, neştiind dacă soţul ei iubit era cu adevărat în cer, sau într-o stare de pedeapsă. Se întreba dacă îl va mai vedea vreodată din nou.

Spre seară, doi activişti se înfiinţară pentru a aduce un omagiu bătrânului cizmar. Pe când stăteau acolo, doi bărbaţi în robe albe au venit şi au luat sufletul omului–văzut într-o fotografie–din sicriu. Pe când se înălţa pe braţele celor doi bărbaţi îmbrăcaţi în alb, bătrânul se întoarse spre activişti spunându-le: „Mergeţi şi spuneţi-i soţiei mele că voi fi cu Isus şi că o voi aştepta.”

Mângâierea pe care acest eveniment a adus-o soţiei îndurerate a fost şi mai mare prin convertirea celor doi activişti.

Unele miracole sunt foarte practice.

Un om trimis la închisoare pentru credinţa lui religioasă avea patru copii, în vârstă de 4, 8, 10 şi respectiv 12 ani. Soţia lui a fost pusă să cutreiere străzile cu o pălărie a ruşinii şi copiii au fost maltrataţi deoarece tatăl lor era un „element periculos.” Problema era că nu aveau nici un mijloc de întreţinere, şi prin urmare, nici hrană. În spatele căsuţei lor se afla un mic iaz. Nimeni nu pescuise acolo înainte, dar copiii au făcut o plasă şi au început să pescuiască. Au prins suficient de mult peşte pentru a hrăni familia. Apoi rezerva lor a început să crească. O dată cu trecerea timpului, au prins suficient de mult peşte nu numai pentru nevoile lor, ci atât cât să poată vinde şi să aibă bani de alte cheltuieli pentru necesităţile vieţii. Treisprezece ani mai târziu, tatăl lor a fost eliberat din închisoare. Începând cu acea zi nu mai era nici urmă de peşte în micul iaz din spatele casei; nu mai era nevoie de ei.

Mai au loc minuni din acelea care slujesc drept mărturii puternice ale puterii lui Dumnezeu pentru necredincioşi.

O bătrână de 70 de ani era singura care avea cunoştinţă de cele mai multe dintre activităţile zilnice ale familiei ei, cât şi despre activităţile unei biserici de casă. Doar ea ştia unde erau bibliile, cine erau purtătorii mesajelor, cine putea fi sau nu crezut. Deodată, într-una din zile, avu un atac de inimă şi muri.

Familia se simţea pierdută. Bătrâna nu avusese timp să le transmită informaţiile care le erau atât de necesare. Începură să se roage: „Doamne, readu-o la viaţă pe mama noastră." După ce a stat moartă două zile, bătrâna a revenit la viaţă. În acelaşi timp însă i-a mustrat pentru că se rugaseră ca ea să revină la viaţă. I-au explicat de ce se rugaseră şi i-au promis că se vor ruga ca peste două zile să se poată întoarce la Domnul. Aveau nevoie de cel puţin două zile pentru a pune ordine în toate acele lucruri.

După două zile, familia şi prietenii au început să cânte imnuri şi să se roage Domnului să o ia la El. Cele din urmă cuvinte ale ei au fost: „Vin! Vin doi îngeri."

Acest eveniment a făcut ca întreg satul să se pocăiască.

O Biserică a laudelor

„*Ei lăudau pe Dumnezeu…*" (Fapte 2:47)

Să urmărim această mărturie de la o întâlnire:

„Ce Domn minunat şi iubitor, atotputernic avem! Numele lui Iehova merită toată lauda. Credincioşia lui ţine pe vecie. Văd cu ochii mei că dragostea lui ţine din veşnicie în veşnicie. Aşa cum o mamă nu-şi va uita pruncul pe care îl alăptează, nici Tatăl nostru ceresc nu ne va uita. Deşi l-am cunoscut pe Dumnezeu de când eram tânăr, din nefericire foarte rar am avut posibilitatea de a citi Cuvântul lui Dumnezeu. Era ca şi când aş fi fost orb şi nu puteam înţelege adevărul vieţii. Îngenuncheam înaintea lui Dumnezeu şi mă rugam în fiecare zi.

El este cu adevărat un Dumnezeu care răspunde la rugăciuni, căci lucrurile care sunt cu neputinţă la oameni sunt cu putinţă la El. Când eram însetat şi tânjeam după Cuvântul lui, Dumnezeu ne-a dăruit o biblie preţioasă prin copiii săi iubitori, anul trecut. Să-i mulţumim pentru harul său minunat. Aleluia! Slavă Domnului! Începând cu acel moment, studiez Biblia în fiecare zi şi sunt luminat de adevărul ei. Mii de mulţumiri lui Dumnezeu pentru harul său! Prin învăţăturile Bibiliei şi prin rugăciuni asidue, mulţi fraţi şi multe surori înţeleg că există viaţă veşnică prin Cuvânt.

„Slavă Domnului! Acest frate a fost înteminţat. A refuzat să înceteze să ridice mâinile în timp ce-l lăuda pe Domnul, şi de aceea a fost pus cu mâinile şi cu picioarele în lanţuri. Cătuşele i-au ros în carne până ce au început să se vadă oasele picioarele. Totuşi el nu a încetat să înalţe numele Domnului. I-a cerut în secret unui frate bătrân: «Când se schimbă gardienii, ai vrea să mă botezi?» Botezul avu loc în timp ce gardienii şi toţi ceilalţi dormeau."

Astfel de evenimente nu se petrec doar în închisori. Sunt oameni care îl laudă pe Domnul şi atunci când merg la închisoare.

„Vehiculul plin de deţinuţi care trebuiau să fie închişi era în drum spre închisoare. Oamenii de pe drum nu puteau să-i vadă pe cei dinăuntru, dar credeau că sunt nişte criminali îngrozitori care trebuiau transportaţi ca animalele. Autorităţile nu ar fi vrut ca noi să-i vedem. «Sunt chiar aşa de ticăloşiţi?» am întrebat. Apoi am aflat adevărul. Erau nişte creştini în drum spre închisoare. Erau încătuşaţi toţi împreună şi erau fericiţi. Nu era nici urmă de nemulţumire sau de resentimente pe feţele lor. Îi puteam auzi cum cântă trecând pe lângă noi: «Doamne, eşti vrednic să primeşti laudă. Laudă Domnului!»"

O Biserică acceptată

„*…şi erau plăcuţi înaintea întregului norod…*" (Fapte 2:47)

Un alt aspect despre primele biserici din case din Ierusalim care a provocat mare consternare în rândurile birocraţiei religioase tradiţionale a fost respectul pe care îl avea comunitatea pentru membrii lor. Acelaşi lucru este valabil şi pentru Biserica din case din China de astăzi.

Multe întâlniri din bisericile din case depind de permisiunea activiştilor de partid. Fără permisiunea unui activist, nici nu poate fi vorba de întâlniri. De ce le permit totuşi creştinilor să se adune împreună?

Un activist a oferit un răspuns acestei întrebări. Când superiorii l-au întrebat de ce i-a lăsat pe creştini să-şi ţină întrunirile religioase, a explicat: „Sunt oameni buni–foarte morali şi foarte muncitori. Niciodată nu ne-au creat probleme."

Avansarea unui activist în cadrul partidului, sau chiar menţinerea slujbei pe care o are depinde adesea de îndeplinirea cifrelor de producţie stabilite dinainte. Ceea ce se aplică la liderii locali se reflectă în sus, către superiori. Deoarece creştinii sunt „buni, muncitori," activiştii au un succes mai mare. Un activist de partid nu e dispus să rupă acest lanţ al evenimentelor.

Către sfârşitul Revoluţiei Culturale, un grup de vizitatori din Hong Kong a fost dus în vizită la o cooperativă populară model din zona centrală a Chinei. Secretarul local de partid

era tare mântru de productivitatea remarcabilă a cooperativei sale şi că aceasta era acum un obiectiv turistic pentru vizitatori internaţionali.

Le-a spus oaspeţilor că printre numeroasele unităţi lucrătoare din cooperativă, cea care înregistrase cea mai mare producţie şi cele mai puţine accidente sau probleme era poreclită de ceilalţi „Brigada Isus". „Au fost trimişi în provincie la noi din diferite oraşe ca prestatori de muncă forţată sau în scopuri de reeducare. Nu fuseseră ţărani sau fermieri înainte, dar au devenit curând cea mai bună unitate lucrătoare. Sunt întotdeauna dispuşi să preia cele mai grele slujbe. Nu se ceartă niciodată între ei. Nu fură niciodată lucruri din cooperativă şi nu au încălcat nici o regulă." Activistul de partid nu avu nimic împotrivă ca ei să-şi vadă de treburi în continuare, păstrându-şi porecla în loc de a se numi *Unitatea muncitorească 517*. „Le-am spus că sunt liberi să cânte imnurile lor în timpul lucrului," mai adăugă el.

Într-un oraş de coastă unde Biserica lui Isus a explodat literalmente în ultimii zece ani, primarul i-a spus unui vizitator că el însuşi nu era creştin, „dar nu mai luptăm împotriva acestor oameni care cred în Isus al lor. Înainte de perioada de relaxare a regimului, cu toţii credeam că în China, un creştin în plus înseamnă un chinez în minus. Dar astăzi, în oraşul nostru, un creştin în plus înseamnă un chinez mai bun." Există 2.400 de puncte de întâlnire doar în acea provincie.

Profesorul Zhu, care a studiat în America din 1984 până în 1987, a spus că a început să meargă la biserică în timp ce era oaspete în casa unui profesor american, într-una din veri: „M-au primit ca pe un membru al familiei şi căldura lor m-a mişcat profund. Când mi-au explicat că erau creştini şi că Dumnezeu îi transformase astfel, am fost interesat să aflu mai multe despre Dumnezeu." S-a întors în China, fiind credincios în secret.

Când l-am vizitat în campus, ne-a spus despre conversaţia pe care o avusese recent cu secretarul de partid din universtitate. „Mai întâi m-a întrebat despre schimbarea pe care a remarcat-o în mine. Mi-a spus că eram mult mai fericit şi împăcat cu mine însumi. I-am spus că America îmi oferise posibilitatea de a-mi aprofunda cunoştinţele ca profesor, dar Isus îmi dăruise o viaţă mai „din belşug" ca fiinţă umană. Secretarul de partid a fost foarte interesat şi a acceptat de la mine un exemplar al cărţuliei „The Story of a Scientist" (Povestea vieţii unui om de ştiinţă–n. trad.) care conţinea o mărturie extraordinară.

Numai e un secret în China faptul că mulţi membri ai partidului comunist devin adepţi ai lui Isus Hristos.

O Biserică preocupată de misiune

„*...Mergeau din loc în loc, şi propovăduiau Cuvântul...*" (Fapte 8:4)

Cei dintâi ucenici au plecat din camera de sus pentru a răspândi focul Evangheliei lui Isus Hristos de-a lungul şi de-a latul întregii lumi. Acelaşi lucru se întâmplă în China.

Se pare că în China există la fel de multe moduri de a împărtăşi Evanghelia pe cât de mulţi creştini sunt.

De pildă, o femeie mai în vârstă, dintr-un oraş mare, primeşte mici pliante de evanghelizare din afara ţării. De câteva ori pe săptămână ia acele pliante şi o pereche de ochelari care o fac să pară prezbită. Urcă într-un autobuz, îşi pune ochelarii pe nas şi întinde mâna ţinând pliantul la distanţă. Cei din jur, aşa cum fac toţi din China, încep să citească şi ei pliantul. Când simte că cineva este foarte interesat şi ar putea accepta pliantul fără nici o problemă, ea spune doar atât: „Înţelegi ce scrie aici?" Înainte ca persoana să poată răspunde, îi înmânează pliantul, se dă jos din autobuz şi aşteaptă să vină următorul.

Câmpul ei de misiune este autobuzul. Locul de misiune se schimbă la fiecare câteva blocuri, dar mesajul ei rămâne acelaşi.

Biserica din case este preocupată să-i evanghelizeze pe cei care sunt atât de departe de comunităţile ei.

În timpul unei vizite în China, în 1983, am experimentat din plin ceea ce era cunoscut sub denumirea de „campania împotriva crimei." În realitate, era o mişcare a guvernului de a obţine „lucrători voluntari" care să se stabilească la graniţa vestică, în vederea lucrărilor la puţurile de petrol. Aceasta este una dintre regiunile cu cele mai dure condiţii de viaţă şi „voluntarii" ştiau prea bine că nu mulţi se vor mai întoarce din zona de frontieră.

Pentru că voluntarii lipseau cu desăvârşire, guvernul a emis un decret ca fiecare oraş să-şi înregistreze criminalii. De fapt, ceea ce voiau să spună era că toţi trebuiau să se înregistreze. Aproape fiecare dintre ei fusese forţat să scrie o declaraţie de mărturisire. Aceste declaraţii erau însă considerate inacceptabile dacă nu mărturiseau nişte crime împotriva statului–reale sau imaginare. Unii mărturiseau că furaseră călimări de cerneală de la şcoală–asta era o crimă împotriva poporului. Alţii mărturiseau că falsificaseră cartelele alimentare sau cine ştie ce alte crime care altfel ar fi trecut neobservate. Acum crimele acestea erau aduse la lumină.

Fiecare oraş trebuia să producă un grafic piramidal al criminalilor; cei mai răi criminali erau plasaţi în vârful pramidei. Ceilalţi „criminali" erau înşiruiţi în ordine descrescătoare, în funcţie de gravitatea crimei. În unele sate, unde erau puţine crime serioase, cel mai inofensiv „act împotriva poporului şi al statului" putea să-l trimită pe vinovat în vârful

piramidei. Cei care se aflau în această poziţie nefericită erau condamnaţi la moarte; ceilalţi din lista piramidală erau trimişi în vest ca „lucrători voluntari."

Pe când ne aflam într-un orăşel de provincie, am văzut cum celor ce se aflau prin preajmă li se ordona să stea pe marginea drumului. Tăcerea cuprinse întreaga atmosferă sumbră. Am văzut un camion trecând pe lângă noi. Pe platforma camionului erau trei deţinuţi aflaţi în picioare: unul tânăr, unul de vârstă mijlocie şi altul mai în vârstă. Erau însoţiţi de soldaţi. Deţinuţii aveau frânghii în jurul capetelor, fiind forţaţi să le ţină ridicate în aşa fel încât cei de pe margini să le poată vedea feţele. Deasupra capetelor erau aşezate nişte pancarte mici care dădeau informaţii despre crimele lor.

Camionul se îndreptă spre piaţa principală a oraşului. Deşi ne-ar fi fost permis să vedem execuţia, am părăsit locul. Locuitorii oraşului priveau cum un poliţist le spune deţinuţilor să îngenuncheze. Poliţistul merse la fiecare dintre ei, împuşcându-i în ceafă. Familiilor „criminalilor" li s-a cerut să plătească aproximativ echivalentul a zece cenţi pentru glonţul folosit deoarece „poporul nu trebuie să plătească pentru a le face de petrecanie paraziţilor." Ceilalţi deţinuţi din graficul piramidal fură trimişi la graniţa de vest, iar mulţi dintre ei nu aveau să se mai întoarcă vreodată.

Doi tineri, de 17 şi 19 ani, ar fi trebuit să fie mândria Revoluţiei Culturale–la fel de „roşii" ca soarele. În loc, ei erau urmaşi ai lui Isus Hristos, şi doreau cu înfocare să meargă la graniţa apuseană ca misionari. În satele chineze, mai ales în perioada anilor '80, când Biserica era încă subterană, nu se putea merge la liderii de partid pentru a le spune: „Vreau să merg în zona de graniţă ca misionar!" Cei doi tineri ştiau foarte bine un mod sigur de a fi trimişi acolo: au comis un delict mărunt în mod intenţionat. Au luat radioul activistului de partid şi s-au plimbat pe străzi cu el. Au fost arestaţi imediat. Îşi asumau desigur, riscul ca această crimă să-i plaseze chiar în vârful piramidei. Dar nu a fost aşa. Au fost trimişi în zona de graniţă, dar nu pentru un concediu de odihnă. Oamenii din oraşul lor ţin un lanţ de 24 de ore de rugăciune pentru aceşti tineri, care acum ar trebui să aibă peste 30 de ani. Biserica a făcut un legământ cu Domnul: se vor ruga pentru cei doi oameni fără oprire până când Domnul le va spune: „Puteţi să vă opriţi acum; i-am luat acasă." Şi acum, din ultimele informaţii pe care le avem, se roagă încă.

Un alt exemplu de zel şi pasiune misionară a Biserici pentru evanghelizare poate fi văzut în viaţa unui bărbat, a soţiei sale şi a celor doi fii. El a fost arestat de Gărzile Roşii şi trimis la închisoare pentru delictul de a se fi închinat unui Dumnezeu străin. În fiecare zi îl dezbărcau şi îi agăţau la spate un carton de peste o jumătate de metru care stătea deasupra capului. Pe una din faţe era scris „Parazit" iar pe cealaltă „Închinător al unei religii străine". A

fost plimbat pe străzile satelor vecine. Copiii erau încurajaţi să arunce cu pietre şi cu gunoaie în el. Unii scuipau asupra lui iar alţii îl ignorau pur şi simplu. În urma lui se ţineau câinii care săreau asupra resturilor pe care ceilalţi le aruncau asupra lui în semn de ocară.

Îşi petrecea nopţile într-o celulă prea mică pentru a se putea întinde. Nu îi era îngăduit să vorbească decât dacă era întrebat ceva.

Responsabilul închisorii îi spuse după una dintre bătăile obişnuite: „Aici or să-ţi putrezească oasele. Ai să mori sub ochii mei. Viu nu ieşi de-aici."

S-au scurs douăzeci de ani. Oamenii din sate erau de mult sătui de priveliştea oferită de el, prin urmare îşi petrecea cea mai mare parte a timpului în celula lui strâmtă. Cel mai adesea îşi cânta în surdină. Mai târziu, a confirmat ceea ce spuseseră alţi pastori, că intonarea imnurilor şi repetarea Cuvântului lui Dumnezeu l-au împiedicat să renunţe la Domnul lui sau să se sinucidă.

Într-o zi a auzit pe unul dintre gardieni vorbind despre cineva care era foarte bolav şi care avea să moară curând. „Şeful închisorii are dreptate, s-a gândit el, voi muri aici." Stând pe vine în „odăiţa" lui, repetându-şi în tăcere Cuvântul lui Dumnezeu, se întreba dacă mai are voce să cânte. Îi veniră în minte cuvintele unui imn: „El merge alături de mine, şi vorbeşte cu mine, şi îmi spune că sunt al Lui. Şi bucuria pe care o împărtăşim în aceste momente, nimeni nu a cunoscut-o vreodată…"

Cuvinte nerostite de laudă şi recunoştinţă îi umplură inima când, deodată, uşa celulei se deschise. Doi gardieni strigară la el: „Afară, moşule! Ieşi afară! Responsabilul închisorii a răposat şi nu te mai ţinem pe-aici. Aşa că ia-ţi tălpăşiţa!" Şi îmbrâncindu-i trupul slăbit, îl scoaseră afară din celulă. Auzi uşa celulei trântindu-se cu zgomot în urma lui şi sunetul paşilor gărzilor care se îndepărtau.

Pentru prima dată după douăzeci de ani putu să treacă pe sub poarta închisorii fără cătuşe–liber.

Îşi ridică privirile către cer; era încă albastru. Nu-l mai văzuse de luni de zile. Respiră adânc aerul proaspăt, deschise gura şi vorbi cu glas tare. Trecătorii întoarseră capetele fugar şi îşi văzură în grabă de drum, nedorind să fie contaminaţi de contactul cu el.

„Nici măcar nu ştiu în ce zonă a Chinei mă aflu," se gândi el. „Nu am nici o leţcaie. Am doar aceste zdrenţe care să-mi acopere trupul. Încotro o fi drumul spre casă? Unde e casa mea? Nu am nici o adresă."

De partea cealaltă a drumului îi atrase atenţia o bătrânică ce şedea pe bordura trotuarului cu un coş de ţigarete în poală. În timp ce o urmărea cu privirea, spuse cu glas tare:

„Doamne, au trecut douăzeci de ani de când le-am spus oamenilor despre tine. Mă întreb dacă mai ştiu bine cum se face asta.”

Se apropie încet de femeie şi se aşează lângă ea.

„Ţigări?” întrebă ea.

Ceva timp mai târziu, un trecător se opri pentru a se uita cu ochi mari cum bătrâna făcea un foc în aer liber din cutia ei cu ţigări. Da, îşi amintise cum să spună altora despre Isus, şi mărturia lui a fost folosită pentru a aduce o nouă făptură la Hristos, şi pentru a aprinde un foc!

Întrebarea care încă nu a primit un răspuns, şi care se ridică în minţile multora, este aceasta: Ar exista în China a Biserică nou-testamentală activă fără Revoluţia Culturală şi persecuţia pe care a adus-o aceasta? Ar mai exista o naţiune evreiască fără Holocaust? Este Biserica susţinută de sângele martirilor?

Poate că este cel mai bine să lăsăm aceste întrebări fără răspuns şi să trecem la un domeniu în care nu trebuie să facem speculaţii. Biserica din China este ca „un foc de savană ieşit de sub control.” Specialiştii în misiologie şi experţii care studiază creşterea Bisericii recunosc faptul că ceea ce se petrece în China întrece creşterea înregistrată în cartea *Fapte*.

Am folosi deci timpul mai eficient dacă am căuta să vedem ce anume s-a petrecut şi care sunt lecţiile pe care trebuie să le învăţăm. Trebuie să vedem cum putem fi parte a noului val al Duhului Sfânt, încălzindu-ne mâinile şi inimile la focul lui. Unii oameni se mulţumesc să simtă căldura şi să se încreadă în valorile termostatului; alţii vor să viziteze ei înşişi camera cuptoarelor.

5

DOUĂ EXPLOZII

„Deodată a venit din cer un sunet ca vâjâitul
unui vânt puternic.”—Luca

Creşterea Bisericii din China poate fi asemănată cu două explozii.

Prima explozie a izbucnit imediat după moartea conducătorului Mao, în 1976, care a dus inevitabil şi la căderea Găştii celor Patru şi la sfârşitul catastroficei Revoluţii Culturale. Explozia s-a răspândit în principal în zonele rurale. Bisericile din case de acolo erau asemenea

lăstarilor de bambus după ploaia de primăvară–creşterea se produce imediat şi este atât de rapidă încât nu poate fi oprită.

Asemenea unui foc puternic pe latura de vest a Chinei, creştinismul, în forma lui cea mai simplă, chiar rudimentară, s-a răspândit până în cele mai îndepărtate provincii. Scânteia care a aprins acest foc de savană a fost reprezentată de semenele şi minunile care s-au petrecut. Un raport de la conservatorul Centru Luteran de Studiu a Chinei pe Tao Fung Shan, Hong Kong, trage concluzia că optzeci până la nouăzeci la sută din creştinii din China rurală sunt fie rezultatul unei vindecări miraculaose, a eliberării de sub puterea unor duhuri necurate, a unor intervenţii divine, fie urmare a unor mărturii de primă mână din partea altor creştini.

Este demn de notat că cei credincioşi au considerat miraculosul ca pe o acţiune naturală a Duhului Sfânt. Nu existau parametri denominaţionali. Dacă era nevoie de o minune, se rugau pentru ea şi ea se producea. Dacă duhurile rele împiedicau focul Duhului Sfânt, erau scoase afară în numele lui Isus. Credincioşii nu s-au separat în grupuri de specialişti. Nu au trebuit să aştepte o întâlnire de vindecare sau de trezire pentru ca oamenii să fie mântuiţi sau vindecaţi. Grupul mic de credincioşi, neştiind să aştepte altceva decât exact aceste lucruri, a devenit mijlocul prin care a lucrat Duhul Sfânt. Nu erau nici un fel de etichete şi denumiri, ci doar o credinţă fermă că aceste lucruri sunt sunt standardul creştinului. Au văzut că nu toţi erau mântuiţi şi nu toţi erau vindecaţi, dar ştiau că aceasta este treaba Duhului Sfânt şi de aceea se mergeau mereu înainte, după cum îi călăuzea El.

Este imposibil să aflăm cât de corect este raportul potrivit căruia 20.000 de oameni vin la Hristos în fiecare zi în China rurală. Cea mai mare parte însă a celor care au slujit acolo pot depune mărturie că acesta este un fenomen foarte neobişnuit. Sute, şi uneori chiar mii de oi se adună căutând un păstor!

Pe măsură ce focul de la prima explozie ardea de-a lungul ţării, se pregătea deja încărcătura pentru cea de-a doua explozie. Populaţia mai educată şi mai tânără de la oraş a devenit din ce în ce mai deziluzionată de Partidul Comunist. Nu fuseseră de la început adoratori fervenţi ai unui Mao zeificat, şi mai ales că acum el era mort, entuziasmul lor a pălit. O dată cu prăbuşirea Găştii celor Patru se semna decretul de îngropare a Revoluţiei Culturale. Locuitorii oraşelor, care se alăturaseră din fanatism, au alunecat imediat în scepticism, aspiraţi într-un vacuum spiritual. Această criză de încredere de proporţii considerabile a zguduit conducerea Chinei. Înainte ca cei din conducere să poată răspunde, „economia socialistă de piaţă," de stil Teng, a cuprins China. Populaţia oraşelor a fost asaltată din toate părţile de o inflaţie crescândă, şomaj neaşteptat, materialism dur, lăcomie fără scrupule, corupţie generalizată şi degradare morală. Oamenii au văzut cât se poate de clar eşecul comunismului

ca ideologie, şi nu au putut să nu remarce partidul care se crampona de putere, erijându-se în poziţia de stăpânitor absolut mandatat de populaţie.

În disperarea ei, populaţia mai tânără şi mai educată a început să caute în fiecare direcţie pentru a găsi o alternativă. Oamenii şi-au dat curs liber frustrării prin cântece pop de tip samizdat, cu versuri îndrăzneţe precum: „Negru era negru/Negru e acum alb/Nimic nu s-a schimbat/În afara celor care stau pe Porţile Tiananmen."

După înăbuşirea violentă a mişcării pro-democraţie din Piaţa Tiananmen din Beijing, influenţa creştinismului în marile oraşe ale Chinei a fost atât de puternică încât oficialităţile partidului au repetat în numeroase rânduri că toţi comuniştii sunt atei, şi că nu trebuie să se alăture vreunei grupări religioase.

Această a doua explozie a avut ecouri printre intelectuali, oameni de carieră, printre întreprinzători, şi chiar printre oficialităţile guvernamentale şi copiii lor (dintre care mulţi au fost educaţi în Occident). Această explozie a fost mai liniştită, dar a avut efecte la fel de pătrunzătoare ca şi prima.

Mulţi dintre aceşti convertiţi au devenit parte din Biserica înregistrată, Mişcarea Sinelui Întreit–ce cuprinde multe biserici care sunt în întregime evanghelice. Acolo unde biserica oficială nu este evanghelică, creştinii au migrat treptat către bisericile din case.

Creştinii în secret, care preferă să li se spună „creştini în spaţiul privat," reprezintă un pericol major pentru ierarhia prezentă deoarece adesea deţin poziţii de răspundere atât în administraţie cât şi în economia controlată în noua manieră. Guvernul se teme că influenţa lor ar putea să fie similară cu cea care a distrus marxismul în Europa. Ei pun semnul egal între credincioşii de la ţară şi cei care au participat la Răscoala Boxerilor dar îşi închipuie că aceşti credincioşi pot fi controlaţi mai eficient.

Centrul primei explozii a fost provincia Henan. Date neoficiale indică faptul că în această provincie s-ar putea afla până la 7 milioane de creştini. În Henan Biserica încă prosperă sub restricţii severe şi persecuţii. Nu trece nici o lună fără ca presa străină să nu confirme rapoarte despre arestări şi întemniţări ale unor creştini din Henan. Unii creştini au fost arestaţi şi bătuţi cu sălbăticie. Mulţi au trebuit să plătească amenzi foarte mari. Cu toate acestea, aici este şi zona în care Biserica creşte încă cel mai repede.

Credincioşii din Henan sunt mai ales oameni tineri care au avut parte de o oarecare educaţie medie sau superioară şi care s-au întors acasă pentru a se alătura familiilor lor în strădania de a depăşi sărăcia, înapoierea, ieşirea bruscă din cooperativizare şi dezastrele naturale necontenite. Este o viaţă de greutăţi şi de disperare. Dar în mijlocul tuturor acestor lucruri, entuziasmul lor pentru Isus nu are egal. Adesea, după lucru, se adună împreună timp

de câteva ore pentru a cânta, a se ruga şi a învăţa din Cuvântul lui Dumnezeu. Este încă la ordinea zilei pentru unii credincioşi să aibă doar o singură biblie în Henan. Întâlnirea de duminică ţine o zi întreagă şi este un eveniment la care participă întreaga familie–câteva sute de oameni care au părtăşie în credinţă la mesele pe care le iau împreună. Liderii din structurile imediat deasupra lor sunt adesea creştini recent convertiţi. Nu e neobişnuit ca un creştin care are mai puţin de doi ani în credinţă să conducă grupuri de mai mult de o sută de credincioşi. Credinţa lor simplă este susţinută şi întărită de pastori şi lucrători mai în vârstă şi mai maturi, care vin în vizită o dată la două sau trei luni. Aceşti lucrători itineranţi rămân pentru câteva zile şi îi instruiesc pe tinerii lideri de dimineaţa devreme până seara târziu.

Biserica din case din China are trei nivele de conducere. Nivelul de vârf este constituit din *Lao Da* (Fraţii nivelului unu) care sunt mai în vârstă (se apropie de 50 de ani) şi bine instruiţi în privinţa Cuvântului. Ei sunt dintre cei care au supravieţuit–cei mai mulţi au stat în închisoare şi unii dintre ei încă sunt căutaţi. Şi-au atras un mare respect din partea oamenilor. Ei sunt cei care îi pregătesc pe lucrători, alimentează trezirile şi rezolvă probleme legate de biserică. Aceşti *Lao Da* predică subliniind latura spirituală şi petrec mult timp în rugăciune. Cu toate acestea, le lipsesc abilităţile de conducere sistematică şi deschiderea faţă de lumea exterioară sau creativitatea de a întâmpina toate noile probleme cu care se confruntă China din ziua de astăzi; sunt foarte precauţi în dezvoltarea cooperării cu cei din afară.

Al doilea nivel este *Lao Er* (Fraţii nivelului doi). Ei au în jur de 20-30 de ani şi cunosc de asemenea Scriptura. Au adesea în grijă o congregaţie mai mare şi un număr de puncte de întâlnire (în speţă, biserici din case). Unii sunt înregistraţi, alţii nu. Cea mai mare parte a acestora de la nivelul *Lao Er* de conducere a stat o oarecare perioadă în închisoare. Trimit în mod agresiv echipe pentru a evangheliza şi pentru a înfiinţa noi biserici. Deşi nu au legături oficiale cu Biserica Sinelui Întreit, sunt mult mai dornici să lucreze cu cei din afară decât cei de la nivelul *Lao Da*.

Cel de-al treilea nivel este *Lao San* (Fraţii nivelului trei). Ei au în jur de 20 de ani şi sunt foarte dornici să înveţe totul. Sunt mai ales foarte doritori să înveţe Cuvântul în mod sistematic. Lucrările lor de slujire, ca şi stilul lor de viaţă, sunt simple şi eficiente, făcute la nivelul maselor largi.

Sunt de obicei „confecţioneri de corturi," dar sunt întotdeauna gata să lase deoparte „acele" şi să îndeplinească o anumită slujbă care le-a fost încredinţată. Deoarece sunt tineri, au parte de multe hărţuieli din partea autorităţilor, dar de obicei nu sunt prinşi–„pentru că ne rugăm," şi avem un „Conducător Suprem" înţelept.

Centrul celei de-a doua explozii este fără îndoială Wenzhou, pe coasta strâmtorii Taiwan. Biserica de acolo a crescut foarte puternic înainte de Revoluţia Culturală, dar mai ales după. Cei din *Lao Da* pot să ateste că în timp ce naţiunea se pleca înaintea lui Mao, Wezhou se închina încă lui Isus. Ţinutul Wenzhou este acum creştin în proporţie de 20%, cu mai bine de 2.400 de biserici care sunt înregistrate ca independente. Unele dintre aceste biserici au capacităţi de câteva mii de locuri; clădirile de Şcoală Duminicală pot de asemenea primi câteva mii de cursanţi. În Wenzhou, cei din *Lao Da* sunt foarte agresivi. Se întâlnesc deschis şi îi învaţă pe tinerii lor despre această „religie străină."

Pe lângă faptul că trimit regulat grupuri de evanghelizare în satele învecinate, ei sunt cei care trimit misionari la minorităţile etnice de-a lungul graniţei cu Rusia şi Burma. Au de asemenea echipe internaţionale care slujesc în alte ţări, inclusiv în Vietnam şi Tailanda. Acasă, bisericile ţin servicii de evanghelizare săptămânal, de obicei în zilele de miercuri şi sâmbătă. În zilele speciale de ceremonie, ţin în bisericii anumite prezentări speciale, care atrag până şi pe oficialităţile de rang înalt şi familiile acestora.

Liderii, mai ales cei din *Lao Da*, au stat toţi în închisoare–unii destul de des, şi chiar foarte recent, ca de pildă în acest an.[1] Capetele de acuzare sunt aproape toate încălcări ale „celor trei Desemnări oficiale" (Biserica oficială a Sinelui Întreit are o politică potrivit căreia numai slujitorii desemnaţi pot predica în anumite biserici desemnate, în provinciile desemnate.)

Până recent, bisericile independente din Wenzhou nu au avut pastori sau lucrători creştini cu normă întreagă. Oameni neordinaţi, urmând exemplul celor din *Lao Da*, au predicat pretutindeni, indiferent de timp. Astfel, cei din *Lao Da* nu sunt niciodată descurajaţi de pedepsele guvernului, deoarece după arestări bisericile întotdeauna devin şi mai mari.

Aceste biserici au o politică potrivit căreia oricine este arestat pentru că „a predicat pe Isus" nu va fi scos pe cauţiune sub nici o formă. Ei acceptă închisoarea ca pe biserica lor şi predică acolo. Acum oficialii guvernamentali au şi ei o politică: „Nu-i mai băgaţi pe creştini la închisoare; sunt o adevărată pacoste. Nu fac decât să predice Evanghelia şi prea mulţi întemniţaţi cred. Dacă mai mergem în ritmul ăsta nu vor mai fi crime şi închisorile vor fi goale."

Bisericile din Wehzhou încep să producă propriile lor tractate de evanghelizare, caiete de cântări, materiale educative şi casete ce prezintă Evanghelia. Toate sunt produse în cantităţi substanţiale şi au o calitate foarte bună. Reţelele de distribuţie sunt ample şi eficiente. Aceşti

[1] Cartea a fost publicată în 2000, în SUA.

credincioşi vin în întâmpinarea nevoilor fraţilor şi surorilor din China rurală: „Trimitem echipe pentru a le aduce materiale şi de asemenea îi ajutăm să vină să ia aceste daruri.”

Apelul celor din *Lao Da* către cei din afara Chinei este: „Vă rugăm să ne ajutaţi să ne dezvoltăm şi să creştem. Păstraţi cooperarea cu noi în aşa fel încât să-i pregătim mai bine pe cei din *Lao Er* şi *Lao San* atât pentru prezent, cât şi pentru viitor.

Biserica este conştientă că cei mai mulţi dintre cei care au o pregătire teologică sunt foarte în vârstă. De asemenea sunt conştienţi că, fără pregătire biblică, erezia devine o problemă majoră. Seminariile celor din Biserica oficială nu pot acoperi nevoile celor din aria lor–Biserica Sinelui Întreit–ca să nu mai vorbim de nevoile liderilor bisericilor din case.

Ca urmare a creşterii uriaşe, instituţiile oficiale nu pot pregăti suficient de mulţi lucrători pentru uriaşul ogor gata de recoltă al Chinei. Alte doctrine, cum sunt învăţăturile de afară, sunt înghiţite fără discernământ de către acest grup de credincioşi care flămânzesc. Situaţia e cu adevărat critică! O dată cu aşa numita politică deschisă a reformei economice în China, Biserica este sub atacuri mai periculoase şi are de făcut faţă unor ispite mai înşelătoare decât înainte. Biserica face astfel apel la prietenii ei şi cere ajutor.

6

BISERICA ÎN ACŢIUNE

„Domnul, Dumnezeul tău îi va izgoni pe duşmani încetul cu încetul.”
—Moise

Pe măsură ce trecutul se îmbină cu prezentul, promisiunea făcută de Moise poporului lui Dumnezeu se potriveşte foarte bine situaţiei din China: să ne amintim ce a făcut Dumnezeu, să ne amintim că El ne promite că va aduce biruinţa în final. Moise le-a spus celor din neamul lui Israel că biruinţa nu se va întâmpla deodată, ci „încetul cu încetul.”

Căile lui Dumnezeu nu sunt căile omului. Întreaga Lui istorie este una a crizei şi a unui proces continuu; procesul poate fi uneori înnebunitor de încet. El presupune trudă stăruitoare zilnică, şi uneori persecuţii brutale. Aceste aspecte pun în încurcătură minţile strălucite ale întemeietorilor de naţiuni şi creează o puternică nelinişte celor care trăiesc în lumea „proceselor ordonate” şi a „succesului instantaneu” cum e cea a noastră. Vrem ca viaţa în această lume să fie plină de siguranţă, asemenea osciloscopului de lângă patul cuiva bolav

grav, care ticăie regulat pentru a indica încontinuu semnele vitale; nu vrem ca lucrurile să ne indice o linie continuă care să semnaleze moartea creierului.

Aşteptarea aceasta, „ca Dumnezeu să fie Dumnezeu" este uneori mai dureroasă şi mai exasperantă decât neliniştea vieţii zilnice–mai ales când nu mai părem să-i simţim prezenţa. Pentru milioane de oameni, China din ziua de astăzi nu este deloc un loc prea plăcut pentru a-ţi duce existenţa. Procesul transformării într-o societate liberă este năucitor şi tărăgănat. Drepturile pe care cea mai mare parte a lumii le consideră ca de la sine înţelese sunt aproape inexistente în China–pentru cetăţeni în general şi pentru credincioşi în particular. Credincioşii sunt mai puţin dispuşi să se plângă.

Cei care s-au luptat cu mari dificultăţi vorbesc prea puţin de necazurile lor; răspund celor care le cer detalii spunând: „Hristos de asemenea a luptat cu necazurile şi a suferit, noi de ce nu am suferi?"

„Lupta" a fost unul dintre cuvintele favorite ale lui Mao. Chinezii ştiu că a fi un simplu creştin poate fi uşor şi comod, dar a fi un „credincios" adevărat este cu totul altceva.

Isus Hristos a avut de întâmpinat necazuri din partea lui Irod sau a lui Caiafa. Biserica din case se zbate în acelaşi fel. China are şi ea un „Caiafa" întruchipat de Ministerul Problemelor Religioase, agenţia guvernamentală oficială care controlează toate aspectele religioase. Şeful ei, Ye Xiaowen, nu are nici o pregătire religioasă recunoscută. În China, acesta nu e neapărat un factor negativ în sine. Cu toate acestea, reputaţia lui ca ateist s-ar putea să surprindă niţel pe oricine.

Într-una din scrisorile sale de răspândire mai largă (publicate de Universitatea Nanjing în 1994) Ye Xiaowen susţinea că SUA şi alte state democratice apusene „recurgeau la probleme etnice şi religioase în atacurile lor îndreptate împotriva Chinei" deoarece „sunt invidioase pe succesul economic al Chinei." Din pricina acestei invidii, adăugă el, „Naţiunile vestice scot la iveală «armele lor magice» pentru a stârni conflicte etnice şi religioase."

Ye Xiaowen l-a avertizat în mod repetat pe un coleg: „Trebuie să continuăm lupta noastră împotriva religiei." Această luptă va fi continuată în mod oficial printr-o organizaţie pentru care este responsabil: Mişcarea Patriotică a Sinelui Întreit.

Un document mai recent, apărut într-o publicaţie oficială guvernamentală, anunţă că sunt puţine speranţe ca lucrurile să se îmbunătăţească în viitorul apropiat. Guvernul din Beijing va fi la fel de eficient în punerea în practică a politicilor pe care le va iniţia Ministerul Problemelor Religioase. Potivit celor spuse de ei în raportele lor oficiale, guvernul trebuie să controleze următoarele:

1. Creşterea zilnică a activităţilor subversive ale forţelor ostile din străinătate care profită de politica noastră a uşilor deschise.
2. Relaxarea în ultimii ani a activităţii de îndoctrinare politică şi ideologică a credincioşilor religioşi (adică a convertirilor).
3. Relaxarea controlului grupurilor patriotice şi a templelor şi a bisericilor (neînregistrate, din case).

Un alt articol face apel la „eforturi neprecupeţite şi necruţătoare în această luptă politică împotriva forţelor care se ascund sub masca religiei." Bisericile din case şi evangheliştii itineranţi sunt vizaţi în mod special: „Cât priveşte activităţile evangheliştilor care şi-au arogat ei înşişi acest titlu, şi care au apărut din belşug printre creştini în ultimii ani, organele de resort pe probleme religioase din fiecare oraş sau regiune arondată trebuie să se angajeze în politica de reeducare şi trebuie să depună orice efort pentru a se alinia la cele „patru principii elementare" (în speţă, marxism-leninsim, gândirea lui Mao Zedong sau conducere unică a partidului.")

Mai exact, Departamentul Frontului Unit a emis un decret care conţine următoarele ordine oficiale:

1. Credincioşilor le este interzis să se angajeze în evanghelism itinerant sau să predice Evanghelia.
2. Credincioşilor le este interzis să ţină întâlniri de biserică în case, în sate şi la ferme.
3. Dumnezeu nu trebuie menţionat în afara zidurilor bisericilor TSPM.
4. Tinerilor şi oamenilor de vârstă mijlocie le este interzis să creadă în Dumnezeu. Doar femeilor în vârstă le este permis să creadă. Nimănui sub 18 ani nu-i este îngăduit să creadă, mai ales studenţilor.

Aceasta este politica oficială guvernamentală şi sunt mulţi birocraţi de partid în China hotărâţi să îndeplinească ordinele lor. Ştirile din presă sunt adesea ştiri proaste pentru creştini, care ajung să citească rapoarte precum cel care urmează:

„Autorităţile religioase ale Chinei au emis ieri ordine pentru ca toate locaşurile de cult să se înregistreze la guvern. Ordinul pare să intensifice atacul deja existent asupra religiei. Surse bisericeşti au spus că există câţiva preoţi reţinuţi la Beijing, Shanghai, Hebei, Anhui, Jiangxi, Zheijiang şi Fuijan, după ce au refuzat să se înregistreze anul trecut. O serie de clădiri bisericeşti au fost de asemenea demolate în provinciile Hebei, Anhui, Jiangxi şi Guixhou după ce autorităţile au pretins că erau ilegale. Avertizările au venit la momentul când oficialităţile

susţineau că religia este folosită pentru a submina statul. Agenţia de ştiri chineză Xinhua a spus că era nevoie de trei acţiuni pentru a rezolva problema religiei:

1. Ordinul ca toate locaşurile de cult să fie înregistrate
2. Abordarea problemelor religioase dificile, de interes public.
3. Cultivarea unor contingente de tineri predicatori religioşi patriotici."[1]

Să mai adăugăm la aceasta credinţa fermă a unor oficiali din partid potrivit căreia căderea marxim-leninismului în Europa de est se datoreşte direct unei treziri spirituale. Un oficial de rang înalt a spus că autorităţile chineze au oprimat Biserica creştină deoarece „am văzut ce au făcut membrii acesteia, împreună cu anumite forţe străine, neprietenoase, în Polonia, Ungaria şi Uniunea Sovietică. Nu vrem ca acest lucru să se petreacă şi în ţara noastră." Este poate o ironie faptul că principala putere mondială ateistă recunoaşte rolul evenimentelor care au avut loc în Europa şi defineşte lupta aceasta într-o manieră mai degrabă spirituală decât politică.

În fiecare zi ştirile şi rapoartele care vin din China nu fac decât să confirme cât de puşi pe fapte şi cât de scupuloşi la datorie sunt Ye Xiaowen şi angajaţii din subordinea sa, de la Ministerul Problemelor Religioase:

„Unele surse spun că tensiunile dintre forţele de securitate şi bisericile din case de pe întreg cuprinsul provinciilor Henan şi Anhui au atins un nou nivel în ultimele luni, o dată cu intensificarea supravegherii din partea poliţiştilor a activităţilor bisericilor din case, confiscarea de biblii şi amendarea în mod arbitrar a unor membri ai acestor biserici."

În septembrie anul trecut, unele surse au spus că mulţi angajaţi ai sistemului de securitate din partea de nord-vest Anhui a regiunii Lixin au arestat şi întemniţat doi creştini, membri ai unor biserici din case, după ce i-au acuzat în mod nefondat că au provocat scurgeri de informaţii despre tensiunile dintre poliţie şi biserică, informaţii trimise unor organizaţii antichinezeşti din străinătate.

Cei doi membri au fost condamnaţi la „reeducare prin muncă" timp de doi ani şi au fost trimişi într-un lagăr de corecţie prin muncă, în minele de cărbuni din Xuancheng, la sud-est de Anhui.

Câteva surse spun că unii oficiali de rang înalt din Ministerul Siguranţei Publice (PBS) au fost iritaţi în urma atenţiei pe care mass-media internaţională au acordat-o arestării şi

[1] *News Network International–News Service*, January 1996.

întemniţării a şase lideri de biserică de casă din Lixin şi din zona vecină Mengcheng la sfârşitul anului 1993.

Câţiva dintre liderii de biserică au fost condamnaţi la câte doi ani de închisoare chiar şi pentru mărunta vină de a avea în posesie o biblie care fusese tipărită în străinătate şi pentru a fi organizat grupe de creştini care să asculte emisiuni creştine de radio transmise de la Hong Kong.

În urma aplicării politicii religioase a guvernului chinez, care prevede „tripla desemnare", doar personalul eclesiastic înregistrat şi desemnat poate predica într-un anumit loc desemnat, într-o anumită provincie desemnată în prealabil.

„Şase lideri ai unei biserici din case, din provincia centrală Henan, au fost condamnaţi fără proces pe 14 august 1994 la trei ani de închisoare, după ce au fost acuzaţi că au făcut parte dintr-o sectă religioasă scoasă în afara legii şi că au participat la activităţi antiguvernamentale.

Potrivit ziarului South China Morning Post din Hong Kong, cei şase lideri au fost luaţi în custodie în timpul unei descinderi a poliţiei asupra unor biserici din case neînregistrate din regiunea Zhoukou din Henan în iunie. În total, 68 de creştini au fost arestaţi în timpul acestei operaţiuni abuzive."

Se fac noi eforturi pentru a înregistra toate întâlnirile creştine din China, după cum arată următoarele rapoarte:

„Un decret religios al Consiliului de Stat din 31 ianuarie, 1994 a cerut ca toate aşezămintele de cult să se înregistreze la minister. Câteva luni mai târziu, Ministerul Chinez al Problemelor Religioase a elaborat anumite reglementări naţionale care arată procedurile prin care trebuie să treacă grupurile religioase neaprobate pentru a-şi înregistra locurile de întâlnire la guvern.

Deşi aceste proceduri au fost elaborate cu scopul de a standardiza procesul înregistrării religioase, ele conţineau o serie de elemente despre care analiştii au spus că erau problematice pentru creştinii din bisericile de casă neînregistrate din China. De pildă, potrivit Centrului Chinez de Monitorizare a Activităţii Bisericii din China, grupurilor bisericeşti li se cere să accepte interpretarea îngustă pe care guvernul o dă ideii de activitate religioasă „legitimă" pentru a se putea califica pentru înregistrare.

Mulţi lideri ai bisericilor din case au susţinut că înregistrarea la guvern ar compromite credinţa lor religioasă prin recunoaşterea autorităţii ultime a statului. Ei se tem de asemnea că aceasta i-ar supune pe membrii lor la numeroase restricţii.

Potrivit agenţiei chineze de ştiri Xinhua, noul ordin de înregistrare a venit în acelaşi timp când unii oficiali ai guvernului au pretins că religia era folosită pentru a submina statul. „Cei care se folosesc de religie pentru a se amesteca în problemele administrative, judiciare, marţiale, educaţionale, sociale sau de altă natură, mai ales cei care profită de anumite chestiuni religioase pentru a diviza ţara trebuie să fie reprimaţi potrivit legii," a declarat consilierul de stat Ismail Amat citat de angenţia de ştiri Xinhua.

Uneori rezultatele par să reprezinte o reîntoarcere la zilele din perioada Revoluţiei Culturale:

„Potrivit unei relatări de primă mână venite din partea unei victime, Xu Fang, o femeie în vârstă de 21 de ani din zona Ankang, poliţia a atacat un grup de credincioşi la o întâlnire religioasă din data de 27 martie, 1993. Această relatare a fost pusă la dispoziţia organizaţiei Asia Watch de către surse din biserica protestantă. Opt sau nouă ofiţeri din Ministerul Siguranţei Publice au descins în mijlocul unei adunări şi «fără nici o explicaţie au început să ne bată cu bâte şi să le pună cătuşe la mâini celor cinci care veneau din Ankang», trei bărbaţi şi două femei. Cei cinci au fost vizaţi în mod special deoarece autorităţile îi suspectau de legături cu străinii.

I-au dezbărcat pe cei trei fraţi până la brâu şi le-au forţat pe femei să stea alături de ei. Nu numai că autorităţile i-au bătut, ci i-au forţat pe fiecare dintre cei douăzeci şi şase de localnici să le dea fiecăruia câte 100 de lovituri cu beţe de bambus. Dacă refuzau, autorităţile îi băteau şi pe aceştia la rândul lor. Cei trei au fost bătuţi până ce au ajuns plini de sânge, având răni deschise adânci şi leziuni pe tot corpul. De parcă o asemenea bătaie violentă nu ar fi fost de-ajuns, i-au suspendat apoi şi au început să-i bată din nou pe spate. Au continuat aşa până ce victimele şi-au pierdut cunoştinţa, respirând cu greu. Puteam auzi doar sunetul respiraţiei şi înjurăturile ofiţerilor.

Cele două femei din Ankang au fost bătute cu sălbăticie. Au leşinat, şi apoi după ce şi-au revenit şi-au dat seama că: „fuseserăm puse pe sobă şi pe spatele nostru fusese aşezată o piatră de moară grea de aproape 100 catties (60 kg) în timp ce continuau să ne bată cu beţe. De asemenea... ne-au sfâşiat pantalonii, folosind cele mai crude metode pentru a ne lovi peste cele mai intime zone ale corpului."

În dimineaţa următoare, victimele au fost trimise la postul de poliţie din Taoyuan şi apoi luate la Ministerul Siguranţei Publice din Liuia. Dar ofiţerii au refuzat să le accepte şi le-au trimis înapoi la Taoyuan unde au rămas timp de opt zile în cele mai mizere condiţii. După ce ofiţerii şi-au dat seama de gravitatea rănilor lui Lai, a fost chemat un doctor care să acorde asistenţa medicală minimă.

Gardienii şi-au dat seama că putea să moară în orice clipă şi l-au forţat să părăsească încăperea. Cu greu, abia mergând şi mai mult târându-se pe o distanţă de zece kilometri... în cele din urmă s-a prăbuşit. Localnicii l-au găsit şi l-au dus la una dintre casele de acolo, dar după o zi şi o noapte a murit.

După ce membrii familiei sale, care auziseră că fusese eliberat, i-au găsit trupul la marginea unui drum, au început să ceară explicaţii la biroul MSP din Xunyang. Potrivit autopsiei poliţiei, Lai a murit de o boală."

Deşi persecuţia Bisericii din case continuă, putem fi siguri de două lucruri: evangheliştii itineranţi vor continua să fie itineranţi, şi biserica din case va continua să crească.

Ar trebui să arătăm că bisericile aprobate de TSPM (Mişcarea Patriotică a Sinelui Întreit) şi aflate în principalele oraşe, au fost şi continuă să fie evanghelice. Membrii lor, şi adesea şi pastorii lor, au avut o contribuţie pozitivă la trezirea din China. Această contribuţie poate să-şi piardă din importanţă pe măsură ce sunt pregătiţi noi pastori la seminariile teologice oficiale din China, care sunt sub controlul TSPM, şi îi înlocuiesc pe pastorii mai în vârstă care au slujit la amvoane la începutul anilor '80 mai degrabă din necesitate decât din propria lor alegere.

Biserica oficială a Sinelui Întreit seamănă în multe feluri cu Asociaţia Naţională a Evanghelicilor (NAE) şi cu alte organizaţii evanghelice similare din Statele Unite. Deşi reprezintă un for de conducere, cei din vârful TSPM din Beijing ar semăna mai mult, din punct de vedere al teologiei şi al principiilor practice cu Organizaţia Consiliului Naţional al Bisericilor şi cu alte organizaţii ecumenice asemănătoare. În loc de a predica adevărul absolut al lui Isus Hristos, este mai preocupată de poziţia ei de autoritate.

Cum răspunde Biserica la aceste încercări de intimidare?

„Suntem ca un mare foc de savană. Când ne calcă în picioare, ies scântei, şi iasca, inimile însetate ale socialiştilor, se aprinde, şi astfel se naşte o nouă flacără. Nu poţi opri o trezire decât dacă cei credincioşi se răzvrătesc împotriva lui Dumnezeu, şi, să ne ferească Domnul, nu vom face acest lucru. Guvernul este neputincios. În fond, ce ne-ar mai putea face şi nu ne-au făcut deja? Domnul nostru Isus Hristos a spus: „Voi zidi Biserica mea şi porţile locuinţei iadului nu o vor birui."

Recent, un oficial din guvern s-a aplecat asupra unei mici siluete care şedea pe scaun în faţa lui. Bătu cu pumnul în birou şi rosti şuierând printre dinţi: „Trebuie să opreşti

întâlnirile. Acum sunteţi peste 98 de milioane."[1] Şi-a dat seama de ceea ce făcuse, dar era prea târziu. Din greşeală, într-un moment de furie, îi dăduse unui lider de biserică numărul estimat de guvern al credincioşilor din China. Numărul era semnificativ, şi reprezintă de două ori mărimea partidului comunist din China.

Acel cadru de partid, ca şi liderul bisericii de casă, ştie că această creştere nu poate fi oprită, după cum o persoană nu poate stinge un foc de savană cu o pânză de sac udă. Cuvintele lui Isus „Voi zidi Biserica mea şi porţile locuinţei morţilor nu o vor birui" se împlinesc în fiecare zi în China-nu în sute, ci în mii de oameni, nu doar în sate ci şi în oraşe.

Biserica are un program bine definit, şi acum are două ţeluri:

1. Să transforme China într-o naţiune creştină, „aşa cum a fost America", după o expresie a lor.
2. Să facă din China ţara cu cei mai mulţi misionari trimişi în toată lumea în jurul anului 2005.

Armata lui Dumnezeu se află pe acest drum al împlinirii viziunii ei. Invitaţia a fost lansată pentru mii de creştini chinezi din străinătate-intelectuali, oameni de carieră, doctori, oameni de ştiinţă, experţi în computere-de a se întoarce în ţara de baştină şi de a-şi folosi cunoştinţele în evanghelizarea lumii. Mulţi au dat curs chemării.

Cât despre trimiterea de misionari, există deja sute dintre ei în ţările vecine cu China, dintre care multe sunt dominate de musulmani. Singura problemă este obţinerea vizelor.

„Vizele? Ce sunt alea?" a întrebat un misionar creştin. Apoi, privind în jos, a făcut un pas şi a exclamat: „Frate, avem două picioare. Asta e tot ce ne trebuie—picioarele şi aceasta." Ridică biblia. „Isus nu ne-a spus că avem nevoie de viză. A spus doar: «Mergeţi!» Ascultăm porunca lui şi mergem, doi câte doi. Nu avem portofel, haine de schimb sau încălţăminte. Nu salutăm pe nimeni pe drum. Dumnezeu ne conduce la o casă şi când intrăm ştim dacă suntem sau nu bineveniţi."

Obţinerea unei vize sau efectuarea unor pregătiri pentru a fi primit le sunt la fel de străine acestor misionari, pe cât le este ideea de a strânge suport financiar pentru cazare şi acoperirea costurilor de trai curent.

Unele aspecte ale creşterii bisericii din China necesită atenţie în continuare. Unele sunt negative, altele foarte pozitive. Să le analizăm rând pe rând.

---

[1] Cifrele diferă când vine vorba de mărimea numerică a Bisericii. Liderii bisericilor din case nu sunt atât de preocupaţi de numere cât de calitatea credincioşilor individuali.

Capitolul 7

EREZII CREŞTINE

„Alergaţi bine, cine v-a împiedicat să ascultaţi adevărul?”

—Pavel

Creşterea explozivă a Bisericii, fără o conducere de generaţia a doua, nu se face fără dificultăţi. În capul listei cu probleme sunt ereziile.

Un om care se îndepărtase de Domnul a căzut într-o fântână părăsită în timp ce se plimba pe câmp, şi a venit cu capul în jos. Fântâna nu era suficient de largă pentru a se putea întoarce, şi de aceea a început să se roage: „Doamne, dacă mă vei scoate de aici, te voi urma pentru totdeauna.” Strigă după ajutor, dar ştia că era în zadar. De obicei nu trecea nimeni prin acele zone părăsite. Sângele a continuat să i se lase în cap, şi era din ce în ce mai slăbit pentru a mai putea striga după ajutor. Deodată, auzi voci şi nu dură mult până ce simţi o frânghie care i se înfăşura în jurul picioarelor. Peste puţin timp se trezi afară, întins pe iarbă şi trăgând în piept cu nesaţ aerul proaspăt. Acum conduce un grup de mai bine de 10.000 de oameni care cred că singurul mod de a te ruga este stând în cap. Această erezie poate face Bisericii ceea ce nu pot face comuniştii. Necazul nu vine doar de la ateiştii care spun că nu există Dumnezeu; el vine de asemenea prin cei care au adoptat unele concepte ciudate–şi de multe ori anticreştine– în lipsa pregătirii biblice.

Ron MacMillan, teolog şi jurnalist asiatic la News Network International scrie:

„O altă erezie ce s-a dovedit a avea consecinţe serioase a fost descoperită în provincia centrală Hubei în 1988. Doi lucrători ai unei agenţii misionare evanghelice din Hong Kong au dat peste un tânăr foarte abătut, căruia îi curgea sânge din nas şi care se bătea cu palma pe frunte, bâiguind încontinuu: „Trebuie să aud vocea, trebuie să aud vocea!...” După ce s-a mai potolit, le-a spus că bătrânii bisericii îi dăduseră termen până la ziua de 22 a lunii pentru a auzi vocea lui Dumnezeu. Dacă nu avea să audă vocea, va fi condamnat pentru veşnicie. Nu e de mirare că era într-o stare atât de jalnică. Era 9:30 p.m. în seara zilei de 21. Vizitatorii au aflat mai târziu că s-a sinucis. Acest tânăr aparţinea grupării cunoscute uneori sub numele de „secta vocii audibile”. Pe la începutul anilor ’80, fondatorul ei primise o pagină din Scriptură. Fragmentul era o pagină din cartea *Fapte*, mai exact, din capitolul nouă, despre istoria

experienţei convertirii apostolului Pavel pe drumul Damascului. Pastorul a tras concluzia că „putem şti că suntem mântuiţi atunci când Isus ne vorbeşte audibil."[1]

Pe măsură ce mişcarea aceasta a pastorului s-a dezvoltat, prezbiterii nou-numiţi au făcut abuz de putere după cum reiese din anumite rapoarte, spunând anumitor oameni neliniştiţi: „Trebuie să auziţi vocea în jurul acestei date, sau altfel nu vă veţi putea alătura nouă, şi nu puteţi fi mântuiţi." Secta, care acum are mii de adepţi în multe provincii, înregistrează o rată de sinucidere suspect de mare printre adepţii ei.

Un al treilea exemplu de erezie vine chiar din provincia care a declanşat treziri-Henan, unde există, potrivit estimărilor, 10 milioane de creştini. O anumită mişcare, cunoscută sub diverse nume, le cere indivizilor să ia parte la o perioadă de iniţiere de trei zile, care are loc într-o încăpere întunecată, deoarece liderii îi învaţă că Duhul Sfânt se coboară asupra poporului lui mai uşor când luminile sunt stinse. Cele trei zile reprezintă o perioadă extrem de încordată. Mai întâi noii adepţi învaţă despre biserică. Li se spune că „adevărata" interpretare a pildei talanţilor, care se află în Matei 25, este că „cei care sunt lucrători cu norma întreagă au cinci talanţi; cei care au jumătate de normă au doi talanţi, şi oamenii obişnuiţi au doar unul." Cei care predau aceste lucruri accentuează importanţa celor cinci talanţi–„căci atunci răsplătirea ta va fi cea mai mare."

Cu toate acestea, în ciuda elitismului şi a exclusivismului, mişcarea aceasta are un pronunţat caracter agresiv. Există câteva zeci de mii de oameni care susţin că sunt membri, şi se crede că sunt mai bine de 2.000 de evanghelişti în alte provincii care răspândesc acest mesaj. Un evanghelist itinerant din partea de nord Jiangsu s-a plâns totuşi: „Este tragic faptul că merg numai la alte biserici pentru a fura oi; nu merg la necreştini pentru a încerca să-i convertească la Hristos!"

Aceste secte eretice înregistrează progrese. Prima erezie a apărut ca rezultat al unei experienţe neobişnuite care, în absenţa unei conduceri mature şi a bibliilor, a prins rădăcini şi s-a răspândit. A doua era de fapt bazată pe Scriptură, dar fără a avea întreaga Biblie s-a ajuns la un mesaj dezechilibrat. Cea de-a treia sectă avea Scriptura, şi totuşi a răspândit această erezie din ingnoranţă şi mândrie.

Un fapt e limpede: erezia a prins asemenea rădăcini în Biserica chineză încât nu se mai poate spune că ea are drept cauze doar numărul mare de convertiri care depăşesc capacitatea Bisericii de a-i uceniciza.

---

[1] Raportul special al lui Ron MacMillan, *News Network International*, 1990.

În timpul unei călătorii în China, în luna iunie, de la Kunming, din sudul extrem, până la Beijing, în partea de nord, am intervievat doisprezece lideri-cheie ai bisericii din case, dintre care unsprezece au confirmat că erezia, după părerea lor, este „problema majoră căreia Biserica trebuie să-i facă faţă în China de astăzi." Opt dintre ei au folosit chiar cuvântul „criză" cu referire la această problemă.

Unul dintre liderii de la Beijing a spus: „Ori de câte ori ai parte de trezire, trebuie să te aştepţi la o reacţie a Diavolului, căci răspândirea de erezii este o tactică previzibilă, de aceea nu suntem surprinşi să vedem recrudescenţa ereziilor. Dar ceea ce ne preocupă cu adevărat este faptul că actualele condiţii din China sunt ideale pentru ca ereziile să prolifereze încât pe ansamblu avantajele întregii treziri să fie grav diminuate."

Am putut distinge două grupe de factori în explicaţiile lor cu privire la răspândirea trezirii, iar acestea ar putea fi etichetate drept „inevitabile" şi „evitabile". Prima se referă la acele condiţii care sunt caracteristice oricărei treziri de oriunde, unde creşterea explozivă face ca ucenicizarea corespunzătoare a noilor convertiţi să fie o adevărată problemă–mai ales într-o societate închisă, lăsând astfel o uşă deschisă pentru erezii.

Cel de-al doilea set de factori, al celor care pot fi evitaţi, este mai semnificativ. Ei reprezintă slăbiciuni care nu au fost încă rezolvate sau politici de lucru premeditate, fie în Biserică, fie în cadrul statului, care de fapt dau ereziei un impuls şi mai mare. Un lider al unei biserici de casă din Shanghai a spus: „Parţial este vina noastră că ereziile se răspândesc în acest ritm."

Ar fi greşit să spunem că prin convertirea rapidă a oamenilor la Hristos, Trupului lui Hristos va beneficia, dar unii creştini chinezi sunt tentaţi să gândească astfel. Dacă trezirea din China creşte la rata estimativă de 20.000 de oameni pe zi, slujba care stă înainte este una la scară unică pentru toată creştinătatea.

Apoi mai există problemele pe care le presupune o ţară atât de mare şi atât de înapoiată. Oamenii sunt prea săraci pentru a călători la seminarii de ucenicizare. Cei mai mulţi oameni de la ţară abia au făcut câteva clase şi rata de analfabetism este de până la 80% în unele provincii rurale. De aceea cărţile aflate în circulaţie au o utilitate limitată.

Dacă mai luăm în considerare şi că noii convertiţi vin dintr-un mediu şamanist, unde vrăjitoria şi actele de magie sunt larg răspândite, atunci vedem că le este foarte greu, în absenţa unei învăţături sănătoase, să se lase imediat de obiceiurile lor superstiţioase.

Erezia slujeşte de asemenea ca o scuză pentru guvern, ca astfel acesta să reprime toate „religiile şi superstiţiile." Nu se face o distincţie clară între cele două. Un raport recent de la Human Rights Watch/Asia (Organizaţia de Monitorizare a Drepturilor Omului/Asia) cu titlul:

China: Persecutarea unei secte protestante, prezenta în mod detaliat reprimarea unei secte numite „Strigătorii”. Această sectă fusese iniţiată şi condusă de un chinez care locuia în Statele Unite, şi care acum nu mai este în viaţă–Li Chang Shou, cunoscut cel mai adesea sub numele de Martorul Lee. Deşi fusese odinioară un ucenic al lui Watchman Nee, orice asemănări se opresc aici. Nu vrem să facem referire la validitatea acestei secte şi a teologiei lor, ci mai degrabă să remarcăm că guvernul o consideră a fi o „legătură străină”. Reprimarea ei ar putea fi modelul pentru reprimarea oricărui alt grup creştin.

Înainte de a fi prea critici faţă de guvernul chinez trebuie să luăm în calcul convingerea acestuia că prezenţa creştinismului a fost răspunzătoare pentru răsturnarea marxismului în Europa. Mai important decât atât, guvernul are grijă să le arate oamenilor din popor cum au reuşit ereziile creştine să întoarcă ţara pe dos cu un secol mai înainte.

Ron MacMillan rezumă acest lucru în felul următor:

„În 1836, un tânăr pe nume Hong Xiuquan a primit o broşură de la un misionar protestant. El a păstrat această broşură timp de şase ani fără a se uita prin ea, dar apoi, într-o dimineaţa avu un vis ciudat. În vis s-a întâlnit cu un om cu barbă căruia i se adresă cu titul de „frate mai mare”. Acest bărbat îi dărui o sabie şi îl instrui în arta de a le face de petrecanie spiritelor rele. După ce se trezi, luă broşura şi făcu legătura. Bărbatul din vis era Isus Hristos, iar Hong trebuie că e fratele lui mai tânăr.

Prin 1849 avea 10.000 de urmaşi, prin 1850, 20.000. În 1853 era pornit la război. Chemarea lui cerească i-a inspirat pe urmaşii lui să lupte, şi în acel an au capturat marele oraş Nanking şi au ajuns să controleze o mare parte din sudul Chinei. Guvernul de la Peking a intrat în panică şi a făcut apel la armate străine pentru a înăbuşi această rebeliune, cunoscută ulterior, în 1864, sub numele de Taiping.

Chinezii au nişte memorii foarte bune, şi originile rebeliunii Taiping le sunt cunoscute conducătorilor Chinei de azi. În contextul evenimentelor din Europa de est care au adus din nou în prim-plan puterea Bisericii în promovarea schimbării politice, e lesne de înţeles de ce liderii chinezi sunt atât de neliniştiţi cu privire la potenţialul mişcărilor eretice; sunt de asemenea paranoici când vine vorba despre cei care au tendinţe antiguvernamentale.

Cu toate acestea, trebuie să recunoaştem că majoritatea liderilor bisericilor din case admit că erezia este, pentru moment, un potenţial mai degrabă decât un pericol în sine; ei sunt încrezători că ţara lor nu va fi devastată de aceste fenomene. Cele mai mari misiuni evanghelice cu sediul în Hong Kong sunt în principiu de-acord cu aceasta, şi toate desfăşoară proiecte la scară mare pentru a oferi o educaţie teologică consistentă pastorilor şi

evangheliştilor din bisericile de casă. Pericolele sunt evidente, dar ei sunt încrezători. Această încredere provine din experienţa creştină unică din perioada de după război.

După cum spunea un evanghelist al unei biserici de casă din Shanghai, „Am avut de înfruntat Revoluţia Culturală a lui Mao din anii ‘60 şi am ieşit biruitori; acum avem de înfruntat revoluţia vrăjitoriei pe care o iscă Diavolul–aceasta va fi mai greu de câştigat! Dar, adăugă el, Biserica din China nu a ieşit cu totul din foc; am învăţat o lecţie spirituală în urma Revoluţiei Culturale care ne va ajuta să trecem prin această revoluţie, şi anume că Dumnezeu încearcă pe poporul Lui prin foc!”

8

MĂCELĂRIREA INOCENŢILOR

„Creşteţi şi înmulţiţi-vă...”

—Dumnezeu

„Pe vremea noastră,” spuse bătrânul cu un aer sfătos, „nu obişnuiam să mergem atât de aproape, şi cu siguranţă nu ne ţineam de mână în public.”

Soţia lui se întinse parcă într-adins şi-i luă mână bătătorită într-a sa, zâmbi şi spuse cu o voce care trăda sentimente amestecate: „Lucrurile... s-au schimbat.”

În acel moment, una dintre acele „schimbări” produse o separare bruscă între un tânăr şi iubirea lui care se plimbau împreună în apropiere. Se distanţară unul de celălalt căci tânăra strigase cu patimă: „Dar vreau o familie, un băiat şi o fată!”

El îi luă din nou mâna şi o strânse într-a lui, continuându-şi plimbarea. De această dată, ea lăsă privirile în jos cu tristeţe iar el continuă să privească înainte fără ţintă.

Cei doi nu găseau nici o mângâiere în a şti că problema lor nu era unică. Era aceeaşi povară sub care se aflau 150 de milioane de alţi tineri care voiau să se căsătorească şi să aibă o familie. Nici vorbă de sporovăiala plină de încântare despre invitaţiile şi toaletele de nuntă, nici pomeneală de discuţii despre masa de sărbătoare şi despre alegerea locului pentru luna de miere. Erau alte aspecte mult mai grele care trebuiau discutate.

Tocmai terminaseră o altă sesiune de educaţie premaritală pe care guvernul le-o impunea înainte de a le acorda certificatul de căsătorie. Trecuseră de asemenea de examinarea medicală premaritală care stabilea dacă vreunul dintre ei suferea de o „disfuncţionalitate

genetică" sau de o boală gravă. Doctorii aflaţi în serviciul guvernului le dădură rezultatele: nici unul dintre ei nu suferea de o boală gravă şi nici un membru de-al familiilor lor nu prezenta vreo „dereglare mentală", prin urmare nu era necesară sterilizarea înainte de căsătorie. Toate păreau să fie în regulă, dar mai trebuiau să treacă următorul obstacol major.

–Aproape că-mi doresc să fi avut într-adevăr un unchi nebun, ca să fiu sterilizată– astfel, alţii ar lua decizia în locul nostru, îi spuse tânăra iubitului ei.

–Nu, nu spune asta, ceru el rugător. Vrem să avem copii. Avem nevoie de un fiu, dar vrem şi o fată. Orice copil vom avea, va fi un dar special. O privi în ochi şi îi luă mâinile într-ale lui. Ascultă! Ceea ce vrem este imposibil. Nu putem avea mai mult de un copil decât dacă ne mutăm la ţară. Eşti învăţătoare. Eu sunt inginer. Ne-am putea pierde amândoi slujbele dacă avem mai mult de un copil.

–Şi desigur, copilul trebuie să fie băiat!

Se distanţară din nou. El îşi îndesă mâinile în buzunare şi continuară să meargă. Ştiau prea bine legea. Primul ministru însuşi anunţase pe postul de televiziune că cei care încalcă politica „un singur copil" trebuie pedepsiţi–„pedepsiţi cu asprime." Le spusese oamenilor că, la o populaţie de 1,2 miliarde, trebuie să impună forţat campania de limitare a creşterii.

O altă oficialitate luase de asemenea cuvântul în faţa camerelor. Ea explicase într-o manieră blândă, ca o bunicuţă, că nu era o problemă chiar atât de serioasă. „Noi vă vom ajuta să rămâneţi sub acest plafon. Există mai bine de un milion de familii care plănuiesc alcătuirea unor asociaţii în ţara noastră şi 330.000 de lucrători care pot să vă ajute la implementarea noului program. Nu vă va costa nimic. Aceasta face parte din preocuparea guvernului pentru bunăstarea voastră." Pe măsură ce oficialitatea începea să adopte tonul primului ministru, camerele tv surprinseră foarte bine dispariţia bruscă a zâmbetului cald: „Planul va fi implementat prin forţă." Zâmbetul reveni când ea le reaminti: „În plus faţă de specialiştii guvernului, 80 de milioane de lucrători voluntari pentru controlul naşterilor sunt gata să acorde asistenţă–mai ales pentru cei proaspăt căsătoriţi şi cuplurile tinere care se pregătesc de căsătorie."

Vocea tinerei femei deveni mai dură atunci când reluă discursul televizat: „Ei bine, dar dacă primul copil este o fată? Minunatul nostru guvern a importat 75.000 de aparate cu sonogram pentru a ne ajuta să ştim dacă avem un băiat sau o fetiţă. Astfel, ne vor destăinui nouă aceste informaţii importante, dar ŞI conducătorului local de planificare familială. Dar dacă este o fată?" Atât bărbatul cât şi femeia cunoşteau o statistică pe care consilierul nu o enunţase: 97,5 dintre avorturile din China erau făcute asupra fetuşilor de sex feminin.

Auziseră de asemenea rapoartele îngrozitoare despre care ştiau că sunt adevărate. De pildă, o femeie dintr-un sat a fost practic lăudată în ziar, ca să nu mai vorbim de condamnare, pentru faptul de a-şi fi înecat cinci dintre nou-născuţii ei deoarece erau fete. Ea dorea să fie o bună cetăţeană şi să-i dăruiască soţului ei un fiu.

Tânărul cuplu ştia ce sfat va primi de la consilieri. În oraş avorturile nu numai că erau disponibile la cerere; erau chiar cerute. Nu conta la ce stagiu se termina perioada de sarcină. De fapt, doctorii înţelegeau „problema" şi aveau grijă ca bebeluşul să se nască „mort."

În sate, tatăl sau vecinii aveau grijă de detalii dacă nu era nici un medic prin zonă.

„Ei bine, dacă vom avea o fată, nu va avea nici o problemă în a găsi un soţ. Consilierii uitaseră să menţioneze că există 29 de bărbaţi necăsătoriţi pentru fiecare femeie necăsătorită între 25 şi 49 de ani," spuse tânărul.

„Da, ca în Yunnan–o sută de burlaci gata de însurătoare dar nici o tânără necăsătorită. Vom ajunge să fim o societate exclusiv de bărbaţi."

Se opriră pentru a se aşeza pe un povârniş acoperit de iarbă. Tânărul se lăsă pe spate şi îşi puse mâna sub cap în timp ce ea fixa un punct sus pe cer.

„Ce societate minunantă avem," spuse el cu sarcasm. Ne îndrăgostim. Vrem să ne căsătorim. Ne testează pentru a vedea dacă nu sunt nebuni în spiţa neamului, sifilis, SIDA. Deci, nu-i aşa că suntem norocoşi? Nici unul dintre noi nu trebuie să fie sterilizat. Deci ne căsătorim, avem primul copil, şi dacă se descoperă că va fi o fată, putem să facem un avort pe gratis."

„Sau, putem să păstrăm fetiţa... şi..."

„Ei bine, ne-am putea muta la fermă. Avem amândoi unchi şi mătuşi care locuiesc la ferme... am putea avea un al doilea copil acolo. Poate va fi un băiat."

„Şi dacă nu va fi?"

„Încercăm din nou?"

„Sigur, ca verişorul nostru, ca să plătim apoi guvernului 2.000 yuan–salariul pe douăzeci de luni! Nu, mulţumesc!"

Tânăra se aplecă asupra lui şi îl mângâie blând pe faţă. „Băiat sau fată, vreau acest copil, şi vreau să fiu soţia ta. El nu se mişcă. „Ei bine, cel puţin sinuciderea asistată este şi ea pe gratis." Se priviră unul pe celălalt şi nici unul dintre ei nu zâmbea.

Acest şir de evenimente continuă şi în cazul altor milioane de tineri. Campania a început prin eliminarea celor retardaţi. Cu mare mândrie, guvernul a anunţat că în timpul ultimilor patru ani, doar în provincia Gansu, 260.000 de oamenii etichetaţi ca „retardaţi" au fost sterilizaţi.

Cei sănătoşi se căsătoresc, dar pot avea un singur copil dacă trăiesc la oraş. Pot avea doar doi copii dacă trăiesc la ţară. Se poate face avort gratuit pentru celelalte sarcini, chiar până aproape de ora naşterii. Dacă acelui copil i se îngăduie să trăiască, părinţii vor fi etichetaţi ca „reacţionari."

Cuplul de bătrâni de pe banca din parc se gândea la problemele pe care trebuie să le înfrunte generaţia lor–şi la problemele cărora trebuia să le facă faţă ca generaţie mai în vârstă. Avuseseră şi ei momentele lor de tensiune şi îngrijorare maximă. Recent apăruse în ziare o declaraţie a unui oficial guvernamental despre „bătrânii ţării noastre." Declaraţia făcea ca banca din parc să aducă mai curând a loc de blestem decât a loc de odihnă. Nu mai era nevoie de o sesiune de consiliere postmaritală pentru a înţelege că declaraţia oficialităţii guvernamentale se referea în subsidiar la o execuţia planificată–de la sterilizare, la avort, infanticid şi eutanasie.

Ironia tragică este că aceste politici sunt susţinute şi puse în practică de aceiaşi oameni care spumegă de furie la auzirea numelui lui Adolf Hitler. Cu toate acestea, ei pun în practică o mare parte a lucrării lui, *Mein Kampf*–şi nu e nimeni care să-i oprească.

Unde se potriveşte Dumnezeu în această imagine?

Geneza ne spune că pământul şi sămânţa merg împreună ca dragostea şi căsătoria. Când Dumnezeu a plămădit ţărâna în mâinile sale sfinte şi a suflat viaţă asupra lui, suflarea lui Dumnezeu a intrat în om. De atunci, fiecare sămânţă este sacră şi parte a lucrării mâinilor Sale îndemânatice; suflarea lui va fi acolo de la fertilizare până la moarte, când ţărâna se va întoarce în ţărână şi suflarea îşi va împlini destinul ei etern.

Credincioşii chinezi se luptă în mod curajos să trăiască în totalitate conform convingerilor pe care le au. Refuză să facă avorturi şi aleg să plătească în loc pentru consecinţele acestui refuz. Dumnezeu nu i-a uitat, după cum arată clar următoarea ilustraţie.

Un nou evanghelist itinerant călătorea pe jos din sat în sat în China, în preajma Crăciunului. Făcuse deja câţiva convertiţi în primele cinci sate, şi se apropia de al şaselea. Nu ştia că avea să treacă printr-o întâmplare, care privită retrospectiv, părea să fie o reeditare a episodului din Betleem. Aceasta este relatarea, în propriile lui cuvinte:

„Bun găsit!" am dat bineţe unui grup de săteni. „Aduc nişte veşti bune..."

Un om m-a întrerupt: „Noi nu avem decât veşti proaste aici," spuse el iritat. Tocmai s-a furat bebeluşul unei familii."

În China, unde cuplurilor li se impune prin lege să aibă doar un copil, răpirea şi vânzarea de bebeluşi nu este ceva ieşit din comun. Am cerut să văd familia, gândindu-mă că aş putea să-i ajut. I-am găsit tare abătuţi.

„Îmi pare rău, le-am spus. „Dar ştiu pe cineva care vă poate ajuta–Dumnezeu. Daţi-mi voie să mă rog Lui în numele vostru.”

Nici o reacţie pe feţele lor acoperite de întristare. Cu toate acestea, am început să mă rog, nesimţindu-mă în largul meu. „Tată iubit, cu mulţi ani în urmă, în aceeaşi perioadă a anului, ai trimis un copil în lume şi ne-ai salvat pe toţi. Îţi cer să aduci înapoi copilul acestui cuplu şi să îndepărtezi tristeţea din acest sat. Amin.”

Deodată tânărul tată izbucni: „Ia mai taci şi mai bine şterge-o. Ne-am rugat la zeii noştri şi nu s-a întâmplat nimic. De ce zeii tăi ar fi mai deosebiţi?” Oamenii m-au scos cu îmbrânceli şi m-au forţat să părăsesc satul.

M-am simţit ca o epavă, umilit şi cu ochii în lacrimi şi am început să strig către Dumnezeu. Apoi m-am gândit la sărbătoarea naşterii Domnului. Fiul lui Dumnezeu venise în lume ştiind că va fi dispreţuit, neînţeles şi apoi răstignit. Cu toate acestea, a venit. M-am gândit apoi cum venisem în acel sat aşteptându-mă să fiu primit ca un erou. În loc de aceasta, fusesem tratat aşa cum fusese tratat Isus.

Ştiam că trebuia să mă întorc în sat, deşi fusesem dispreţuit, pentru a călca pe urmele paşilor Stăpânului, aducând veştile bune. El a avut acest curaj. Şi eu trebuie să am.

Deşi eram înfricoşat, m-am întors în sat agale. Deodată prin aerul nemişcat, târziu, al acelei după-amiezi, am auzit plânsul unui copil venind dintre ghizdurile unui puţ vechi. Uitându-mă înăuntru am văzut că faţa copilaşului era vânătă. M-am aplecat pentru a-l încălzi şi mi-am dat seama că fusese lăsat să moară acolo pentru că era o fată. Oamenii care răpesc copii în China vor doar băieţi.

Pe când mă apropiam de sat, oamenii au venit alergând, bucuroşi la vederea copilului. Când am văzut-o pe mamă, zâmbetul de pe faţa ei părea cel al unei sfinte. „Vino să te încălzeşti la foc,” mi-a spus tatăl. „Cine este Dumnezeul căruia te-ai rugat?” au întrebat ei acum.

Tânăra familie a crezut în Isus în acea seară şi eu am învăţat o mare lecţie. Auzisem strigătul copilului pentru că mă întorsesem înapoi în sat. Dacă nu aş fi avut curajul să duc Evanghelia în ciuda pericolului, aş fi mers într-o direcţie diferită şi nu aş mai fi găsit copilul.

Am avut o mare revelaţie asupra curajului lui Isus la acel moment al Crăciunului. El a venit ştiind ura şi crucea care îl aşteptau. Rugăciunea mea acum este: „Doamne, dă-mi mai mult curaj din acesta care a făcut posibilă sărbătoare naşterii Domnului.”

Întâmplarea de mai sus ilustrează direcţia spre care va continua să umble Biserica din China. Indiferent dacă mesajul dragostei lui este vestit în parcuri, pe străzile oraşelor de către evangheliştii itineranţi, sau la radio, oamenii lui Dumnezeu din China răspândesc Vestea

Bună că Dumnezeu a venit pe pământ ca un copil pentru a aduce speranţă şi mântuirea tuturor oamenilor–Crăciunul are loc în fiecare zi.

9

FEMEI CU ADEVĂRAT INTEGRE

„Femeile ţin pe umeri jumătate de cer.”

—Mao Zedong

Se adunaseră femei de pretutindeni din lume. Erau îmbrăcate în ţinuta naţională şi vorbeau limbi diferite, dar veniseră cu un scop bine definit: să scrie încă un capitol despre bătălia veche de când lumea dintre sexe. Conferinţa Femeilor organizată de Naţiunile Unite a avut loc la Beijing. Timp de câteva zile au susţinut diferite puncte de vedere, au pus la încercare ospitalitatea chineză şi au făcut declaraţii presei din întreaga lume.

S-a tot vorbit despre libertate sexuală, sclavie sexuală, hărţuire sexuală şi exploatare sexuală. Cu toate acestea, abia s-a amintit de un alt subiect: bărbaţii. S-au făcut numeroase strădanii pentru a evita recunoaşterea existenţei lor. Singura excepţie notabilă a fost critica vitriolică a ceea ce ele au numit „trupe naziste”–forţele de securitate poliţieneşti, care uneori dau impresia că sunt buimăcite în faţa unor situaţii, şi de cele mai multe ori confuze. Au fost foarte atente în alegerea limbajului folosit. Au făcut apel la „persoanele în funcţiile de conducere,” cerând eliminarea „violenţei ce are ca substrat discriminarea sexuală” mai degrabă decât brutalitatea masculină. Interpreţii au lucrat nopţile până târziu pentru a găsi noi cuvinte care să descrie ceea ce nu putea fi exprimat în mod deschis. Era o luptă dură între ceea ce era corect din punct de vedere politic şi ceea ce era corect din punct de vedere ideologic.

Dacă ar fi să ne luăm după comunicatul final, totul era numai despre „egalitate, dezvoltare şi pace,” cu formulări de felul: „Dacă lumea ar fi condusă prin voinţa femeilor, nu ar mai fi războaie, căci femeile sunt persoane iubitoare de pace.”

La sfârşit, toate au părăsit oraşul cu o bucată de hârtie tipărită care făcea prea puţine pentru a pune capăt bătăliei vechi de când lumea. Întâlnirea de la Beijing era în fond doar o conferinţă de rutină; anul viitor va avea loc alta într-o altă zonă exotică, şi apoi va fi lansată o nouă declaraţie similară celei făcute la Cairo, Nairobi sau Mexico City.

Ironia e că dacă ar fi trecut dincolo de bliţurile presei venite din toată lumea şi de vocea aspră şi iritantă a Bellei Abzug, ar fi văzut o naţiune unde femeile au făcut într-adevăr un extraordinar progres–toate 600 de milioane câte sunt.

Dacă delegatele s-ar fi uitat mai cu băgare de seamă la ţara gazdă, în loc de a ponegri China, ar fi văzut că ea a suferit prefaceri enorme în privinţa rolului femeilor. Chiar mai important, ar fi remarcat că cel mai mare progres în privinţa drepturilor femeii a fost făcut în cadrul unei instituţii pe care cea mai mare parte a delegatelor de la Beijing o privesc cu dispreţ: creştinismul în general şi creştinismul evanghelic în special.

Dacă ar fi vorbit cu vreo credincioasă din China, în loc de a se compătimi reciproc pe aceeaşi notă plângăreaţă sau într-o manieră retorică veninoasă, ar fi văzut că cel mai mare eliberator al femeilor din întreaga istorie a fost, şi încă este Isus Hristos–un bărbat, şi nu numai atât: El este Lumina care străluceşte în întuneric. Acum două mii de ani, şi din nou în această generaţie, întunericul a refuzat pătrunderea luminii pe agenda lui personală.

Dacă ar fi privit, ar fi văzut că una dintre vechile religii chinezeşti, confucianismul, susţine că femeile sunt total inferioare bărbaţilor, şi că sunt prin definiţie suspuse soţilor lor. Un proverb confucianist spune că dacă se naşte un fiu, trebuie să i se dea o bacată de jad să se joace. Dacă dintr-o greşeală teribilă a naturii copilul este o fată, ar trebuie să i se dea un ciob de lut. Femeile de la conferinţa Naţiunilor Unite nu au făcut decât să reia istoria, abandonând bucata de jad şi încercând să-şi modeleze propriul lor ciob de lut.

Dacă delegatele s-ar fi interesat, ar fi aflat că în China există un loc unde un băiat sau o fată sunt consideraţi un dar de la Dumnezeu. Chiar dacă ultrasunetele arată că bebeluşul va fi o fată, ea nu este avortată. Mai mult, delegatele ar fi văzut că pentru credincioşii din bisericile din case, creşterea tuturor copiilor pe care Dumnezeu li-i dă este un lucru obişnuit–deşi acest lucru nu se aplică la China în general.

Dacă delegatele ar fi mers dincolo de discuţiile despre inegalitate, ar fi văzut că atunci când misioarii (pe care îi etichetează drept „distrugători ai culturii”) au adus Evanghelia lui Isus Hristos în China, au adus de asemenea mesajul că femeile şi bărbaţii sunt egali înaintea lui Dumnezeu. Misionarii ştiau şi credeau că atât bărbaţii cât şi femeile aveau nevoie de îngrijire medicală sau educaţie.

Precum în cazul întâlnirilor anterioare, credincioşii, ca şi alte fapte relevante, au fost total ignoraţi la Beijing. De pildă, misionarii creştini au fost cei care au deschis prima şcoală pentru femei în Ningbo, China, în 1844. Şaizeci de ani mai târziu, creştinii din China stabiliseră deja colegii misionare pentru femei în Beijing, Fuzhou, şi Nanjing, o mişcare care avea să fie privită ca una „foarte înţeleaptă” de către guvern, care a deschis şcoli similare.

Misionarii creştini au luptat de asemenea împotriva practicii tradiţionale a înfăşării picioarelor femeii–o practică extrem de crudă care simboliza oprimarea femeii într-o societate dominată de bărbaţi. Chiar şi delegatele cele mai înverşunate ar fi recunoscut meritul misionarilor de a fi eliminat această inegalitate culturală–dacă ar fi mers dincolo de agenda care li se impusese. Dar, deşi au avut „ochi de văzut şi urechi de auzit," nu au procedat ca atare.

Din fericire pentru ele, Evanghelia creştină a mers dincolo de locurile de întâlnire confortabile ale conferinţelor pentru femei. A ajuns în oraşe şi la ţară cu învăţătura aceasta la nivel elementar despre sanctitatea căsătoriei. Aceasta la rândul ei a ajutat la eradicarea practicilor inumante legate de căsătoria copilelor şi a prostituţiei.

Orice istoric şi orice delegată la conferinţă care nu s-ar fi lăsat orbită de propriile prejudecăţi ar fi putut vedea, doar în urma unei analize fugare, că femeile au avut întotdeauna un rol proeminent în Biserica din China. Chiar înainte de Mao, cel puţin 60% din toţi misionarii din China erau femei. Istoria Bisericii străluceşte literalmente de prezenţa în China a „Femeilor Bibliei". Aceste femei erau în multe cazuri premergătoarele unor baze misioanare ulterioare. Încă de pe la 1878, Biserica Reformată din Amoy a trimis aceste femei extraordinare, „eliberate," două câte două, pentru a evangheliza satele înconjurătoare. Au mers fără pungi, fără o hrană aleasă, fără a fi însoţite de presă, şi fără o agendă specială, alta decât răspândirea Evangheliei lui Hristos.

Aceste Femei ale Bibliei, ca şi suratele lor–soţiile şi mamele obişnuite–au jucat un rol inestimabil în menţinerea Bisericii, ajutând la creşterea ei în perioada zilelor întunecate ale regimului lui Mao şi ale Revoluţiei Culturale, care a fost condusă în procent deloc neglijabil de Doamna Mao.

Mulţi pastori au fost întemniţaţi şi femeile din biserici au fost cele care au dus mai departe flacăra Evangheliei. Înflăcărate de rugăciuni fierbinţi şi fervente, ele au fost cele care şi-au pus în valoare extraordinarelele lor abilităţi în evanghelizare.

Astăzi, aceste Femei ale Bibliei, care reprezintă un extraordinar model de inspiraţie, sunt înlocuite de suratele lor mai tinere–dintre care nici una nu a participat vreodată la o conferinţă a Naţiunilor Unite. Mai mult, nici nu sunt conştiente că au fost considerate „victime ale opresiunii". Ele sunt pur şi simplu „evangheliste."

Să luăm de pildă cazul Mamei Ling. Mama Ling a fost o Femeie a Bibliei de primă generaţie. Fiica ei adoptivă a reprezentat a doua generaţie. Împreună, ele au înfiinţat mai bine de 35 de biserici în trei provincii de coastă.

Mama Ling a devenit creştină pe când lucra ca o *amah* (bonă), pentru o familie creştină din Shanghai. Când a devenit creştină, s-a hotărât să citească Biblia pe cont propriu, şi, ca urmare, stăpâna casei şi copiii ei au învăţat-o să scrie şi să citească.

Unul dintre copii, care estea cum lider creştin în Hong Kong îşi aduce încă aminte cum o învăţa pe Mama Ling să citească în Biblie din Evanghelia după Marcu: „Şedea ceasuri întregi seara învăţând semnele grafice şi memorând pasaje." Mai târziu, mama lui i-a îngăduit Mamei Ling să plece în satul ei pentru a-şi putea îndeplini „chemarea" de evanghelistă. „Mama mea a văzut în ea o înzestrare specială privitoare la câştigarea oamenilor pentru Domnul" spune el. „Chiar când mama Ling lucra la noi, ea aducea la Isus alte *amah* de prin împrejurimi."

Mama Ling nu a rămas multă vreme în satul ei natal. După ce a înfiinţat o bisericuţă acolo, ea şi fiica ei adoptivă au mers într-un alt sat pentru a începe o nouă misiune. Apoi au început să călătoarească din sat în sat ca Femei itinerante ale Bibliei. Din când în când se întorceau la Shanghai pentru a petrece un timp cu familia unde lucrase mai înainte.

„De fiecare dată când se întorcea, mama mea şi noi toţi, copiii, ne strângeam în jurul Mamei Ling şi o rugam să ne spună istorisiri despre lucrarea ei," îşi aminteşte liderul din Hong Kong. Lucrurile care i-au rămas bine întipărite în memorie sunt „semnele şi minunile" care o însoţeau pe Mama Ling. „Ne spunea despre oameni care se întorceau la Isus după ce fuseseră vindecaţi sau eliberaţi de duhuri rele. După acestea, ardeau idolii şi imaginile zeilor lor şi formau o mică adunare pentru a-l lăuda pe Isus. Mama Ling le putea vorbi oamenilor din sate despre Evanghelie cu atâta emoţie şi convingere, încât oamenii începeau să plângă cu glas tare, mărturisindu-şi public păcatele."

Într-una din ultimele vizite ale Mamei Ling la Shanghai, ea s-a întâlnit cu liderul creştin din Hong Kong pe care-l îngrijise pe când era doar un bebeluş. I-a spus atunci că fiica ei adoptivă a devenit şi ea evanghelistă. „Este logodită cu Isus," i-a spus ea. Fiica ei fusese condamnată într-un lagăr de muncă forţată în Anhui, şi murise acolo cu patru ani înainte. „Dar înainte de a fi arestată, fiica mea şi cu mine am călătorit peste tot propovăduind Evanghelia. Am luat apoi legătura cu doi pastori mai în vârstă, şi ei au venit în urma noastră pentru a-i boteza pe noii credincioşi.

Mama Ling este acum trecută de 80 de ani, trăind de una singură într-un sătuc de lângă Shanghai. „Nu-mi spune Femeie a Bibliei. Nu sunt vrednică de acest titlu. Sunt doar o *amah* pentru Isus." Astăzi, ea încă mai conduce sesiuni de pregătire în grup restrâns pentru Femei chineze ale Bibliei mai tinere.

Oricare dintre miile de delegate ale convenţiei Naţiunilor Unite ar fi putut vizita o Biserică oficială a Sinelui Întreit pentru a vedea pe cont propriu că mulţi din pastorii TSPM sunt femei–aproape 14%. În douăsprezece din seminarele teologice aprobate oficial, femeile îi depăşesc ca număr pe cei pe care convenţia îi consideră nevrednici de a fi menţionaţi–bărbaţii. Se estimează că 70% dintre creştinii activi din China de astăzi sunt femei, şi în multe biserici 90% din membri sunt femei.

Hotărât, „eliberarea femeilor" încă este o problemă spinoasă în China, mai ales cu referire la politica infamă a guvernului privind un singur copil de familie. Mai tragic este tonul adoptat de conferinţa Naţiunilor Unite. Femei de pretudindeni din lume–femei care caută în mod justificat şi onest locul lor în societate–s-au întâlnit în capitala unei ţări unde egalitatea cu bărbaţii este un fapt de viaţă, nu doar un statut pe hârtie. Cu toate acestea, delegatele au părăsit oraşul fără a avea cunoştinţă despre faptul că cel mai bun avocat pe care l-au avut vreodată femeile–indiferent de rasă, limbă sau cultură–este Cel care conduce vieţile atât de multor femei din China: El este Domnul Isus Hristos.

În timpul Revoluţie Culturale, dacă mulţi bărbaţi erau trimişi la închisoare sau în lagăre de muncă forţată, în vederea reformării, multe femei au fost lăsate acasă. Greutăţile prin care aveau să treacă nu erau cu nimic mai prejos faţă de cele ale soţilor lor; uneori erau chiar mai dificile. Poate că existeţa lor nu presupunea la fel de multă durere fizică (deşi multe femei în închisoare erau tratate mai rău decât bărbaţii, şi adesea de către femei), dar trebuiau să facă faţă neliniştii zilnice de a întreţine căminul sub presiunea unor circumstanţe extrem de dificile.

Am avut ocazia să stau de vorbă cu un cuplu reunit după despărţirea provocată de lunga sentinţă pe care o avusese de ispăşit soţul în temniţă. Stăteau pe marginea unui pat de hotel, pirpirii şi fragili, dar având feţele strălucind de o bucurie sfântă. Păreau mai curând a fi frate şi soră decât soţ şi soţie. Ca mulţi alţii pe care i-am intervievat, nu păreau să fi avut resentimente faţă de persecuţia la care au fost supuşi; în loc de aceasta, erau concentraţi asupra privilegiului pe care-l avuseseră. Soţia începu să povestească, oprindu-se adesea, şi atunci amândoi se regăseau cu ochii şiroind de lacrimi. Apoi îşi zâmbeau, ţinându-şi mâinile strâns, în timp ce soţia îşi continua povestirea:

„S-a întâmplat deodată, deşi într-un fel ne aşteptam la acest lucru: activistul comunist fusese la noi în casă. Eram adunaţi toţi: cei şase copii, soţul meu şi cu mine, şi soacra mea. Ne-a cuprins spaima când am auzit ciocănitul la uşă. Veniseră să mai cureţe unul dintre „elementele rele" ale revoluţiei lui Mao şi ştiam că această curăţire avea de-a face cu soţul meu. Gărzile Roşii l-au înşfăcat şi l-au dus. În doar câteva zile au şi început detractările.

Prietenii lui de-o viaţă şi vecinii au început să-l numească trădător al revoluţiei pentru a se salva pe ei înşişi. Unii dintre ei au spus că primise bani de la creştini din America. Alţii au spus că citise o carte adusă din străinătate. Aceasta era Biblia. I s-a spus că dacă ar fi fost de-acord să renunţe în public la creştinism, era liber să se întoarcă la familia sa. Dar, desigur, a refuzat. Şi, ca alte mii de oameni dinaintea lui, a fost întemniţat pentru a trece printr-un proces de reformare a gândirii.

Rămasă acasă, am fost etichetată şi eu drept parazită. Trebuia să port stigmatul soţului meu antirevoluţionar. A fost foarte greu să supravieţuim în acele zile. Aş vrea să vă spun despre despre cele patru feluri de presiune la care am fost supusă în perioada acestor ani mulţi, în timpul cărora soţul meu a fost la închisoare.

Prima presiune a fost cea privitoare la împlinirea nevoilor familiei noastre formate din şase copii, soacra mea şi cu mine. Venitul meu era de optzeci de cenţi pe zi. Viaţa mea a fost asemenea celei a lui Ilie; pur şi simplu nu ştiam ce să fac. Într-o seară nu am mai avut ce să le dau copiilor de mâncare; nu aveam nimic de mâncare nici pentru mine. Acum vă rog să reţineţi, noi eram nişte „paraziţi." Soţul meu era ceea ce se numea un element negativ, antirevoluţionar. Era în închisoare.

Copiii mei nu se mai puteau juca cu cei de seama lor la şcoală. De fapt, nu mai puteau să meargă la şcoală. Le-au pus pe cap nişte pălării de batjocură şi au fost puşi să mărşăluiască pe străzi în timp ce alţi copii aruncau cu pietre în ei. Presiunea mentală asupra acestor copii a fost probabil mai mare decât cea fizică. Aceasta era situaţia: rafturile de la bucătărie erau goale. Am început să strig către Domnul: Doamne, nu am decât două sticle de apă. Ce să fac?

Şedeam aşa perpelindu-mă ca pe jar şi ascultându-i pe copii şi pe soacră cu dorm. Nu aveam decât o singură cameră unde dormeam toţi. Am început să mă rog: „Doamne, ce trebuie să fac?" Cred că îmi spunea: „Nimic. Îngăduie-mi doar să fac ceva." Cu toate acestea, încă nu m-am dus la culcare.

La ora şase fără cinci–îmi aduc perfect aminte cât era ceasul în acea dimineaţă–am auzit un ciocănit în uşă. Era ceva neobişnuit deoarece era prea devreme. M-am gândit: *Probabil este liderul local de partid care vine să-mi spună că soţul meu şi-a primit răsplata cuvenită."* Aşa se spunea în jargon despre cei care fuseseră executaţi sau care muriseră în închisoare.

Când am deschis uşa, cu mare spaimă, am fost surprinsă să văd în prag o doamnă de vreo 60 de ani–o străină. Mi-a spus privind cu grijă în jur: „Te-am găsit cu mare greutate. Am umblat toată noaptea. Duhul Domnului mi-a pus pe inimă să-ţi dau asta." Mi-a înmânat un plic şi a plecat iute. Nu am mai văzut-o de atunci. Am deschis plicul şi înăuntru erau 50 de

yuan (9 dolari). Asta ne era de ajuns pentru hrana pe două luni. Am plâns când mi-am dat seama de felul în care se îngrijea Dumnezeu de noi. M-am dus înapoi la culcare şi m-am odihnit.

În anii ce au urmat nu m-am mai îngrijorat niciodată în legătură cu hrana. În fiecare lună, cineva reuşea cumva să-mi trimită bani prin poştă sau să mi-i strecoare discret sub uşă. Nu ştiu cum, dar vreau să vă spun un lucru: nu ne-a lipsit nici o masă în timpul acestor douăzeci şi unu de ani. Nu am avut niciodată în plus, dar nu ne-a lipsit niciodată hrana. Cum am reuşit să mă descurc, mă veţi întreba. Nu eu au reuşit. L-am lăsat pe Domnul să aibă grijă de toate. Suntem copiii Lui şi El s-a îngrijit de pâinea noastră zilnică.

A doua presiune era legată de locul de muncă. Totul era la mila activiştilor de partid. Puteau să-mi facă tot ce-ar fi vrut, pentru că eu eram o pacoste pentru societate. Eram ceea ce ei numeau un element negativ. Ei bine, lucram într-un birou. După cum puteţi vedea, nu sunt o persoană corpolentă. Abia dacă am 57 de kg. Într-o zi pe uşa mea, ca şi în alte locuri din sat a apărut un semn pe care scria: "Doamna cutare lucrează acum într-un birou confortabil. Nu ar trebui să lucreze acolo pentru că este contrarevoluţionară." Cu alte cuvinte, slujba mea era prea confortabilă pentru mine.

O săptămână mai târziu împingeam o roabă cu 750 de kg de cărămizi şi moloz. Asta înseamnă 114 kg pentru fiecare. Mâinile îmi erau deja zdrelite şi însângerate. Nu mai făcusem o astfel de muncă înainte. Lucram aşa şapte zile pe săptămână, de dimineaţa devreme până seara târziu. Transpiram de căldura vara şi iarna îngheţam de frig. Era întotdeauna o muncă în aer liber. Când mă plângeam, îmi dădeau o lopată şi două găleţi în care să pun ciment pe care trebuia apoi să le car până la etajul doi al clădirii. Unora li se mai spunea: „Lucrezi prea mult. Eşti obosit, mai odihneşte-te." Dar mie nu-mi spuneau niciodată aşa ceva. Eu eram un element negativ.

Cum am supravieţuit? Ei bine, mâinile mi s-au vindecat. Am căpătat rezistenţă, mi s-au întărit muşchii, dar în acelaşi timp am cunoscut mila Domnului. El a fost cel care m-a ajutat. Nu pentru fiecare zi la rândul ei, ci pentru fiecare cărămidă la rândul ei, pentru fiecare găleată de ciment la rândul ei. Vedeau că nu mă voi prăbuşi sub povară. Nu voiam să le dau această satisfacţie. Tot ceea ce le spuneam era că Domnul îmi este de-ajuns. Acest lucru îi înfuria foarte, foarte tare.

Aşa că au început să aplice presiunea politică. După o lungă zi de muncă mă duceau într-o clădire unde tebuia să stau singură, înconjurată de bărbaţi şi de femei care strigau la mine. Îmi spuneau: „Rupe orice legături cu soţul tău. Dacă nu, amândoi veţi ajunge să staţi pe aceeaşi bancă." Voiau să spună că amândoi vom suferi aceeaşi soartă-închisoarea. Un altul

striga: „Leapădă-te de credinţă!” Altul îmi striga în faţă: „Cerul nu poate să-ţi dea pâinea aici! Doar Mao Zedong poate să-ţi dea pâinea! El e pâinea pentru viaţa ta! Treci de partea poporului!” îmi strigau. „Nu fi o trădătoare, mărturiseşte-ţi păcatele. Taie orice legături cu soţul tău.” Desigur, ar fi vrut să ştie şi de unde aveam banii de hrană pentru copii şi pentru soacra mea. Nu ştiam nici eu de unde, şi de de aceea nu le puteam spune.

Dacă nu l-aş fi avut pe Isus, m-aş fi sinucis. Două alte persoane de pe aceeaşi bancă cu mine s-au sinucis. O alta şi-a ieşit din minţi şi nu şi-a mai revenit până astăzi. Eu închideam ochii doar şi mă rugam. Ştiam că Dumnezeu este de partea mea. El m-a protejat.

Au continuat aşa timp de de şase luni, şapte zile din şapte, şase ore pe zi–seara târziu. Apoi într-un târziu au renunţat. M-au lăsat în pace. Dumnezeu nu le-a îngăduit să mă zdrobească. Unul dintre conducătorii comunişti s-a uitat la mine şi mi-a spus: „Spui că i-ai iertat pe cei care te-au chinuit, dar am vrea să-ţi spunem că noi nu te vom ierta niciodată.” Cu toate acestea, mi-a spus el, mi se mai dădea încă o şansă să mă pocăiesc. M-au luat de la fabrica de cărămizi şi de ciment şi m-au trimis înapoi, aşa cum eram, cu mâinile zgâriate şi bătătorite, la munca de birou. Domnul câştigase o altă bătălie.

Cea de-a patra presiune venea pe fondul faptului că eram încă o femeie destul de atractivă, de 39 de ani, când şeful comitetului care mă persecuta îşi căuta o soţie: pe mine. A pus problema în termeni foarte simpli. Deoarece soţul meu era antirevoluţionar, nu trebuia decât să merg la biroul de partid, să semnez o hârtie de divorţ şi căsătoria mea ar fi fost dizolvată. A venit la mine şi m-a rugat: „Căsătoreşte-te cu mine. Ia parte la Revoluţie. Poţi să vii şi să trăieşti în casa mea şi să-ţi iei copiii cu tine. Îţi voi da haine şi hrană.”

Venea seara şi bătea la uşă pentru a mă vizita. Intra în casă şi-mi spunea: „Divorţează de soţul tău! Nu trebuie decât să semnezi această hârtie şi căsătoria ta e ca şi dizolvată. El e un antirevoluţionar. O să stea în închisoare vreo 20 de ani. Nu o să mai auzi niciodată de el. Nu poţi să-i scrii. El nu poate să-ţi scrie. Ce mai contează?” I-am spus: „Eu sunt creştină. Creştinii nu cred în divorţ. Eu sunt căsătorită cu soţul meu.” „Dar dacă e mort?” mă întreba el. „Atunci ai fi liberă.” Mi-am dat atunci seama că acest important membru de partid ar fi putut aranja moartea soţului meu. Ce mai conta un alt corp neînsufleţit în mormanul acesta de istorie pe care Conducătorul Mao în crease? „Nu, i-am spus eu, m-am căsătorit cu el pentru totdeauna. Nu am nevoie de o scrisoare de la el pentru a continua să-l iubesc, căci am o scrisoare de la Domnul, nu de la un om.” În cele din urmă a renunţat. Copiii au dat slavă Domnului alături de mine. Nu le-am trădat tatăl pentru a-i face să trăiască cu acest om îngrozitor. Nu am vrut cu nici un chip să divorţez de soţul meu.”

Ei bine, au trecut douăzeci şi doi de ani, cu presiuni manifestate sub diferite forme. Dar puterea lui Dumnezeu a triumfat. Într-o zi, Mao Zedong a murit şi lucrurile s-au schimbat. A urmat sărbătoarea revederii: un soţ credincios, o soţie credincioasă şi copiii care acum erau mari.

Când am ajuns la finalul interviului, mi-au spus că au un cântec pe care obişnuiau să-l cânte chiar şi când erau despărţiţi. S-au ţinut de mâini ca doi îndrăgostiţi proapăt căsătoriţi şi au început să cânte pentru noi, acolo, în încăpere.

Împreună, fiecare ţinea pe umeri jumătatea lui de cer.

10

O VOCE RĂSUNĂTOARE

„Să meargă pe aripi de vânt vocea care răsună: Isus mântuieşte, Isus mântuieşte…”

—Priscilla Owens

A trecut aproape o jumătate de secol de când Dr. Robert Bowman s-a aşezat în faţa mircrofonului în Manila şi le-a spus oamenilor din China: „Aici serviciul chinez al Companiei de Difuzare pentru Extremul Orient. Transmitem de la Manila, Filipine.” Apoi a dat drumul primelor versuri ale ultimei strofe dintr-un imn misionar care avea să devină emblematic pentru FEBC: „Să meargă pe aripi de vânt vocea care răsună: Isus mântuieşte, Isus mântuieşte.” Bob Bowman i-a cedat apoi microfonul unui misionar American care fusese recent expulzat din China.

Astăzi, cele 380.000 de ore de program, în toate limbile majore ale Chinei au străpuns orice barieră pe care omul a putut-o construi. Locuitorii Chinei, ascunşi sub pături sau închişi cât mai bine în cămăruţe, riscând să intre în închisoare sau chiar să primească pedeapsa cu moartea, pentru ceea ce pe atunci era „crimă împotriva Statului” şi un act „antirevoluţionar” grav. Au riscat toate acestea pentru a asculta Cuvântul lui Dumnezeu: încurajând, mustrând, dar cel mai adesea făcându-i pe aceşti oameni oprimaţi să simtă îmbrăţişarea la sânul Lui şi reamintindu-le că simţea sarea lacrimilor pe care ei le vărsau în timpul persecuţiilor.

Deşi guvernul chinez încă le mai interzice locuitorilor să asculte emisiuni şi le consideră drept crime împotriva Statului care vor fi pedepsite în consecinţă, ameninţarea nu este pusă în practică. Oamenii nu mai trebuie să asculte emisiunile pe ascuns. Deşi mai sunt cazuri izolate ale unor activişti de partid care arestează lideri ai Bisericii din case pentru

violarea legii, ascultarea emisiunilor posturilor de radio străine este un fapt de viaţă acceptat. Când este pusă în practică, pedeapsa nu reprezintă de obicei mai mult de o avertizare. Introducerea radioului cu tranzistori a făcut ca această încercare de aplicare a legii să fie imposibilă.

Deşi există şi alte organizaţii care transmit în China, FEBC, sub directorul ei chinez de programe, Denneth Lo, rămâne încă principalul furnizor. Postul are 35 de ore şi jumătate de emisie pe zi, transmiţând nu doar din Filipine, ci şi din Coreea de Sud şi Saipan.

Postul de radio AM de 250.000 de waţi din Korea rămâne o voce puternică în centrele populate din zona de coastă şi centrală a Chinei. Semnalul lui este adesea mai puternic decât cel al staţiilor guvernamentale locale.

Există totuşi două lucruri care s-au schimbat: reacţiile la programe şi conţinutul programelor.

A fost o vreme când FEBC a emis timp de şapte ani fără a primi nici o scrisoare din China. Zi de zi, lună de lună, realizatorii de programe au continuat să emită încredinţaţi că oamenii ascultau. Cercetările personale făcute printre credincioşii din China aveau să confirme mai târziu rolul semnificativ pe care radioul la jucat în supravieţuierea şi în zidirea a ceea ce astăzi este cel mai mare grup de credincioşi din istorie, dar acest lucru nu putea fi conoscut la acea vreme.

Cu toate acestea, în 1995, FEBC a primit 21.631 de scrisori din China, plus 1.473. Din acest număr, 6.447 de scrisori veneau din partea unor necreştini care cereau mai multe informaţii despre subiectele prezentate în emisiuni. Acestea erau de fapt căutările lor spirituale.

Înainte şi după Revoluţia Culturală, aproape toate programele se învârteau în jurul unei întrebări majore: Cum se poate supravieţui sub valul de persecuţii? Răspunsul era: „Nu renunţaţi; lumea creştină se roagă pentru voi.” Biblia era citită la viteza optimă pentru dictare. Copii ale acelor Scripturi dictate mai sunt încă folosite în unele biserici din case de astăzi. Persoana lui Isus Hristos este încă punctul central al programelor FEBC, dar acum accentul învăţăturilor este pe evanghelizare, ucenicizare şi plantare de biserici în contextul chinezesc. Seminarul Biblic Radio primeşte cele mai multe scrisori care arată interesul manifestat atât de creştini cât şi de necreştini.

Mostrele de răspunsuri şi reacţii la programe indică nevoile şi aspiraţiile Bisericii din China. Un ascultător scria:

> „Am mari necazuri cu soţia mea, care odată era credincioasă dar l-a părăsit pe Dumnezeu de când părinţii ei au murit. Mereu mă necăjeşte şi ţipă la

mine când vreau să mă rog sau să cânt cântări cu voi şi predicatorii voştri. O dată a luat câteva dintre cărticelele cu mesaj creştin pe care mi le-aţi trimis, biblia mea, şi le-a rupt bucăţele."

Un altul scrie:

„Sunt într-o mare problemă. Soţul meu vrea să divorţeze de mine. Nu vrea cu nici un chip ca eu să devin creştină. Uneori când mă întorc acasă seara de la o întâlnire de casă blochează uşa şi nu mă lasă să intru, ţinându-mă afară toată noaptea, singură. Într-o izbucnire de mânie mi-a rupt biblia în bucăţi şi a trântit radioul–care era biserica mea, predicatorul meu! Vă rog să mă pomeniţi în rugăciunile voastre."

Alte scrisori dau indicaţii subtile că statul chinez are încă de parcurs un drum lung înainte de a conferi în întregime libertatea religioasă pe care o prevede în constituţie. Un alt ascultător scrie:

„Ne bucurăm într-adevăr de libertatea noastră religioasă. Oficialii urmăresc cu atenţie activităţile noastre religioase. Familiile pastorilor sunt întotdeauna vizitate în secret de poliţie. Să dau exemplul meu. O dată, pe când nu eram acasă, nişte oameni care s-au dat drept credincioşi au venit pentru a-i vizita pe membrii familiei mele, întrebându-i despre ocupaţia noastră şi despre prietenii noştri din străinătate. Ştiţi că cei sub 18 ani nu au permisiunea de a crede în vreo religie sau, aşa cum o numesc ei, superstiţie şi nu pot merge la biserică. Bisericilor li se interzice să iniţieze şcoli duminicale care ar putea să-i influenţeze pe copii şi tineri. Dar nu vă îngrijoraţi, nu voi renunţa. Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine poate fi împotriva noastră?"

Un număr surprinzător de scrisori vine din partea unor tineri care n-ar trebui, potrivit autorităţilor, să participe în activităţi religioase. Unele scrisori indică de ce guvernul este neliniştit în legătură cu urmaşii celor ce au fost în Piaţa Tiananmen.

„Într-o zi, prin 1987, am dat din întâmplare peste postul dumneavoastră. Pe atunci aveam 18 ani şi nu-l cunoşteam pe Isus. Apoi, după patru ani de educaţie la colegiu am gustat din plin sentimentul acesta de singurătate, goliciune şi nelinişte. În acest an, din nou, din întâmplare, am ascultat programul dumneavoastră. L-am auzit pe Dumnezeu chemându-mă. Am aflat că Dumnezeu este iubitor şi îmi poartă de grijă. Am simţit o recunoştinţă aşa de mare în inimă pentru acest lucru, dar în acelaşi timp mi-a fost ruşine de păcatele mele. Egoismul, gelozia, lăcomia, necinstea, lipsa de

iertare şi vanitatea nu sunt o problemă pe pământ, dar sunt într-adevăr păcate în ochii lui Dumnezeu. Mi-am dat seama de ce viaţa mea fusese o povară pentru mine. Fusesem un rob al diavolului. Graţie vouă am ajuns să-l cunosc pe Isus Hristos. Mi-am mărturisit păcatele şi i-am cerut iertare. Îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru binecuvântarea lui."

Un alt bărbat şi soţia lui, Chifa şi Maria, s-au născut şi au crescut în familii creştine în China. În timpul evenimentelor din 1949, amândoi au fost martori la confiscarea proprietăţilor, afacerilor şi bunurilor familiilor lor. Părinţii lor au fost persecutaţi cu înverşunare, şi mai ales ai lui Chifa, deoarece tatăl lui avea rude care fugiseră în Taiwan. Familia fusese etichetată drept pronaţionalistă. În timpul fiecărei tulburări şi mişcări politice, tatăl lui era scos în piaţa publică pentru a i se administra lecţia cuvenită. În cele din urmă, în 1967, a fost martor la uciderea în bătaie a tatălui său de către o gloată de tineri care luau parte la Revoluţia Culturală.

„Îmi amintesc două lucruri despre acea zi, a spus Chifa: rugăciunile tatălui meu aflat pe moarte, şoptind: «Isuse, mântuişte-mă… Isuse, mântuieşte-mă…,» şi jurământul meu de a răzbuna această nebunie, această insanitate a conducătorilor ţării mele."

Chifa a scăpat apoi fugind în Hong Kong. Făcuse actorie în China şi prin urmare un post de radio comercial din Hong Kong l-a angajat pentru a face emisiuni dramatizate. Şi-a întâlnit viitoarea soţie, care scăpase şi ea din China. Ea lucra de asemenea în radio, pentru un post evanghelic, transmiţând Vestea Bună copiilor şi tinerilor din China.

„Şi ce le spui?" a vrut să ştie Chifa.

Maria i-a povestit cum le spunea ascultătorilor că Isus îi iubeşte şi că doar El poate să-i mântuiască. Chifa a ştiut atunci pe loc că transmiterea acestui mesaj trebuia să devină activitatea vieţii sale: „Mi-am adus de ultima rugăciune a tatălui meu şi mi-am amintit de ceea ce jurasem să răzbun. Singurul mod de a mă răzbuna este de a le spune oamenilor din China despre dragostea şi mântuirea pe care le aduce Isus."

Chifa şi Maria transmit acest mesaj de mai bine de un sfert de veac.

Prima dată când Chifa s-a întors în oraşul natal, nu a spus nimănui despre ceea ce făcea în Hong Kong. Dar pretudindeni, creştinii din biserica de casă l-au rugat să transmită recunoştinţa lor din toată inima oamenilor din Hong Kong care sunt „vocea cerului" în China, în fiecare seară. Un grup de credincioşi i-a spus că îngenuncheau când ascultau emisiunea „Izvoare în deşert," unul dintre cele mai vechi programe evanghelice ale FEBC.

Chifa şi Maria îşi amintesc de asemenea de vizita într-un oraş îndepărtat de la graniţa de nord a Chinei. „Am întâlnit un grup de tineri credincioşi şi când au auzit că eram voci ale

emisiunilor evanghelice, au plâns şi ne-au numit Papa şi Mama, deoarece considerau că noi îi născuserăm în noua lor viaţă în Hristos.”

Să înmulţim aceste câteva exemple cu 21.631–numărul scrisorilor primite în 1995–şi vom înţelege cât de importantă este susţinerea acestei voci, care să răsune pe aripi de vânt. Milioanelor de oameni li se reaminteşte acest lucru în fiecare zi, atunci când dau drumul acestei voci în atmosferă, voce care strigă: „Isus mântuieşte, Isus mântuieşte.”

11

MĂGĂRUŞI PENTRU DOMNUL

„Iată că Împăratul tău vine la tine; smerit şi călare pe mânzul unei măgăriţe.”

—Zaharia

Şedeau împreună într-o mică încăpere la graniţa Regatului Mijlociu. Veneau din câteva naţiuni diferite. Limbile şi culturile lor erau la fel de diverse pe cât de variate erau contextele lor culturale. Dar aceste aspecte nu contau. Diversitatea era irelevantă în faţa angajamentului reciproc faţă de o singură misiune. Erau „măgăruşi,” iar misiunea lor era de a purta o încărcătură preţioasă pentru fraţii şi surorile din China, o încărcătură după care creştinii chinezi tânjesc, pe care doresc să o studieze şi să o păstreze ca pe propria lor comoară–biblii.

Pentru un chinez era ilegal să accepte literatură creştină, mai ales de la un străin. Cu toate acestea, destinatarii care aşteptau în interiorul Chinei erau dispuşi să accepte orice risc pentru a primi o biblie.

În şoaptă, grupul pestriţ de curieri, de la adolescenţi la bunici, a început să împărtăşească rezultatele ultimelor lor călătorii. Unii reuşiseră să treacă dincolo pentru a livra încărcătura, alţii nu.

Cine sunt aceşti „măgăruşi” atât de iubiţi de către cei cărora le cară aceste bunuri preţioase?

În grup se afla şi o tânără, cea mai mică dintr-o familie de trei fete. Crescuse la o fermă din Australia, şi nu-şi dorise niciodată nimic alteceva decât „să aibă grijă de fermă când tăticu va muri.” Ştia că nu trebuie să-şi bată prea mult capul cu învăţatul şi cu şcoala pentru a fi o bună fermieră, de aceea îşi petrecea cea mai mare parte a timpului cu vacile, şi mai puţin

în studiul cărţilor. Profesorul ei îi scrisese un bilet pentru părinţi: „Fiica dumneavoastră ar avea o situaţie mai bună la învăţătură dacă s-ar prezenta cu temele făcute.” Avea cincisprezece ani, aşteptând cu nerăbdare ca visul ei legat de fermă să devină realitate în câţiva ani. Apoi, într-o zi, toate aceste vise s-au spulberat.

Tatăl ei a anunţat-o că vânduse ferma. „Eram foarte supărată pe tata, dar cel mai mult eram supărată pe Dumnezeu. Cum de putuse să-mi ruineze viitorul astfel?” Şi-a petrecut tot restul zilelor de liceu într-o atitudine de rebeliune. Refuza să-şi facă temele, fiind interesată doar de activităţile şcolare sportive şi petrecându-şi zilele şi nopţile în compania alcoolului. „Ajunsesem cum nu se poate mai rău. Într-o sâmbătă seară zăceam beată pe podea, întrebându-mă: Ce sens mai are viaţa asta? Am început să strig către Dumnezeu spunând: Ajută-mă… te rog ajută-mă! Am auzit în mintea mea o voce blândă care mi-a spus: «Modul acesta de viaţă te duce înspre moarte dacă vei continua.»

Mi-am dat seama că vocea aceea era vocea lui Dumnezeu. Încă o aud, dar acum nu mă mai înspăimântă.

Îl uram pe tatăl meu, dar într-o noapte, Dumnezeu mi-a umplut inima cu o dragoste pe care nu o credeam posibilă. Am mers la el, l-am îmbrăţişat şi cu lacrimi şiroind pe faţă i-am spus cât de mult îl iubesc. Cu doar câteva săpătămâni înainte nu puteam suporta să stau în aceeaşi încăpere cu omul care îmi ruinase viitorul, dar din acea zi l-am iubit cu o dragoste specială.”

Peste doi ani era înscrisă la un colegiu biblic. Acolo a aflat pentru prima dată de misiune.

Decanul a văzut potenţialul acestei tinere fete energice şi mature spiritual. A întrebat-o dacă ar dori să „mergă în nord pentru a vizita nişte asiatici.”

–Nici vorbă, i-a răspuns ea. Nu pot să-i sufăr.

Înainte ca măcar să-şi de seama ce se întâmplă, a şi început să se roage fierbinte ca Dumnezeu să-i dea compasiune pentru „asiaticii ăia.”

Peste opt săptămâni sosea la *Casa Măgăruşilor*, aproape de graniţa unei naţiuni cu peste 1 miliard de asiatici. Dar totul era în ordine pentru că Dumnezeu făcuse o altă minune în viaţa ei şi din nou inima ei era plină de o dragoste cum nu crezuse că va avea vreodată. De data aceasta era o dragoste pentru 1,2 miliarde de chinezi. După câteva zile de pregătire, rugăciune şi post, s-a şi văzut cu un rucsac plin în spate, gata să treacă o graniţă internaţională spre China.

A încercat să-şi amintească ceea ce i se spusese despre ofiţerii de la vamă: „Agenţii vamali nu sunt duşamnii tăi. Ei sunt doar bărbaţi şi femei care îşi fac slujba. Printre altele,

trebuie să se asigure că tu nu cari biblii dincolo." A văzut apoi cele două rânduri. Grupul de patru s-a despărţit ca să nu iasă în evidenţă. S-a uitat la fiecare agent vamal.

Acela de acolo arată mai amabil decât cel de acolo, deci mai bine mă aşez aici la rând, s-a gândit ea. *Poate chiar e creştin.* Apoi i-a venit în minte faptul că era doar un „măgăruş" şi că era responsabilitatea lui Dumnezeu să se asigure că încărcătura reuşea să treacă pe partea cealaltă. Se spune că măgăruşii sunt proşti, şi de aceea şi ea a acţionat în consecinţă.

S-a aşezat la rând şi a aşteptat. Deşi era sigură că avea o misiune divină, genunchii i s-au înmuiat. Îşi dorea ca între SUA şi China să izbucnească un război imediat în aşa fel încât să se poată întoarce acasă. Simţea cum i se usucă gura. „Comportă-te normal," i se spusese. „Probabil te vor urmări prin geamuri-oglindă. Vor observa dacă eşti prea neliniştită."

Hei, şi-a spus atunci, *Dumnezeu are controlul deplin aici, şi nu un funcţionar din dosul geamurilor-oglindă*.

I-a venit şi ei rândul. *Adu-ţi aminte: fără minciuni. Roagă-te ca agenţii vamali să nu pună nici o întrebare incomodă.*

Poate că n-o fi duşamnul meu, s-a gândit ea, *dar cu siguranţă nu arată ca şi când aş putea să-l numesc prietenul meu.*

–Transportaţi ceva aflat pe lista obiectelor interzise?

–Nu.

–Unde mergeţi?

–La Guangzhou.

–Doar ca turist?

–Da, doar ca turist.

–Vă rog să daţi jos rucsacul din spate şi să-l puteţi pe banda pentru verificare!

Pentru ea era ca şi când timpul s-ar fi oprit; îşi aminti atunci de întâmplarea pe care le-o spusese directorul de program:

„La misiune au venit odată doi tineri din Europa. Li se spusese să se roage două ore şi 55 de minute şi să pregătească bagajul în cinci minute. Ei au făcut exact pe dos. Au ascuns bibliile în cutii goale de pastă de dinţi, printre alte cărţi şi chiar în lenjeria intimă. Fiecare biblie era împachetată în şosete sau în tricouri. Au avut însă o problemă: nu au trecut niciodată de partea cealaltă. Erau prinşi întotdeauna. După trei încercări, coordonatorul lor le-a spus: „Acum o să vă pregătiţi după reţeta noastră. Vă mai trimit încă o dată. Petreceţi două ore şi 55 de minute în rugăciune şi cinci minute aranjând biblii în rucsacuri. Fiţi gata de

plecare pentru mâine dimineaţă.” De data asta i-au urmat sfatul şi ofiţerii de la vamă i-au lăsat să treacă. În următoarele călătorii făcute nu au mai fost întorşi nici o dată.”

Tânăra era bucuroasă că se făcuseră rugăciuni pentru ea. Se rugase mai bine de două ore, şi desigur, îşi pregătise bagajele într-un timp mai lung de cinci minute. În fond, doar era fată!

Prea târziu ca să mai fug, Doamne. Mă bucur că ăsta e bagajul tău, şi nu al meu.

Pe măsură ce bagajul ei trecea încet prin aparatul de verificare, l-a auzit pe unul dintre agenţi vorbind cu asprime unei membre a echipei de „măgăruşi”:

–Domnişoară, i-a spus el celei de-a doua tinere, te-am întrebat dacă ai biblii şi ai spus că nu. Sunt sigur că ştii că bibliile pe care le ai în rucsac te învaţă să nu minţi, dar tu ai minţit. Să-ţi fie ruşine. Îi scrise o chitanţă pentru biblii şi îi spuse că poate să le ia când este gata să părăsească ţara. „Următorul!”

Prima tânără rămase înmărmurită când agentul ei arătă către rucsacul ei şi îi făcu semn să continue. „Mulţumim mult!, îi spuse el. Bine aţi venit în China.”

Reuşise! Aranjându-şi bagajul în spate făcu primii paşi pe teritoriul chinez. Simţi lacrimile umplându-i ochii de îndată ce-şi dădu seama că reuşise. *Nu, nu eu am reuşit. Dumnezeu a făcut-o. Dintre noi patru, doar una şi-a pierdut încărcătura*. Din nou, auzi vocea blândă, liniştită care îi şoptea: „Bine lucrat; ai făcut o treabă bună.”

Dar mai aveau să urmeze şi alte călătorii în zilele ce le stăteau înainte, şi nu toate aveau să fie cu succes.

–Ia loc, i se spuse bărbatului. Ne va lua ceva timp să găsim. Acesta fu răspunsul pe care îl primi după ce întinse chitanţa de depozitare pentru a-şi putea relua bagajele lăsate acolo câteva săptămâni înainte. După un timp se întoarseră cu bagajele.

–Vă aparţin? întrebă unul dintre ei.

–Da, răspunse el. În câteva secunde el şi colegul lui fură înconjuraţi de forţele OSP (Oficiul pentru Siguranţa Publică).

În minte îi veni un singur gând–suntem prinşi!

După ce le-au fost luate informaţiile din paşaport şi li s-au confiscat genţile, cei doi bărbaţi au fost escortaţi înapoi la hotel. Erau bucuroşi că mai aveau încă unghiile de la mâini şi de la picioare şi că economiseau banii pe care ar fi trebuit să-i dea pe taxi. În timpul călătoriei începură să intre în vorbă cu Rose, ofiţerul OSP care conducea ancheta. O întrebară dacă citise vreodată Biblia.

„Da, am o biblie în chineză şi două biblii în engleză. Le-am citit când studiam la Beijing.” Rose i-a lăsat la hotel.

N-au mai putut să-şi continue călătoria cu cărţile pe care le aveau, dar ocazia de a vorbi cu Rose a fost un motiv de mulţumire. S-au rugat ca ea să citească Biblia mai mult, şi să afle în ea nu despre un zeu occidental ci despre Isus însuşi, care a venit ca să aducă speranţă şi o viaţă din belşug.

Femeia se lăsă din nou în scaun, repetând instrucţiunile primite în procesul de pregătire. Fusese în China timp de 10 zile, călătorind 90 de ore cu trenul pentru a distribui nişte literatură. Ea şi colega ei de echipă, căreia nu-i plăcea mâncarea chinezească, fuseseră deja de două ori în acelaşi oraş.

Mai erau încă 53 de ore de petrecut pe trenul care trecea prin peisajul sterp. În răcoarea dimineţii, trenul se opri cu o smucitură la destinaţie–un oraş gol şi lipsit de viaţă, de mărimea unui oraş de ţară. De îndată ce ieşiră din gară, primul transport de biblii dispăru în mâinile creştinilor nerăbdători.

După câteva ore de somn, echipa de cinci se îndrepta spre Beijing, pentru a prelua un al doilea transport. Apoi, părăsind luminile strălucitoare ale Beijingului, îndurară încă 18 ore în miasmele acelea care persistă întotdeauna în compartimentele mizerabile ale trenurilor, pentru a se întoarce apoi în acelaşi orăşel.

Se necăjeau de-a lungul treptelor gării sub povara genţilor pline, sub ochii localnicilor care urmăreau fiecare mişcare. Ca şi înainte, mâna lui Dumnezeu era peste ei ca să-i protejeze, şi cel de-al doilea transport era şi el aranjat.

„Mai târziu am vorbit cu creştinii pentru care călătoriserăm atât de mult ca să-i ajutăm. Un tânăr de vreo 30 de ani ne-a povestit totul. Am ascultat cu mare încordare când a început să vorbească despre o mare trezire–20.000 de creştini născuţi din nou în timpul Anului Nou chinezesc, mii de persoane botezate în săptămânile care trecuseră. El însuşi mai avea nişte cicatrici proaspete, arsuri de ţigară pe corp, care atestau persecuţia care încă are loc.

Deşi detaliile diferă, pe măsură ce aceşti „măgăruşi” îşi deapănă povestirile, se simte împlinirea cuvintelor din bibliile pe care ei le transportă: „Urmaţi-mă. Nu alergaţi înainte, ci urmaţi-mă în ascultare.”

Un alt bărbat fusese pastor asociat al unei biserici din Statele Unite. El şi soţia sa nu doriseră să fie implicaţi în misiune în străinătate, dar în cele din urmă nu au mai putut ignora vocea lăuntrică ce venea de la Dumnezeu. S-au decis până la urmă să meargă în misiune pe termen scurt.

Câteva minuni i-au confirmat ideea că Dumnezeu îi călăuzise în mod providenţial. Îi ceruseră lui Dumnezeu să facă trei lucruri pentru ei atunci când vor fi pe câmpul de misiune: 1) Să consolideze căsătoria lor; 2) Să-i facă să fie acceptaţi într-o cultură străină; şi 3) Să-i ajute să înveţe strictul necesar din limbă.

Dumnezeu se îngrijise de banii necesari dar şi de perioada cât aveau să lipsească din biserică. Acum mai trebuiau să ia încă o decizie. Pastorul lor de acasă le promisese că va păstra slujba celui plecat şi apartamentul lor timp de un an. Se încheia deja anul şi era timpul să plece acasă. Îşi făcuse deja „stagiul misionar."

În sinea lui se certa cu Dumnezeu deoarece Directorul de la „Misiunea Măgăruşilor" îl întrebase dacă el şi soţia lui ar fi fost de-acord să rămână ca directori la sediul misiunii pe următorii doi ani. Pe măsură ce acest conflict intern continua, a încercat să se roage pentru această problemă în mod raţional. S-a gândit la slujba bună şi la siguranţa pe care o avea acasă. Apoi i-au venit în minte feţele fraţilor şi ale surorilor din China când au primit transportul la expedierea căruia ajutase şi el. Aceşti oameni nu veniseră ca şi când ar fi intrat într-o librărie ca să cumpere o carte din seria „Pentru toţi". Unii călătoriseră zile în şir pentru a obţine o singură biblie. Alţii veniseră cu riscul de a stârni suspiciunea şi persecuţia autorităţilor. Mulţi au spus: „Ţi-ai părăsit ţara pentru a-mi aduce această carte! Dumnezeu să te binecuvânteze."

Într-o dimineaţă însă lupta s-a încheiat. I-a spus lui Dumnezeu, soţiei sale şi oricui ar fi vrut să-l asculte: „Nu-mi pasă dacă îmi pierd slujba, apartamentul nostru, maşina noastră nouă. Hai să uităm de zona noastră de siguranţă. Slujirea noastră este aici." Povara care îi stătuse atâta vreme pe inimă a pierit când soţia l-a îmbrăţişat în semn de accept: „Şi eu simt acelaşi lucru, dar am dorit să-l las pe Dumnezeu să te convingă" i-a spus ea printre lacrimi.

„Căsătoria şi dragostea noastră au ieşit întărite. Am fost numit director şi în curând încep studiul limbii."

Cât despre diferenţele culturale, cartea pe care aceşti doi „măgăruşi" o cărau pentru credincioşii chinezi le spunea că în Hristos nu mai există chinezi, afro-americani sau europeni–doar fraţi şi surori în Hristos.

Înainte ca „măgăruşii" să se retragă în reşedinţele lor aglomerate, cineva ne-a spus povestea unui paroh anglican bătrân care se retrăsese din slujire în urma pensionării:

Timp de mulţi ani acest preot simţise că lucrarea lui de slujire era un eşec. Apoi a auzit că poate transporta biblii pentru credincioşii din China. Şi-a scos economiile din cont şi alăturându-le pensiei sale mici, s-a îndreptat spre Hong Kong.

În cele din urmă a venit şi ziua primei călătorii. Era o zi fierbinte de august. Încercă să-şi pună rucsacul în spate şi mai că leşină. Era prea slăbit şi epuizat de căldură pentru a putea căra ceva–ca să nu mai vorbim de un rucsac ticsit cu biblii.

Cei din echipa lui au trebuit să plece fără el. El a rămas şi şi-a făcut din nou un proces de conştiinţă pentru eşecul de care avea mereu parte. Unul dintre tinerii „măgăruşi" a venit la el şi i-a spus: „Am fost prins şi mi-au pus interdicţie pe paşaport deci nu mai pot intra în China; mă pot ruga totuşi. N-aţi vrea să vă alăturaţi mie?"

„Ba da. De rugat pot să mă rog." Şi aşa, preotul anglican a început să se roage.

Mai târziu avea să stea înaintea celor care transportaseră acea încărcătură preţioasă şi se întorseseră fără nici o problemă.

„Am început să mă rog pentru voi. O viaţă întreagă am citit sau au spus rugăciuni, dar acum a fost altceva. Simţeam cum ceva îmi dă ghes să mă rog ca niciodată. M-am regăsit dintr-o dată în picioare, şi apoi făcând ceva ce nu mai făcusem niciodată, despre care altă dată aş fi spus că e nelalocul lui. Plângeam, cu mâinile ridicate spre cer. Simţeam ca şi când mâinile mele despărţeau perdeaua de nori, şi apoi am văzut pe altcineva rugându-se pentru voi, dragii mei–pe Isus Hristos. Vedeţi, poate sunt prea în vârstă pentru a mai căra biblii în spate, dar cu ajutorul Lui, vă pot căra pe toţi în spate în rugăciunile mele."

Nu s-a apropiat niciodată la mai bine de 25 de km de graniţă, dar datorită rugăciunilor lui, mulţi alţii au trecut, în siguranţă.

În unele sedii, încă se mai discută aprins dacă este corect ca bibliile să fie introduse clandestin în China. O astfel de dispută a avut loc în 1981. La acea vreme, câţiva dintre noi se întrebau ce gândesc despre această acţiune cei care doreau să primească o biblie. Răspunsurile lor sunt relevante şi astăzi, şi ele îşi găsesc ecou în tot mai multe inimi ale credincioşilor.

„Este foarte simplu pentru unii dintre voi care vă aflaţi la o masă îmbeluşugată să începeţi a discuta pe marginea aspectelor morale implicate în hrănirea celor care nu au nici un fel de hrană şi care mor de foame."

„Există 3.000 de oameni în biserica din case pe care îi vizitez şi îi învăţ. Au doar trei biblii complete şi două Noi Testamente. Voi ce aţi face dacă cineva v-ar oferi posibilitatea de a obţine o biblie?"

„Daţi-ne nouă posibilitatea de a decide dacă această acţiune presupune vreun pericol. Lăsaţi-le în seama noastră. Voi nu trebuie decât să ne aduceţi biblii."

„Lăsaţi-ne pe noi să aducem înaintea Domnului responsabilitatea privitoare la moralitate."

„Ar trebui să scoatem din Noul Testament tot ce a scris Pavel? Nu! Ei bine, nu uitaţi că tot ce a făcut şi a scris Pavel pentru Biserică a fost făcut după ce conducătorii sinagogii au vrut să-l omoare, iar credincioşii l-au scos clandestin din oraş. Era acesta un lucru imoral?”

„Când cineva îţi întinde mâna cerând Cuvântul lui Dumnezeu, i-ai da un şarpe în loc?”

Există încă o acută criză de biblii. Deşi tipografia AMITY, a Sinelui Întreit a primit permisiunea de a tipări un milion de biblii pe an, acest număr este insuficient dacă ne gândim la numărul de biblii existente acum, la mărimea Bisericii şi la populaţia totală a Chinei, care depăşeşte un miliard.

12

CONFECŢIONERI DE CORTURI

„Meseria lor era facerea corturilor.”

—Luca

Este China deschisă pentru misionari? Răspunsul la această întrebare care se pune deseori este da; este, dar nu în sensul tradiţional. Bineveniţi sunt „confecţionerii de corturi”– noi le spunem profesori de limba engleză.

Aceştia au început să vină în urma unei relaxări a accesului în China care a început în anii '80 când realismul a început să pună în umbră retorica partidului. China şi-a dat seama că dacă voia să se alăture familiei de naţiuni, fie şi numai pentru a recâştiga teritoriile sau pieţele pierdute, trebuia să mai facă şi altceva în afară de a bea ceai. Oamenii trebuiau să ştie limba engleză. Vestea despre această nevoie s-a răspândit şi primii care au răspuns au fost cei pe care acum chinezii îi numesc acum „pinkies.” Veneau din universităţile americane, adoratori ai lui Mao, instruiţi în sălile universităţii Harvard sau ale altor instituţii similare. Aşa cum făcuseră şi alţii cu câteva decenii mai înainte, au văzut în stalinism „valul viitorului” şi în Mao acel tsunami care urma să inunde întreaga lume. Pentru că nu fuseseră niciodată pe punctul de a intra în închisoare decât la o demonstraţie împotriva pedepsei cu moartea, pentru că nu mai avuseseră niciodată o discuţie cu un ofiţer de poliţie ostil decât atunci când luaseră

o amendă după o petrecere a grupului, când fusseră prinşi conducând sub influenţa băuturii, se îndreptau cu aşteptări mari spre ţara promisă.

Curând aveau să-şi dea seama că făcuseră aceeaşi greşeală ca şi Mao. Crezuseră ceea ce spuseseră presa şi intelectualitatea occidentală despre idealurile lui „măreţe," şi despre faptul că ei erau valul viitorului. Foarte curând însă toate acestea erau de mult moarte şi îngropate.

Deziluzionaţi, aceşti „pinkies" s-au întors de unde veniseră, şi-au luat titlurile academice şi s-au fixat pe posturi. Puteau rezolva mai bine problemele lumii la o ceaşcă fierbine de espresso în cafenele selecte şi nu deasupra unei porţii de terci, ascultând memorialul suferinţei de la cei care fuseseră cobaii marelui experiment al lui Mao.

Pe la mijlocul anilor '80 Biserica s-a deschis pentru această viziune. Ori de câte ori se deschide un nou teritoriu, fie el geografic sau spiritual, pionierii trebuie să deschidă calea. Profesorii de engleză din Statele Unite au fost printre pionieri, călcând pe urmele înaintaşilor lor, ale celor care îşi deschiseseră calea spre câmpiile întinse. Motivele erau diverse, dar toţi, călăuziţi de propriile lor vise sau de visul altuia, doreau să ia parte la această aventură incitantă. Întocmai cum pionierii americani arătau dispreţ faţă de cei care fuseseră în acele ţinuturi cu sute de ani înaintea lor, aceşti pionieri erau nesupuşi, dar erau de asemenea temerari. Cu o înţelegere culturală limitată, dar plini de o îndrăzneală aproape nesăbuită în slujba începută, au avut deseori tendinţa de a trage direct de la şold. Au mers acolo unde nu mai fusese nimeni, şi au făcut ceea ce nimeni nu mai făcuse înainte. Şi-au îndeplinit datoria, şi au făcut-o bine. Au deschis graniţa pentru următorul contingent, colonişitii, cei ce aveau să se stabilească pe urmele lor.

Coloniştii au venit în China cu dorinţa de a construi ceva permanent. Ei au adus legea şi ordinea în activitatea lor. Erau interesaţi de o colaborare pe termen lung. Înţelegeau importanţa unei bune pregătiri, fiind disciplinaţi şi răbdători. Dorinţa lor era de a trăi în noul teritoriu.

De îndată ce explorară ţinuturile, aşezându-se în ele, şi-au dat seama că China era gata de următorul stadiu, al celor care să înţeleagă subtilităţile culturale, care să dorească să se adapteze total şi să lucreze în matricea a ceea ce se construise timp de milenii. Acolo unde pionierii erau prea nesăbuiţi, şi coloniştii prea conservatori, cei din generaţia a treia au preluat lucrurile şi au îmbinat ceea ce era mai bun din amândouă–„colonizând" cu adevărat ţinutul. Pionierii şi coloniştii au făcut ceea ce era necesar. Fără munca lor, cei din etapa a treia nu ar fi reuşit în dezvoltarea lor. Acum China este deschisă pentru astfel de oameni care îi iubesc pe chinezi,–„confecţioneri de corturi" precum Jane şi Lydia.

Jane şi Lydia păşeau în biroul organizaţiei misionare din Hong Kong, la trei zile după masacrul din Piaţa Tiananmen din iunie 1989. Erau zdrobite şi plângeau ca nişte copii. Povara lor emoţională devenise atât de grea încât n-o mai puteau purta.

Cu patru ani înainte, fuseseră în capitala Chinei pentru a preda engleza „viitorilor conducători" ai noii Chine, ca răspuns la o invitaţie a unei organizaţii misionare. În timpul şederii lor la Beijing, fuseseră aprovizionate în mod regulat cu diverse lucruri de primă necesitate, mai ales hrană fizică şi spirituală. Acum cereau mari cantităţi de Noi Testamente bilingve (în engleză şi chineză). Mulţi dintre studenţii lor erau copii ai unor oficiali de rang înalt, tineri deziluzionaţi de Partid şi de comunism ca ideologie. Aceştia erau acum deschişi pentru Evanghelie.

Un număr destul de mare de studenţi de la universitatea unde predau Jane şi Lydia participaseră la mişcarea pentru democraţie din Piaţa Tiananmen. Doi studenţi fuseseră ucişi în acea noapte fatală de iunie şi trei încă erau daţi dispăruţi.

Două zile mai târziu cele două profesoare de engleză erau „evacuate" de consulatul lor. Printre lacrimile de frustrare şi-au spus povestea:

„Au venit la universitate cu maşina diplomatică pentru a ne duce la aeroport, spunându-ne să plecăm imediat. Ne-au spus că ţara era într-o asemenea stare de haos încât era spre binele şi siguranţa noastră să ajungem cât mai repede la Hong Kong. Nu am vrut să plecăm pentru că ţineam mult la studenţii noştri şi începuserăm să ne înţelegem foarte bine cu mulţi dintre ei.

Unul dintre studenţii ucişi era din departamentul nostru. Era atât de inteligent, energic şi plin de speranţă. Adesea rămânea până târziu cu noi, discutând filosofie sau aspecte ale creştinismului într-o engleză impecabilă. Studia Biblia şi sublinia pasaj după pasaj. Ne-a spus că se gândea că va ajunge creştin, dar îi era greu să creadă întru totul minunile din viaţa lui Isus. «Asta cere credinţă, nu? Precum credinţa care vă aduce pe voi în China?» Obişnuia să ne mai tachineze uneori."

Cele două „confecţionere de corturi" au mers la un centru creştin în Hong Kong pentru odihnă şi recuperare. Apoi, peste aproape o săptămână, s-au întors la birou cu biletele de avion în mână, spunând că se reîntorc la Beijing în ziua următoare. „Ştim că situaţia este încă instabilă. Consulatul de aici ne-a spus că nu vor să-şi asume nici o responsabilitate pentru noi dacă ne întoarcem la Beijing. Dar nu avem de ales. Am închegat deja o relaţie strânsă cu studenţii noştri. Ei au nevoie de noi acum. Avem nevoie de ei pentru a primi vindecare."

Kathy era o altă „confecţioneră de corturi". Avea 26 de ani când a auzit pentru prima dată numele Liuzhou. Nu-l citise în vreo carte sau în vreo revistă, şi nici nu-l auzise de pe

buzele vreunui om. Într-o seară, după ce terminase de corectat temele studenţilor ei şi se pregătea de odihnă, a auzit vocea lui Dumnezeu.

„Era cât se poate de clar că voia să merg la Liuzhou pentru a le preda studenţilor chinezi," spune ea.

Kathy nu se gândise niciodată să devină misionară şi nu era pregătită să-şi părăsească orăşelul ei liniştit şi cochet din zona South Island, Noua Zeelandă. Dar Dumnezeu i-a vorbit din nou: „Te trimit la Liuzhou pentru a preda limba engleză chinezilor, şi prin viaţa ta, ei vor afla despre dragostea ta."

Câteva zile mai târziu, Kathy şi-a luat o hartă a Chinei şi a găsit oraşul, situat pe coasta sudică a Chinei. A făcut o călătorie acolo în timpul vacanţei şcolare, de una singură, fără a avea nici o cunoştinţă. „Dacă într-adevăr Dumnezeu voia să mă trimită acolo, spunea ea, El trebuia şi să deschidă uşile. Nu am spus nimănui nimic despre acest «mesaj» de la Dumnezeu. El trebuia să se îngrijească de resursele financiare şi de celelalte."

Kathy l-a pus pe Dumnezeu la încercare. Prima clădire mai mare pe care a văzut-o în Liuzhou părea să fie o şcoală. A mers acolo şi s-a prezentat directorului. Când acesta a înţeles în cele din urmă ce-i spunea Kathy, a exclamat cu un accent pe care Kathy abia îl putea înţelege: „Dumnezeul tău trebuie că răspunde şi rugăciunilor făcute de atei. Căutăm de câtăva vreme un profesor de engleză. Şcoala noastră însă nu este suficient de mare pentru a putea cere guvernului să aducă un profesor de engleză din străinătate. Nu mai ştiam ce să fac ca să aduc pe cineva din străinătate. De unde spuneaţi că sunteţi? South Island? Pe unde vine asta?"

Două luni mai târziu, Kathy îşi primea documentele pentru China. S-a mutat în internat cu profesorii locali şi a trăit ca şi ceilalţi membri ai corpului didactic. Şcoala îi plăteşte un salariu derizoriu, dar Kathy este întru totul mulţumită. Toţi cei din şcoală o iubesc pe această fată de ţară din Noua Zeelandă, şi ea de asemenea îi iubeşte pe toţi. „Eu îi ajut să-şi îmbunătăţească engleza, ei mă ajută să-mi îmbunătăţesc relaţia de ascultare faţă de Dumnezeu."

Soţia şi copiii directorului sunt acum creştini, ca şi doi alţi profesori şi mai bine de douăzeci dintre elevii şcolii.

Da, China este deschisă pentru misionari, dacă vin precum confecţionerii de corturi, gata să zidească ceva durabil pentru Stăpânul lor.

13

TRANSMIŢÂND CREDINŢA ŞI ALTORA

„Şi ce-ai auzit de la mine… încredinţează unor oameni de încredere,
care să fie în stare să înveţe şi pe alţii.”

—Pavel

Există şcoli biblice în China? Desigur, şi probabil cele mai eficiente sunt cele din ţinuturile cele mai aride.

Un tânăr pastor chinez din Hong Kong era sigur că Dumnezeu pregătise ceva pentru el. Folosise orice prilej special pe care Dumnezeu i-l acordase, asimilase învăţăturile unei mame evlavioase, urmase o bună educaţie, era ascultător de vocea Domnului şi era dornic să fie chemat în lucrare. Prin intermediul unui prieten, a luat legătura cu un evanghelist itinerant care călătorea în toată ţara predicând evanghelia. După multă convingere şi după o minune din acelea pe care şi le dorea de mult timp, a fost invitat să se alăture evanghelistului în călătoriile clandestine ale acestuia prin China. Prima lecţie pe care a învăţat-o pastorul a fost că evanghelistul acesta lua în multe privinţe cuvântul în mod literal. Dacă Isus aşa a spus, aşa era. Evanghelistul şita că aceasta era slujba lui şi nu voia să se încurce în controverse, ci să meargă înainte şi să facă întocmai cum scrie. Cei doi călători nu aveau portofel. Cei cărora le slujeau îi hrăneau, dar traiul sărăcăcios al gazdelor nu le permitea să facă mai mult de-atât. Pastorul şi evanghelistul rareori călătoreau cu hrană asupra lor; ştiau că Domnul se va îngriji de hrană atunci când ajungeau în satul următor. Dacă era prea periculos să se oprească într-un sat, mergeau în satul următor. Multe nopţi au dormit sub cerul înstelat, când evanghelistul l-a învăţat pe pastor preceptele minunate ale postului involuntar şi ale rugăciunii voluntare.

După două săptămâni, tânărul pastor, deşi foarte înviorat în duhul, îşi epuizase toate resursele fizice. „De ce trebuie să te grăbeşti aşa de mult dintr-un loc în altul?” l-a întrebat el pe evanghelist. „Unii oameni ţi-au cerut să stai mai mult, dar în fiecare dimineaţă înainte ca soarele să răsară mă trezeşti şi plecăm amândoi în noapte, neştiind măcar încotro ne îndreptăm, cu excepţia faptului că ştiindu-ne în China, ştim că drumul pe care-l urmăm va duce întotdeauna în alt sat. Uneori acel sat este foarte departe. Când soarele suie pe boltă, zilele sunt la fel de încinse pe cât sunt nopţile de reci.

Încercând să facă o mică crăpătură în aparenţa serioasă pe care evanghelistul o afişa la fiecare întrebare, pastorul a încercat o expresie occidentală pe care o învăţase şi el de la alţii: „Ia-o uşor, relaxează-te, eşti prea pus pe fapte mari… Satele alea or să fie acolo şi mâine.”

„Ai dreptate. Satele vor fi acolo şi mâine, dar eu nu sunt sigur că voi mai fi. Vezi, fratele meu, ceea ce facem noi e ilegal şi poliţia e pe urmele noastre. Nu am mai dat pe-acasă de patru ani. Am şi eu familie–doi băieţi ca tine. Mă întâlnesc cu ei din când în când, într-unul din satele unde trăiesc rudele lor, dar ştiu că dacă merg acasă, voi fi arestat."

Tânărul pastor, înspăimântat la gândul că poliţia era pe urmele lor, fu prea ruşinat de uşurătatea vorbelor sale ca să mai spună ceva. Evanghelistul simţi asta, şi pentru prima dată se relaxă–dar doar pentru o secundă. Vorbi pastorului ca şi când ar fi vorbit unuia dintre fii lui în timpul rarelor lor întâlniri: „Vezi, nu mă las arestat pentru că nu-mi pot permite luxul de a merge la închisoare."

Trei zile mai târziu, când se aflau la ieşirea unui alt salt, evanghelistul îşi puse braţul pe umărul tânărului pastor: „Îi mulţumesc Domnului pentru că ne-a îngăduit să călătorim împreună. M-ai învăţat multe lucruri. Dar acum ne vom despărţi."

Tânărul pastor s-a uitat la mentorul său şi a întrebat: „Sunt şi eu ca Barnaba sau Marcu?"

Evanghelistul zâmbi: „Vezi, începi să gândeşti ca un evanghelist. Dar în urma rugăciunilor pe care le-am făcut, Domnul mi-a spus că tu vei avea o lucrare de slujire diferită. Vei fi învăţător."

Tânărul pastor se întoarse şi îl privi pe evanghelist în ochi. „Eu?" întrebă el cu neîncredere şi arătând spre sine. „Eu, care abia m-am putut ţine de tine şi care m-am plâns atât de mult? Mai rău, bombăneam în sinea mea când mi-era foame, sau pentru că nu ne opream niciodată pe îndelete. Eram întărit când ne întâlneam cu alţi credincioşi, dar îmi reluam bombănelile de unde le lăsasem atunci când ne îndreptam spre următorul sat. Eu să te învăţ pe tine?"

„Da, Dumnezeu te-a pregătit. Ştii unele lucruri despre Domnul pe care le-ai învăţat din Cartea sa minunată. Cunoşti şi înţelegi Biblia. Până anul trecut nici nu văzusem o Biblie. Văzusem câteva pagini care treceau dintr-o mână în alta–pasaje din Scriptură care fuseseră transcrise cu mare atenţie pe o bucată de hârtie–dar tu ai studiat această carte minunată. Eu sunt evanghelist, dar cei cărora le spun despre Isus îl urmează pentru o perioadă scurtă şi apoi cad de la credinţă, sau sunt duşi în rătăcire de cineva care vine cu nişte ideii năstruşnice despre Isus. Biserica noastră trebuie construiască o temelie mai solidă cu privire la ceea ce credem şi de ce credem. Eu sunt flămând după mai mult Cuvânt. În secret te-am invidiat pentru multele tale cunoştinţe, dar aş fi egoist dacă nu te-aş ţine alături de mine. În următorul sat ne vom întâlni cu nişte conducători ai Bisericii. Ei se vor aduna de îndată ce sosim noi. Vor dori probabil să-ţi pună mai multe întrebări."

O dată sosiţi în sat evanghelistul şi prietenul său arătau prea puţin diferit de alţii din mica ceainărie unde se opriseră. Proprietara cunoştea pe toată lumea şi era foarte amabilă. Îi numi „străini" şi le ură bun venit în satul ei. Evanghelistul zâmbi şi răspunse la salut. Când băuseră deja jumătate de ceaşcă, femeia se apropie de masa lor şi strecură un bileţel sub ceaşca evanghelistului. El se prefăcu a nu observa, apoi îl citi şi îl mototoli în pumn. Deodată se ridică, spuse cu glas tare că îl aşteaptă o zi aglomerată şi îi mulţumi pentru ospitalitate. Apoi spuse că îşi doreşte ca toate femeile din China să facă un ceai atât de bun. Ea primi complimentele lui, neridicându-şi ochii de pe ceaştile în care turna ceai pentru patru poliţişti.

Ieşind afară, pastorul răsuflă adânc în semn de uşurare. „Erau patru poliţişti înăuntru. Nu erau în spatele tău, ci char lângă tine, la masa alăturată!"

„Da, îl cunosc pe unul dintre ei foarte bine." Deschise pumnul şi citi biletul mototolit din nou: „Vino, ne aşteaptă."

Păşeau în tăcere pe o stradă, pe lângă o mică piaţă. Strada începea să se îngusteze în aşa fel încât nu mai puteau merge alături. Evanghelistul se întoarse şi spuse în timp ce continua să meargă: „Îţi mai aduci aminte când la şcoală profesorii te examinau? Puneau multe întrebări pentru a afla dacă poţi sau nu să fii profesor la rândul tău, să-i înveţi pe alţii ceea ce şi ei te-au învăţat?"

„Da, mi s-a întâmplat deseori."

„Ei bine, acum vei avea parte de încă o asemenea examinare."

Înainte ca tânărul pastor să mai apuce să întrebe ce vrea să spună, ajunseră pe o alee şi mai strâmtă decât strada pe care veniseră. Merseră câţiva metri şi apoi evanghelistul spuse: „Am ajuns. Eu trebuie să plec acum."

„Să pleci? Mă laşi aici? Unde pleci? Când vii înapoi ca să mă iei?"

„Nu ştiu." Se întoarse să plece. În timp ce se îndepărta, mai aruncă o dată o privire peste umăr şi rosti doar un cuvânt: „Timotei." Apoi dispăru după colţ.

De undeva se deschise o uşă şi un bătrân îl pofti înăuntru. Casa, ca şi celelalte pe care le vizitase mai înainte, era mobilată sărăcăcios. Patul şi una dintre mese erau atârnate de tavan, cu frânghii. Din câteva manevre, masa şi alte obiecte de mobilier puteau fi ridicate în tavan şi pe podea puteau lua loc mai mulţi oameni. Era o biserică de casă. Cinci bătrâni se ridicară şi îl întâmpinară la intrare. Se simţi atât de insignifiant, pentru că avea probabil doar o treime din vârsta lor.

Nu dură mult şi începu examinarea:

„Spune-ne tot ce ştii despre Isus şi despre ispitiri."

„Ce s-ar fi întâmplat dacă Isus ar fi refuzat să sufere în Getsimani?"

„Când Moise a binecuvântat seminţiile, de ce nu a binecuvântat şi seminţia lui Simeon?”

În tăcere şi răbdare, l-au aşteptat să răspundă. Dacă nu ştia, le spunea doar atât: „Îmi pare rău, dar lucrurile acestea depăşesc cunoştinţele mele limitate.” Bătrânii dădeau din cap, zâmbind uneori şi apoi întrebările continuau. După multe alte întrebări, şi tot atâtea ceşti de ceai, unul dintre bătrâni îi mulţumi pentru vizită şi pentru că împărtăşise din cunoştinţele sale unor oameni „simpli la minte.” Ceilalţi urmară pilda şi se ridicară în picioare pentru a face comentarii similare. Pastorul ştiu că examinarea se încheiase, dar nu ştia dacă trecuse sau picase.

Câţiva dintre ei dădură mâna cu el şi îl invitară politicos să mai vină pentru a-i onora cu prezenţa, dar fără a preciza nici o dată. Toţi aprobară din cap, dar pastorul ştia că în realitate aceasta nu era o invitaţie de a se întoarce, ci doar ospitalitatea chineză care este atât de des greşit înţeleasă de occidentalul care crede că ei chiar vorbesc serios când spun aceste lucruri. Uşa se deschise şi cineva făcu semn către alee, arătând prin aceasta că trebuia să plece. Atunci ştiu că picase proba. Nu fu surprins. Cum ar fi putut el să le dea lecţii acestor oameni care supravieţuiseră mulţi ani în închisoare pentru credinţa lor–credinţă venită prin învăţători misionari. Duhul lui Dumnezeu îi învăţase Cuvântul. Ştiau cum să recunoască ereziile şi cum să le evite. Cum de evanghelistul şi-a putut imagina că el, aşa de tânăr, ar avea ceva să-i înveţe pe aceşti Pavel ai zilelor noastre?

Simţindu-se mai curând asemenea tânărului Marcu pe care Pavel îl mustrase decât asemenea lui Timotei pe care Pavel îl lăudase, se întoarse şi începu să meargă pe alee. Înainte ca uşa să se închidă în urma lui, un bătrân se strecură afară. Fără a se uita la el, spuse: „Ştiu că eşti un om ocupat, cu multe responsabilităţi. Călătoreşti în ţări străine pentru a predica şi a-i învăţa pe alţii.” Se opri scurt, ca şi când ar fi vrut să-şi facă curaj pentru a spune ceea ce voia să spună. Privi ţină în ochii tânărului pastor şi spuse „Ai putea rezerva câteva zile din timpul tău preţios pentru a te întoarce şi a-i învăţa pe conducătorii noştri?” Urmă o pauză, după care exclamă: „Vor fi mai mulţi decât au fost astăzi, şi vom face toate aranjamentele.”

„Eu? Să vă învăţ pe voi?”

„Nu, El de va învăţa; tu vei fi unealta Sa.”

Un „Da” tremurând fu tot ceea ce putu îngăima.

„O să-ţi dăm de veste. Dumnezeu să te binecuvânteze!” Bătrânul se întoarse şi arătă spre capătul aleii: „Te vei întâlni cu un tânăr acolo şi el te va conduce până la staţia de autobuz.” Bătrânul se întoarse, dădu uşor din cap şi închise uşa după el. Pastorul rămase singur. Trecuse examenul, dar era oare gata cu adevărat?

O dată întors la Hong Kong, avu deja parte de vizitatori cu mesaje. Se făcură planuri, se stabiliră date, se cumpărară bilete de călătorie. Acum, după trei luni, unsprezece zile şi două ore de când trecuse examinarea, era gata pentru următoarea etapă a testului. Un însoţitor îl întâlni la gară cu bicicleta. Era într-un oraş binecunoscut, cu multe case sculptate în stâncile de granit. Pedalând pe străzi, urmându-şi ghidul la o distanţă discretă, începu să remarce asemănările izbitoare dintre clădiri–mici structuri din lemn încastrate în stâncile care se înălţau deasupra. Dar acest sat nu era faimos doar pentru locuinţele lui în stâncă. În timpul Revoluţiei Culturale acest sat devenise un model al viitorului. Locuitorii lui se lăudaseră că a trăi aici însemna a trăi în viitor. Proclamaseră cu mândrie: „Ideile măreţe ale lui Mao au izgonit sărăcia şi boala! Orice urmă de superstiţie şi religie a fost stârpită!"

Mao însă a murit şi satul a explodat, dar nu în modul în care s-au aşteptat cei mai mulţi. Adevăratul motiv pentru care nu era nici sărăcie, nici boală avea să se arate. Religia şi „superstiţia" nu fuseseră stârpite, fuseseră hrănite. Deşi nu avuseseră nici un pastor ordinat în sat, erau dintr-o dată 20 de biserici de casă. Condus de un fermier de 31 de ani, acest fenomen care mocnise în interior, a putut să izbucnească în colective, închisori şi ceainării. Acum satul avea 56.000 de credincioşi şi era cunoscut ca „satul creştin." Poliţia şi oficialii guvernului erau mereu cu ochii pe ceea ce se petrecea în acest sat, dar nu întotdeauna ca să persecute, ci să afle de ce creştinii erau atât de diferiţi. Când ambiţioşii lideri de la Beijing au vrut să reprime orice activităţi religioase, unii activişti le-au amintit că dintre toate satele, acesta avea cea mai mică rată a criminalităţii şi că oamenii aveau grijă unii de alţii. Mai important, oamenii aproape dublaseră cota cerută la producţia alimentară şi de produse de care Beijingul şi oficialii lui depindeau pentru supravieţuire.

Pastorul îl urmă pe ghidul său care continua să ruleze pe străzi. Apoi, arătă spre una din case. Era asemănătoare cu celelalte, construită în stâncă. Acesta a fost primul loc de întâlnire a ceea ce avea să fie mai târziu cunoscut sub numele de Şcoala Biblică din Deşert. Ea consta dintr-o întâlnire de trei zile cu *Lao Da*, conducătorii seniori ai mişcării biserici din case şi un „vizitator."

Pastorul ciocăni la uşă. Imediat i se deschise şi o femeie în vârstă îi zâmbi cu amabilitate, păşind la o parte pentru a-i face loc să intre. Aruncă o privire prin cameră pentru a se obişnui cu încăperea. Într-o parte era un pat, cu o masă şi două scaune şubrede în mijloc. Lângă pat erau aranjate lemne de foc, aliniate lângă peretele de piatră. La masă şedea un bătrân. Se ridică în picioare şi se aplecă uşor. Pastorul îl recunoscu; fusese unul dintre cei care participaseră la examinare.

„Ia loc te rog şi o să spun să ni se aducă ceaiul. Totul e pregătit!"

După câteva momente de discuţii, pastorul aflat în vizită îşi dădu seama că era în prezenţa a doi slujitori speciali ai lui Dumnezeu. Acel bărbat era pastor al unei biserici de casă locale, care număra mai bine de 800 de persoane. Femeia care turna ceiul fierbinte era soţia lui. Auzise despre ea. În timpul Revoluţiei Culturale avea asupra ei Cărticica Roşie a lui Mao. Acasă, îşi scotea Biblia, pe care o învelise în zdrenţe şi o îngropase sub podea, ca să memoreze pasaje din Scripturi împreună. Decupau o pagină şi apoi îngropau înapoi preţioasa carte. După ce studiau pagina, o îngropau în alt loc. Dacă poliţia apărea în momentul când citeau ei, nu ar fi putut confisca decât o pagină, şi nu toată Biblia. Acum ea călătorea prin alte sate, cântând ceea ce memorase, nu verset cu verset, ci capitol cu capitol.

În cameră nu se auzea decât sorbitul ceaiului fierbinte şi câte un „Slavă Domnului" rostit în şoaptă, de parcă ar fi trebuit să fie confidenţial.

Deodată, fără nici o pregătire prealabilă, bătrânul lăsă ceaşca jos, se uită la pastor, zâmbi şi spuse: „E timpul." Scoase câteva lemne de foc de sub grămada de lângă sobă. Celelalte alunecară imediat de la sine. Nu se mai vedea decât o gaură neagră săpată în stâncă. Apoi, făcu un pas înapoi şi îi făcu semn pastorului să intre.

Cele mai multe case au de obicei o cămară, săpată în stâncă, în care îşi depozitează recolta de legume ca parte a pregătirilor pentru iernile aspre şi grele. Era acum primăvară şi mare parte din legume fuseseră consumate sau împărţite cu cei care aveau nevoie de ele. Vizitatorul se aplecă pentru a putea intra prin deschizătura îngustă şi întunecată.

„Sunt înăuntru," îi spuse bătrânul înaintând. În faţă se puteau vedea deja câteva raze de lumină. Apropiindu-se, simiţi mirosul şi prezenţa altor persoane. Fiind surprins, ridică brusc capul, lovindu-se de tavanul încăperii. În faţa lui, la lumina unui singur bec slab se aflau câteva zeci de feţe zâmbitoare. Câţiva dintre ei se ridicară în picioare, întinzând mâinile. Îl conduseră spre singurul loc neocupat din încăpere, chiar sub becul fără abajur care atârna de un băţ sprijinit de perete. Se aşeză pe podea, cu picioarele încrucişate, aşezându-şi geanta cu Biblia şi harfa de cântări între genunchi.

„Putem începe. Să mulţumim Domnului Isus pentru că ne-a strâns împreună," spuse cineva.

În timpul rugăciunii, pastorul se uită în jur, încercând să-şi obişnuiască ochii cu întunericul. Nu putea vedea decât feţele şi mâinile îndreptate în sus. După o rugăciune îndelungă, *Lao Da* senior spuse: „Isus te-a adus. Acum împărtăşeşte cu noi ce ţi-a spus el să împărtăşeşti."

Timp de trei zile, de la 5 dimineaţa până la 11 seara, patruzeci şi doi de fraţi şi surori au stat acolo, luând notiţe şi punând uneori întrebări. Unii şedeau sprijinindu-se de zid, dar

pastorul vizitator trebuia să rămână aşezat. În linişte, câte unul, în ordine, mergeau în dosul unei perdele pentru a se uşura. Toată lumea evita în mod intenţionat să dea atenţie sunetelor– prin urmare, pentru mintea chinezului ele nu existau. De două ori pe zi, câţiva tineri aduceau farfurii cu legume şi un soi de pâine tare de porumb. Seara legumele erau însoţite de o supă fierbinte de care pastorul vizitator fu sigur că are rolul de a distruge orice germeni care ar fi venit la întâlnire neinvitaţi. Fiecare întindea beţele pe deasupra capetelor vecinilor pentru a se servi, punânu-şi hrana în bolul pe care îl avea–acelaşi bol în care turnau seara supa opărită.

Când mâncau, unii continuau să pună întrebări, şi pastorul le răspundea. Dacă avea gura plină de vegetale, sau dacă încerca să muşte dintr-o pâine de porumb, prezbiterul bisericii răspundea în locul lui.

Mai târziu, spre seară, prezbiterul cel mai în vârstă începea să cânte o cântare sau se se roage, dând astfel semnalul că sesiunea de învăţătură a luat sfârşit. Când începea închinarea, vizitatorul avea prima sa ocazie de a se sprijini de zidul de piatră. Serviciul de închinare prin rugăciune lua sfârşit când adormea şi ultima persoană. Dormeau sprijinindu-se unii de alţii sau de zid. Pentru că se trezeau devreme în dimineaţa următoare, erau nerăbdători să repete programul zilei anterioare.

„Este minunat în această peşteră," a spus cineva. „Putem să cântăm şi să ne rugăm cât de tare vrem şi nu ne aude nimeni." Alţii se băgară în discuţie, mulţumiţi de siguranţa pregătirilor care duraseră luni de zile. Un bărbat se aplecă spre pastorul venit în vizită şi îi şopti: „Doi dintre fraţii noştri şi o soră nu pot fi aici. Este prea periculos pentru ei, căci sunt supravegheaţi."

După mărturisirea personală a unuia dintre cei de faţă, conducătorul senior şopti: „Tocmai a fost eliberat din temniţă. A fost arestat de mai multe ori. Mi-a spus că deoarece autorităţile ştiu că el şi alţii din familia lui sunt conducători de biserică, îl urmăresc. Lucrează acum ca momeală pentru ei. Când vrem să ne întâlnim într-un loc, el îi atrage spre un altul. Petrece mult timp în închisoare dar asta nu-l deranjează. Simte că şi poate sluji la fel de bine ca şi în afara ei şi crede că păcătoşii din închisoare nu sunt mai răi decât ceilalţi. Întemniţaţii au încredere în el pentru că a fost unul dintre ei. Pe unii dintre convertiţii săi îi întâlneşte apoi la întrunirile din case. Şi el spune că îi place să fie în închisoare pentru că e atât de minunat să ieşi apoi şi să observi cât de mulţi s-au întors la Isus şi sunt acum credincioşi. Deşi nu locuieşte prea departe de aici, a mers pe jos mai bine de 160 de km în cinci zile. Dacă era cineva pe urmele lui, sigur ar fi fost prea obosit să continue."

Vizitatorul mai află şi despre alţii care călătoriseră timp de câteva zile fără hrană sau bani, mergând distanţe lungi pe jos pentru a se abate din drum şi a evita punctele de poliţie.

O soră vorbi despre îngrijorarea că sectele eretice păreau să ia amploare în regiunea de unde venea ea. Liderul îi şopti: „A fost întemniţată recent pentru nouă luni, fără proces. În cele din urmă i-au dat drumul. Credincioşii din zonă au reuşit să strângă suficienţi bani pentru a o scoate pe cauţiune, dar ea refuzat. A insistat să rămână în închisoare şi să slujească acolo. A spus că Domnul nu face greşeli şi că El voia ca ea să rămână acolo. Mai târziu am aflat de la câţiva prizonieri pe care ea i-a adus la Isus că fusese torturată şi umilită groaznic. Nu vorbeşte nimic despre asta, ci spune simplu: «Este o onoare pentru mine să port pe trupul meu semnele Domnului meu Isus Hristos.» Iar apoi schimbă subiectul."

Vizitatorul se aplecă înainte şi o ascultă cu o atenţie mai mare: „Uneori," spuse ea cu o umbră de frustrare, „suntem ca nişte pompieri, chemaţi în permanenţă să rezolvăm problemele în adunarea noastră." Un murmur de aprobare trecu printre cei aflaţi în peşteră. Aceste probleme sunt de cele mai multe ori la creştinii noi, de primă generaţie. Ei, ca şi noi, trebuie să facă faţă la tot felul de conflicte–personale, financiare şi politice."

„Da," adăugă un altul „şi adesea ei au probleme cu autorităţile–dintre care unele nu numai că îi hărţuiesc, dar mai şi pretind a fi fraţi creştini în altă biserică–spunându-le că nu ar mai avea aceste probleme dacă s-ar alătura Sinelui Întreit. Atunci li s-ar purta de grijă şi autorităţile i-ar lăsa în pace, spun ei."

„Şi eu am o astfel de problemă," spuse un tânăr, „dar cea mai mare problemă a mea este acum infiltrarea învăţăturilor false ale sectelor care aduc erezii."

„Chiar aşa," spuse un altul, „şi guvernul îi foloseşte pe aceşti eretici–ca cei care spun că trebuie să strigăm sau cei care stau în cap şi se roagă–ca pe o scuză ca să scape de noi deoarece ei spun că toţi creştinii aparţin aceleiaşi secte superstiţioase."

„Unde mai pui," adăugă una dintre surori, „că aceşti lideri de secte apar ca din senin de îndată ce noi începem să avem o mare trezire? Sunt aidoma unor lupi care vin şi ne răpesc mieii."

Toată lumea tăcu de îndată ce conducătorul senior începu să vorbească. „Da, este perfect adevărat, dar Domnului i-ar face mai mare plăcere dacă, în loc să luptăm împotriva sectelor şi a ereziei, ne-am folosi toată energia pentru a-i învăţa pe alţii adevărul, învăţându-l în primul rând noi înşine.

Aduceţi-vă aminte, fraţi şi surori, că tatăl tuturor ereziilor este diavolul şi că el este preocupat atât de mult de propria persoană. Nu poate rămâne într-un loc unde este ignorat. Nu ar trebui să-i dăm satisfacţia să ne distragă de la proclamarea adevărului pentru a lupta împotriva ereziilor. Acordându-i lui timp pierdem timpul pe care ar trebui să-l folosim pentru a-l vesti pe Isus. Oamenii trebuie să audă adevărul şi apoi se vor decide. Duhul Sfânt nu va

lăsa Cuvântul lui Dumnezeu să se întoarcă fără rod. Erezia nu este atât o plagă asupra casei noastre, cum a fost teribila persecuţie din partea Gărzilor Roşii ale lui Mao, cât un semnal din partea lui Dumnezeu că trebuie să intensificăm predicarea adevărului."

Freamătul de aprobare urmat de rugăciuni pentru înţelepciune şi călăuzire începu să crească în peşteră. Şirul rugăciunilor se reflecta de pereţi şi de tavanul din stâncă, într-un sat fără nume din China, aprinzând focul unei treziri care nu avea să se stingă.

Pastorul vizitator ştia că viitorul Bisericii şi al întregii Chine–poate chiar al unei bune părţi a lumii–avea să fie hotărât de astfel de întâlniri. Îşi ridică mâinile către Domnul şi cu lacrimi de umilinţă şi recunoştinţă îşi alătură vocea acelei marii simfonii care trebuie să li se fi părut minunată îngerilor, după sunetele scâncite, vrednice de milă, pe care le aud atât de des venind de jos.

De îndată ce rugăciunea se stinse, sesiunea de învăţătură începu din nou, împreună cu întrebările şi discuţiile despre probleme practice. Nimeni nu se plângea de nimic, ci se făceau doar evaluări realiste, cerându-i-se Domnului înţelepciune de a lucra mai departe.

„Secerişul este atât de mare," spuse cineva. „Lucrătorii sunt aşa de puţini. Avem nevoie de mai mulţi păstori."

„Da, rugaţi-vă pentru mine," ceru altul. „Sunt foarte obosit. Nu chiar atât de obosit pe cât eram când am venit, dar sunt mereu pe drumuri călătorind din sat în sat pentru a vizita turma. Sunt departe de familie mai bine de zece luni din an. Chiar şi aşa, vizitez fiecare biserică o dată la trei sau patru luni."

Fiecare sesiune se încheia cu sfaturi înţelepte şi cuvinte de încurajare împletite cu versete din Scriptură din partea unui conducător mai în vârstă. Anii grei de temniţă şi suferinţă nu făcuseră decât să-i întărească hotărârea de a-l urma pe Isus. Aceştia erau cei care îşi câştigaseră dreptul de a vorbi.

„Mulţi ani," spuse un bărbat, „am tânjit în inima mea după părtăşie şi învăţătură aşa cum avem aici, în aşa fel încât să ştim cum să le slujim miilor de oameni care vin la uşile noastre spunându-ne: «Vrem să-l vedem pe Isus. Am auzit că locuieşte aici. Vă rugăm să ne spuneţi despre Isus.» Desigur, fraţi şi surori, avem probleme, dar ele sunt problemele minunate pe care le-au întâmpinat Pavel şi Petru, nu problemele lui Iuda, ale lui Anania şi ale Safirei. În cei mai dificili ani, când credinţa mea părea să se clatine şi nu-mi mai rămânea decât să-i spun la rândul meu Domnului cele citite în Cuvântul său, nu m-am gândit că voi vedea o zi ca aceasta. Este drept, suntem urmăriţi, dar din ce motiv? Pentru Isus. Da, suntem perecutaţi, dar de ce? Doar pentru Isus. Arareori ne vedem familiile, dar de ce?" „Doar pentru Isus," răspunseră ceilalţi în cor, ca pe un imn care urmează după o rugăciune.

Continuă să-i îmbărbăteze, şi curând imnul deveni o rugăciune a inimilor zdrobite. Aceşti bărbaţi şi aceste femei aveau o dedicare faţă de Isus care l-a ruşinat pe pastorul aflat în vizită, şi lacrimile sale de umilinţă se alăturară rugilor de iertare înălţate de ceilalţi. Suspinele unor suflete zdrobite erau însoţite de rugăcini ca mândria şi egoismul să fie răstignite pe cruce.

Uneori, rugăciunile de pocăinţă continuau ore în şir, dar în cele din urmă suspinele şi rugăciunile încetau şi toată lumea aştepta din nou ca pastorul să continue cu învăţătura. Când el citea din Biblie, ceilalţi rosteau şi ei cuvintele de parcă ar fi citit şi ei, deşi ei nu aveau nici o Biblie. El îi învăţa cu umilinţă, cu o tărie reînnoită şi cu mare convingere, deşi nu se simţea deloc în stare de o asemenea slujbă.

Târziu, în cea de-a treia seară, când afară noaptea fără lună devenea din ce în ce mai neagră, începură să cânte, să aducă laude şi să se roage împreună pentru ultima dată. Unul câte unul îşi legară carneţelele de picioare, sub haine, pitindu-le sub cămăşi înainte de a ieşi în linişte în noapte întunecată, prin tunelul peşterii. Pastorul vizitator continuă să răspundă la întrebări până când rămase doar cu liderul senior. Atunci se ridicară şi ei pentru a părăsi peştera, aplecându-se cu grijă la ieşire. Se opriră lângă movila de lemne.

Când putură să stea din nou în picioare, conducătorul spuse: „Ai aruncat o bombă atomică aici. Asemenea unei mari explozii, a topit toate temerile noastre şi acum simţim că suntem mai mult decât învingători. Temerile noastre au fost înlocuite de promisiunile Lui. Materialele pe care ni le-ai dat şi învăţătura din Biblie sunt începutul unei reacţii în lanţ pentru biserica noastră, şi vei mai auzi de multe bombe mai mici explodând.” Deschizând uşa adăugă: „Mergi cu Isus. El te-a adus; El te va reda soţiei şi copiilor tăi.”

De îndată ce pastorul vizitator ieşi în aerul rece şi întunecat, uşa se închise în spatele său. Începu să meargă în direcţia din care venise cu trei zile în urmă. Un tânăr pe bicicletă mergea în tăcere alături de el. Se dădu jos de pe bicicletă şi îi făcu semn pastorului să se urce pe ea. După ce urcă, apăru un alt bărbat pe bicicletă care să-l conducă. Pastorul se afla în sfârşit în drum spre casă.

Mai târziu, în lunga călătorie cu trenul, nu putu să doarmă. Ceea ce se întâmplase în ultimele trei zile îi umplea întreaga fiinţă cu teamă, nelinişte–şi recunoştinţă. Domnul îi dăduse privilegiul şi responsabilitatea de a sluji, nu pur şi simplu la treizeci şi şase de fraţi şi şase surori, ci la liderii de biserică din unsprezece provincii ale Chinei. În total, aceşti lideri erau responsabili de supravegherea unei turme de mai bine de 20 de milioane de creştini. Îi veniră brusc în minte cuvintele lui Isus: „Adevărat vă spun că veţi face lucrări mai mari decât

acestea…” cum ar fi aceea de a-i învăţa din Cuvânt pe păstorii a 20 de milioane de credincioşi.

Trenul gonea în întunericul nopţii, iar el tânjea după mirosul verdeţurilor fierte, al supei opărite, al sudorii omeneşti şi după lauda şi închinarea de acolo. Aţipi cântând: „Răscumpărătorul meu…”

În timp ce pastorului i se ştampila paşaportul la graniţa cu Hong Kongul, ceilalţi *Lao Da* se întorceau în satele lor. La fel de discret pe cât sosiseră, îi înştiinţară pe cei de la al doilea nivel de conducere a biserici din case, pe *Lao Er*, că trebuie să le comunice nişte informaţii foarte importante. După călătorii de două sau trei zile, *Lao Er* începură să se adune pentru seminarii care să-l reproducă în mare parte pe cel ţinut în peşteră.

Aceste seminarii de conducere chinezească nu au echivalent în Occident. Participanţii poartă singurele haine pe care le au–o cămaşă şi pantaloni, un sacou şi pantofi–adesea fără şosete. Acestea sunt aceleaşi haine pe care le poartă când predică–şi când adună recoltele, dacă sunt fermieri, când fac cărămizi, dacă sunt zidari, sau când dorm, dacă îi doboară oboseala. Nu este asemenea unei conferinţe la o biserică din Occident, unde participanţii dorm în camere repartizate cu grijă, şi unde pot să facă un duş înainte de a li se alătura celorlalţi participanţi la micul dejun din sala de mese, unde se serveşte mai multă hrană decât s-ar consuma la o întâlnire de o săptămână în China. Nu trebuie să se decidă cu greu la care seminarii să participe: *Cum să afli voia lui Dumnezeu* sau *Cum să-ţi refaci viaţa după divorţ*, sau *Rănile abuzului în căsnicie*, sau *Cum să nu mai devii din nou victimă*, sau *Cum să te rogi în mod eficient în doisprezece paşi*, sau *Este Biblia inerantă* sau *Ce să faci când orice altceva dă greş*, sau *Cum să dublezi numărul membrilor bisericii în doar 12 luni*.

La aceste conferinţe, ţinute în sate de pe întreg cuprinsul Chinei, participanţii aduc fiecare câte o mică geantă care conţine contribuţia de hrană pentru patru zile, o Biblie, dacă au, şi un carnet. Aceşti lideri conduc fiecare câteva congregaţii, predică la multe amvoane, evanghelizează noi teritorii şi îi hrănesc pe credincioşi, tineri şi bătrâni. Ziua sunt fermieri, dulgheri, pescari, învăţători şi muncitori în fabrici. Nu primesc nici un ban din partea congregaţiilor lor. Unii sunt atât de tineri încât Biroul pentru Securitatea Publică îi ignoră, gândindu-se că sunt prea tineri pentru a avea o poziţie de conducere importantă. Printre ei se află şi mame cu pruncii legaţi la spate. Nu există asistenţă acordată bebeluşilor la astfel de conferinţe. Aceşti conducători sunt aproape toţi împinşi în rolurile pastorale deoarece mulţi creştini noi care sunt flămânzi şi doresc să fie hrăniţi îi privesc ca şi când ar fi „creştini maturi.”

Asemenea prezbiterilor din peşteră, încep cele patru zile ale conferinţei în zori, cu rugăciune, laudă şi închinare. Apoi începe timpul de învăţătură, urmat de întrebări şi răspunsuri. Sunt discutate pe rând probleme de teologie, organizare a Bisericii sau referitoare la erezii. Înţelepciunea celui care le vorbeşte este notată în caiete.

Stau ore în şir, umăr lângă umăr, cu genunchii lipiţi de spatele celor din faţa lor. De două ori pe zi îşi rezervă timp pentru un bol de orez. Nu este loc pentru toată lumea în cameră, de aceea unii ascultă prin geam. Nu au nici o protecţie în faţa soarelui fierbinte, şi cei care sunt cel mai departe de fereastră cer să li se repete ceea ce nu au auzit, şi apoi îşi iau notiţe.

Nu fac însă un singur lucru: nu se plâng. Îl laudă pe Domnul pentru posibilitatea de a primi învăţătură şi de a avea părtăşie cu cei ce lucrează şi ei în seceriş. Seara, cei care locuiesc aproape merg acasă şi se întorc dimineaţa. Unii mai iau cu ei dintre participanţi, pentru a petrece noaptea în casele lor. Ceilalţi dorm unde se află, alături, umăr lângă umăr. Nici pentru prezbiterul care conduce situaţia nu e diferită. Epuizat, extenuat la sfârşitul zilei, se întinde şi el şi doarme pe podea. Ziua următoare el va fi printre primii care se va trezi şi va începe să se roage. Ceaiul fierbinte şi bolul de orez vor veni mai târziu.

Pe tot cuprinsul Chinei au loc astfel de activităţi religioase ilegale. Uneori poliţia află despre ele şi se fac arestări, dar ca şi cei din generaţia mai în vârstă, aceşti conducători nu îngăduie să fie scoşi din închisoare pe cauţiune, ci consideră că termenul de închisoare este parte a lucrării lor de slujire.

Înainte de încheierea conferinţei, există un timp scurt pentru mărturisiri. Un bărbat a împărtăşit următoarele:

„Am 48 de ani şi sunt fermier. Lucrez pământul din zori şi până-n seară şi apoi merg să lucrez un altfel de pământ şi să semăn sămânţa.” Figura lui sfrijită, fruntea brăzdată de riduri şi pielea arsă de soare trădau existenţa lui bătută de vremi. „Am devenit creştin în 1975 în timpul bolii fiului meu, dar ştiam foarte puţine despre creştinism, pentru că era în timpul Revoluţiei Culturale. Am devenit cu adevărat născut din nou în 1988. Un an mai târziu s-a înfiinţat o biserică în satul meu şi am fost ales să fiu lider pentru că fusesem cel mai vechi creştin. M-am împotrivit. Le-am spus că nici măcar nu absolvisem patru clase. Ce învăţătură aveam eu? Ceea ce am învăţat am notat în acest caiet de la emisiunile radio creştine. Am încercat să iau notiţe dar aveam multe lipsuri, din pricina cunoştinţelor mele limitate din Scriptură şi a vocabularului meu redus. Apoi, într-o bună zi, a venit în sat la noi un tânăr turist din altă ţară. Îl urmăream cum se plimba prin piaţa satului. Mă întrebam ce gândeşte despre China. Am văzut apoi că unul dintre prietenii mei vorbeşte cu el şi apoi am văzut că se întoarce treptat şi se uită la mine. Am rămas acolo.

S-a apropiat treptat de locul unde stăteam eu, care îl aşteptam pe unul dintre copii să isprăvească de cumpărat legumele de care aveam nevoie. Străinul îmi strecură în mână plasa lui de cumpărături, plasă cum avem toţi când mergem la piaţă, şi eu i-am dat-o iute pe a mea, sperând că acesta este timpul binecuvântării mele. Mai auzisem de astfel de lucruri. Nu am îndrăznit să mă uit în plasă. Am dat fuga acasă şi de îndată ce am ajuns, am scotocit în plasa pe care mi-o dăduse străinul. Sub câteva legume se afla ceva împachetat în hârtie maro. Soţia mea şi copiii m-au privit cu ochi mari când am rupt hârtia şi am ţinut–pentru prima dată în viaţa mea–o Biblie. Am căzut cu toţii pe genunchi, plângând şi lăudându-l pe Domnul. Acum puteam predica. Aveam în sfărşit cartea mult dorită."

Ridică Biblia în mână şi mulţi dintre cei din încăpere îi urmară pilda. Fiecare avea propria lui poveste despre cum devenise pastor şi cum primise o biblie.

De îndată ce conferinţa se termină, liderii părăsiră cât mai discret locul de întâlnire, unul câte unul. Se întorceau în satele lor, unde începuseră să dea de veste următorului nivel de conducere al Bisericii, *Lao San*: „Există multe informaţii minunate. Vom avea o întâlnire." Cei din *Lao San* sunt adesea tineri şi curajoşi. O dată, de Crăciun, au făcut o pancartă mare pe care scria: „Isus Hristos s-a născut în ziua de Crăciun. El încă este Mântuitorul nostru." Pancarta a rămas atârnată în piaţa satului până când poliţia a dat-o jos. Mulţi tineri şi multe tinere merg cu îndrăzneală pe stradă luându-şi bibliile la locul de întâlnire. Poliţia a arestat atât de mulţi dintre ei încât până la urmă au renunţat, nefiind în stare să-i aresteze pe toţi.

Ei sunt cei care vor răspândi mesajul printre oameni. Ei sunt adesea noii convertiţi–unii sunt mai în vârstă, dar mulţi sunt tineri. Fermierul va duce mesajul altor fermieri, proprietarul unui magazin clienţilor lui, un student va vorbi altor studenţi şi profesorilor săi. Ei sunt cei înflăcăraţi de ceea ce Ioan numeşte „dragostea dintâi" în cartea Apocalipsa. Sunt plini de zel şi mult mai deschişi decât *Lao Da* sau *Lao Er*.

Din însemnările lor se poate vedea un foc similar celui consemnat pentru noi în cartea *Fapte*: Zece fraţi şi surori au plecat să predice Evanghelia în cele mai sărace zone. De îndată ce au început să predice, puterea lui Dumnezeu a venit peste ei, determinându-i pe trecători şi pe vânzătorii ambulanţi de pe stradă să se oprească şi să asculte. Chiar şi ghicitorii şi prezicătorii au fost atinşi de Duhul Sfânt şi au izbucnit în plâns. Mulţi au uitat să mai mănânce, să lucreze sau chiar să se întoarcă acasă. Aceasta a continuat aşa până seara, dar mulţimea încă nu voia să-i lase să plece. Autorităţile au pus apoi mâna pe ei, i-au bătut, dar trezirea a continuat.

Armata lui Mao părea înfrântă după marşul lung pe care îl parcursese, dar şi-a găsit noi forţe în peşterile de la Yennan. În acelaşi fel, armata Domnului, deşi părea înfrântă de

Revoluţia Culturală, continuă să primească noi forţe–în peşteri, în sate de munte, în parcuri şi în case de pe întreg cuprinsul Chinei.

14

PLANURILE LUI DUMNEZEU

„Căci ştiu planurile pe care le am cu privire la voi, planuri de binecuvântare
şi nu de nenorocire, ca să vă dau un viitor şi o nădejde.”
—Domnul

„Minunile trecutului nu sunt suficiente pentru problemele de astăzi,” spunea Abraham Lincoln în timpul Războiului Civil american. Cei aflaţi la cel mai înalt nivel de conducere a bisericilor din case gândesc la fel. Ei ştiu că nu trebuie să trăiască în trecut, dar şi că nu trebuie să-l ignore. În acelaşi timp, sunt luaţi înainte de rapiditatea evenimentelor care se desfăşoară în jurul lor.

Ei ştiu că supravieţuirea lor şi supravieţuirea Bisericii depind de Dumnezeu şi de planurile lui, dar sunt deranjaţi de faptul că cei din noua conducere nu au avut atât de multe ocazii să-şi dea viaţa pentru Domnul. Cei din noua conducere nu vor mai avea parte de lungi ani de temniţă în izolare, nu vor mai suporta despărţiri lungi de familie în timpul cărora să se întrebe dacă vor mai apuca să-i vadă vii vreodată, şi nu vor mai trebui să fugă dintr-un oraş în altul. Pe scurt, criza Bisericii din China de astăzi nu este provocată de suferinţă şi persecuţie; este provocată de suferinţa prea puţină, acolo unde mai există, dacă mai există.

Pentru a ilustra această teamă, mulţi îl vor cita pe pastorul Wang Mingdao, unul dintre mentorii lor. El este unanim recunoscut ca fiind unul dintre patriarhii mişcării bisericilor de casă. În momentul eliberării sale, după 27 de ani de închisoare, Wang a spus: „Frate, cartea *Romani* ne spune că prigoana şi suferinţa nu pot să ne despartă de dragostea lui Hristos, pe când Apocalipsa ne avertizează că bogăţiile şi confortul pot să ne facă să ne pierdem dragostea pentru Hristos.”

Marea povară a conducătorilor poate fi identificată în ceea ce ei numesc cele „cinci crize care trebuie depăşite.” La auzul acestora, mulţi creştini chinezi dau din cap şi aprobă exclamativ.

1. Biserica devine rapid tradiţională şi mecanică.

„Da, unii credincioşi vin la adunare doar pentru că e adunare. Nu se mai aşteaptă ca Dumnezeu să lucreze, ci au aşteptări tot mai mari de la oameni," spune un conducător.

„Am observat şi eu asta," adaugă altul. „Devenim din ce în ce în ce mai tradiţionali. Predicatorii şi învăţătorii noştri aud tot mai rar vocea lui Dumnezeu şi vorbesc din de în ce în ce mai mult despre alte lucruri."

„Cât se poate de adevărat," mai spune cineva. „Focul trezirii începe să se stingă acum că avem atât de multe libertăţi."

Cu tristeţe, conducătorul prezbiterilor îşi împreună mâinile, privi în podea şi adăugă: „Ne întâlneam oricând puteam; asta înseamnă că oamenii se adunau aproape în fiecare seară pentru a se ruga, a copia şi a studia Biblia. Dar acum, ne întâlnim numai duminica–doar o zi pe săptămână. Domnul trebuie să fie foarte întristat că îl părăsim şase zile din săptămână."

2. Conducerea este în tranziţie şi este epuizată.

„Uită-te la mine. Abia pot să umblu, dar sunt atât de ocupat că abia am timp să petrec timpul necesar în studierea Bibliei. Călătoresc non-stop şi totuşi încă nu am pe cineva care să mă ajute," a spus un pastor.

„Şi eu la fel," confirmă altul. „Nu am pe nimeni să mă ajute pentru că nu pot găsi pe cineva mai tânăr care se meargă cu mine. Toţi sunt atât de pretenţioşi încât nu vor să meargă la munte sau să coboare în sate. Vor să călătorească cu trenul sau cu autobuzul, şi de aceea cred că va trebui să continuu să merg pe jos până n-am să mai pot."

„Şi eu le-am spus acest lucru celor mai tineri ca mine, dar nu mă mai ascultă," a spus un bărbat celorlalţi.

„Unul dintre tinerii din biserică mi-a spus: «Voi, bătrânii, vă tot cramponaţi de persecuţiile şi de suferinţele prin care aţi trecut, şi vreţi ca şi noi să trecem prin aceleaşi lucruri, dar acum sunt alte vremuri în China.»"

„Într-adevăr, sunt alte vremuri."

„Cât de trist trebuie să fie pentru Isus să vadă această lipsă de unitate."

„Dar ei nu înţeleg că nu vrem decât să ne îndeplinim misiunea. Am vrea să vedem lucrarea, dacă nu completă, cel puţin continuată."

„Am trimis doi dintre ei la o şcoală biblică şi nu au venit decât cu critici împotriva mea. Mi-au spus: «Când voi, care sunteţi mai în vârstă, vă întâlniţi cu vizitatori din alte provincii sau cu oaspeţi din alte ţări, nu ne faceţi şi nouă cunoştinţă cu ei.» Am încercat să-i explic că deja noi suntem în vizor, şi că nu trebuie să-i putem şi pe ei în pericol."

„Eu unul mă simt ca un pompier care aleargă dintr-o parte în alta pentru a rezolva probleme. Sunt foarte obosit şi am nevoie de odihnă, dar mi-e teamă că cei care vor veni după mine nu se vor descurca."

3. Dezbinarea şi neîncrederea capătă rapid proporţii

„Cu această politică a uşilor deschise, orice, de la Coca-Cola la cocaină, de la *Călătoria Pelerinului* la pornografie a invadat China, şi cum le-am putea opri?" întreabă un pastor.

„Am observat şi eu asta în bisericile mele," continuă altul. „Un lucru de care n-a trebuit să ne îngrijorăm înainte–împărţirea în denominaţiuni, se produce atât de repede, stârnind conflicte între evanghelicii de tradiţie şi harismaticii fără simţul echilibrului."

„Da, da. Recent eram cunoscuţi ca fiind cea mai harismatică biserică, fără a cunoaşte vreuna dintre etichetele penticostale, organizată după tradiţia fraţilor, întemeiaţi pe Biblia fundamentaliştilor, anglicani clasici în Sfânta Împărtăşanie, baptişti pe de-a-ntregul în ce priveşte botezul şi asemenea Brigăzii Fetelor ca forţă misionară–o Biserică formată dintr-o singură biserică. Dar, vai, ce zile am ajuns acum. Segregarea denominaţională se reîntoarce. Toate etichetele şi firmele se întorc şi ele."

4. Există o recrudescenţă a materialismului agresiv

Ai fost la Shanghai în ultima vreme? Zgârie-norii ţâşnesc de printre câmpurile de orez, iazurile de peşte devin autostrăzi, cartiere cu istorie de o mie de ani dispar peste noapte," observă un lider.

„Şi care sunt efectele? Inflaţie, corupţie şi crimă."

„Am văzut într-un ziar străin că într-un sondaj, 500 de firme internaţionale şi de oameni de afaceri consideră China ca fiind cea mai coruptă ţară din Asia."

„Da, mulţi ani comuniştii ne-au scuipat în faţă, strigându-ne că suntem paraziţi care îl urmăm pe Isus. Am putut rezista la asta, dar acum materialismul ne înjunghie pe la spate cu pumnalele lui strălucitoare, declarând: «Banii sunt dumnezeu, Banii sunt dumnezeu!»"

„Tinerii din ziua de azi nu ne spun decât: «Bătrâni, priviţi înainte! Priviţi înainte!» Dar aţi băgat de seamă că în chineză acele două sloganuri sună exact la fel? «Banii sunt totul!»"

„Ai fost la Guangzhou? Oamenii de afaceri din Hong Kong au înfiinţat mii de fabrici. Muncitorilor li se promit avantaje uriaşe şi sporuri importante dac lucrează şi în Ziua Domnului–ajungând să lucreze şapte zile pe săptământă, şi seriile. Prietene, pastorul Samuel Lamb mi-a spus recent: „Testul pentru un credincios puternic sau pentru unul slab nu se mai

referă la dorinţa de a merge la închisoare. Asta era pe vremuri. Acum adevărata probă se rezumă la atât: Va veni la biserică sau va merge la muncă duminica?"

„Oamenii au ajuns să aibă mai mulţi bani pentru a cumpăra lucruri de care oamenii nu au cu adevărat nevoie."

„Da, dar mai există o criză care ne va distruge dacă nu o vom rezolva…"

5. De la „*A ta este împărăţia*" s-a ajuns la „*Imperiul meu*."

„M-am întâlnit cu trei surori evlavioase mai în vârstă recent," a spus un pastor. „Le cunoşteam de multă vreme. Nu au avut niciodată vreo slujă de nici un fel, dar toate trei sunt foarte respectate de ceilalţi creştini, atât în biserica din case cât şi în Mişcarea Sinelui Întreit. Cele trei, cu ochii în lacrimi de durere, mi-au spus că liderii din bisericile lor concurează pentru putere, pentru faimă şi pentru «oportunităţi», precum invitaţiile de a se întâlni cu străinii, călătoriile în străinătate, sau trimiterea copiilor lor şi a rudelor la studii în alte ţări.

„Ele cred că tentaţiile din ziua de azi sunt de zece ori mai puternice şi mai înşelătoare decât cele mai rele zile ale Revoluţiei Culturale."

Discuţia s-a încheiat la fel de subit pe cât începuse–dar nu cu un suspin de autocompătimire–ci cu un strigăt de victorie: „Dar am trecut prin timpuri şi mai grele. Domnul nostru Isus Hristos nu ne-a adus până aici ca să ne lase de izbelişte."

După câteva ore de laudă şi închinare, se risipiră. Mergând agale, unii chiar şchiopătând, se îndreptară către satele lor. Nu se gândesc atât de mult la cele cinci crize cât la o mare promisiune: *Îmi voi zidi Biserica mea şi porţile locuinţei morţii nu o vor birui*. Nici porţile tradiţiei, oboselii, dezbinării, suspiciunii, materialismului şi ale puterii lumeşti.

Ultimele cuvinte fură acestea: „Domnul nostru Isus Hristos ne-a dat Duhul lui Dumnezeu pentru a distruge maoismul, şi acum trebuie să fim la fel de dedicaţi faţă de El ca să ne dea puterea de a distruge egoismul."

Spre deosebire de mulţi oameni din Occident, conducătorii bisericilor din case văd o criză ca pe un dar de la Dumnezeu pentru a-şi întâri muşchii vieţilor lor spirituale. Crizele pun sub reflector locul unde am fost, unde suntem şi spre care ne îndreptăm, şi ne încurajează să mergem cu El, ca El să ne poată onora cu o criză şi mai mare.

Aceşti conducători sunt perfect conştienţi că atunci când apare o criză şi noi o ignorăm, sau încercăm să o rezolvăm prin propria noastră tărie, cu planurile noastre, intelectul şi puterea noastră, vom sfârşti într-un dezastru total. Aceasta reflectă poate succint care este adesea diferenţa dintre Biserica din China şi Biserica din Occident.

Viitorul Bisericii din China nu este deloc învăluit în taină. Biserica este un trup de credincioşi aflat în grija unui grup de bătrâni. Pe fondul a ceea ce pare să reprezinte o încăpăţânare genetică, mai întâi au înşelat aşteptările, şi apoi, treptat, au început să descrie maoismul în adevăratele lui culori, ca pe o înşelăciune crudă şi inumană ce era. Aceşti bătrâni trebuie acum să se pregătească să predea mantia conducerii unei generaţii de tineri cu educaţie care vin din urmă, şi care uneori sunt consideraţi aroganţi. Această nouă generaţie e poate „tot" ce are Domnul, dar El e Dumnezeu. Ştie El ce face, mai ales că a făcut unele lucruri minunate din mult mai puţin, şi toţi putem atesta acest lucru.

15

CÂTEVA LECŢII ÎNVĂŢATE

„Voi, negreşti, v-aţi gândit să-mi faceţi rău, dar Dumnezeu a schimbat răul în bine,
ca să împlinească ceea ce se vede azi, şi anume, să scape viaţa unui popor
în mare număr"—Iosif

Atunci când ne pregătim pentru viitorul Chinei, există câteva lecţii de care trebuie să ţinem cont cu privire la Biserică.

Lecţia 1. Omul se gândeşte să facă rău, dar Dumnezeu întotdeauna schimbă răul în bine.

Iosif a fost vândut fără nici un fel de scrupule în sclavia egipteană de către fraţii lui. O asemenea faptă scandaloasă nu avea nici o justificare; cu toate acestea, Dumnezeu a folosit sclavia în care s-a aflat Iosif pentru a-şi împlini scopul său cu poporul lui.

Oameni curzi şi fără Dumnezeu şi-au vândut de-a lungul secolelor fraţii sau dreptul de întâi născuţi pentru ceva mai mult de un castron cu supă. Cu toate acestea, indiferent dacă este vorba de Sanherib, Caiafa, Irod, Nero, Mary cea sângeroasă, Napoleon, Hitler, Stalin, Pol Pot, sau Mao, Dumnezeu i-a folosit pe toţi ca ferăstraie şi ciocane în zidirea Biserici sale.

Isaia ne-a relatat planul lui Dumnezeu:

„Ţineţi minte aceste lucruri, şi fiţi oameni! Veniţi-vă în fire, păcătoşilor.

Aduceţi-vă aminte de cele petrecute în vremile străbune; căci Eu sunt Dumnezeu, şi nu este altul, Eu sunt Dumnezeu, şi nu este nici unul ca Mine.

Eu am vestit de la început ce are să se întâmple şi cu mult înainte ce nu este încă împlinit. Eu zic: «Hotărârile Mele vor rămâne în picioare şi îmi voi aduce la îndeplinire toată voia mea.

Eu chem de la răsărit o pasăre de pradă, dintr-o ţară îndepărtată, un om ca să împlinească planurile Mele: da, Eu am spus, şi Eu voi împlini; Eu am plănuit şi Eu voi înfăptui." (Is. 46:8-11)

Căile omului nu sunt căile lui Dumnezeu. Cuvintele lui Iosif pentru fraţii săi sunt preluate ca un ecou de către mii de fraţi şi surori către persecutorii lor. „Voi aţi vrut să-mi faceţi răul, dar Dumnezeu a schimbat răul vostru în bine pentru a aduce rezultatul din prezent."

În 1949, când Mao a declarat China stat socialist, dorea să fie mai mult decât un arhitect sau un proiectant; voia de asemenea să fie un mesia. Voia ca toţi să-i rostească numele cu respect, să-i mulţumească pentru hrana de pe mese (când aceasta exista) şi să-l adore ca pe un mare salvator al naţiunii lor. În fiecare zi naţiunea se trezea în sunetul melodiei „Estul este roşu" care răsuna din difuzoarele răspândite pretudindeni prin oraşe, agăţate de stâlpii de iluminare şi prin copaci:

Estul e roşu
Soarele se înalţă
Din China se înalţă Mao Zedong
El aduce fericire şi binecuvântare poporului
Ura!
El este Marele Salvator al poporului

Nu e o coincidenţă faptul că Biserica creştină din China trecea prin mari încercări în acea perioadă. Modernismul prinsese rădăcini în bisericile de oraş, erezia era la ordinea zilei şi Biserica avea nevoie de o curăţire. Nici cea mai mare echipă de experţi în creşterea Bisericii nu ar fi putut concepe planul pe care îl avea Dumnezeu pentru curăţirea templului Său. El l-a folosit pe Mao pentru ca Biserica să se reîntoarcă pe genunchi. Mao sau urmaşii săi nu au plănuit aşa ceva, dar Dumnezeu a rânduit lucrurile altfel. Mulţi oameni se străduiesc să consemneze istoria, dar Dumnezeu este cel care creează istoria. Şi Mao, în cele din urmă nu a fost decât un alt Irod în mâinile Lui.

Modernismul nu a fost singura piatră de poticnire pe care trupul de credincioşi a trebuit s-o depăşească în 1949. Mai erau şi altele, şi Mao a făcut pentru China ceea ce nu ar fi putut face nici un misionar. Mao, şi adesea Biserica, nu şi-a dat seama că el era sub controlul lui Dumnezeu la fel de mult pe cât era un comitet de biserică–poate chiar mai mult decât acesta din urmă!

Mai întâi a fost problema referitoare la transport. Nu e greu de imaginat cum unii dintre sicofanţii lui Mao au mers la el în timpul deselor sale sieste, spunându-i cu mare respect că dacă voia ca toţi oamenii din China să-l preamărească drept conducător suprem, mesajul trebuia să ajungă la oameni. „Dar avem atât de puţine drumuri," au spus ei.

Dura uneori şi şapte luni pentru ca misionarii care trăiau în interiorul ţării să ajungă la destinaţiile lor. În ultimele sătămâni ale călătoriei erau nevoiţi să călătorească pe catâri. „Drumurile" erau adesea drumeaguri pe margini de râpă, nici măcar suficient de largi pentru ca asinul să se poată întoarce; dacă persoana care călărea pe catâr cădea, nimeni nu mai auzea nimic de ea. Catârul, neputând să se întoarcă, îşi continua drumul până ce ajungea la destinaţie, singur. Dacă mesagerii lui Mao voiau ca mesajul lor să ajungă la oameni din întreaga ţară, construirea de drumuri era o necesitate.

Mao credea tot ce spunea presa occidentală despre el–că putea face orice. Caracterul nemilos al dictaturii, pe care presa a evitat în mod premeditat să-l menţioneze, avea avantajele lui. Mao, reprezentantul socialismului, se lăuda cu absenţa şomajului. Erau milioane de oameni–foşti soldaţi, drojdia societăţii, victimele unor dezastre naturale precum secetele sau inundaţiile–care erau fără ocupaţie, şi care se foiau de pe un picior pe altul. Mao le-a dat câte un cadou–o cazma şi o lopată. Nici n-ai fi apucat să spui bine „Sus, leneşule, la muncă, tot înainte," sau să cânţi „Vântul de răsărit se ridică înspre apus, şi vom câştiga, căci istoria e de partea noastră," că aceşti oameni, care altădată şomau, deja măriseră reţeaua de 75.000 km la 189.000. Astăzi, acea călătorie de şapte luni de zile poate fi făcută în mai puţin de-o săptămână, cu trenul sau autobuzul, şi nu pe spinarea unui asin.

Un alt aspect care a împiedicat zeificarea lui Mao (şi extinderea Bisericii) a fost împărăţia dezbinată. Mai înainte, diferiţi conducători stăpâneau diferite părţi din China. Mao a rezolvat această problemă. El a trimis o proclamaţie că de atunci încolo va exista doar un singur stăpân în China–Mao.

Naţiunea mai era divizată de limbă. Erau patru ramuri principale şi 57 de etnii, cu 300 de limbi principale şi cu mai bine de o mie de dialecte. A comunica o directivă unei asemenea naţiuni ar fi fost o sarcină insurmontabilă–chiar şi pentru cei de la Wycliffe.

Din nou, parcă îi auzi pe lingăi spunând: „Dar, tovarăşe, deşi avem drumuri noi şi putem ajunge în toate colţurile ţării noastre, trebuie să predicăm evanghelia ta în atât de multe limbi. Va dura destul de mult. Nu putem trimite mesageri dintr-o provincie în alta pentru că nu vorbesc toţi aceeaşi limbă. Oamenii vor râde şi se vor preface doar că înţeleg. Chiar dacă înţeleg, se vor preface că nu înţeleg."

Mao avea un plan. „Nici o problemă. Oamenii au nevoie de slujbe, de educaţie şi de cartele pentru hrană."

„Da, preaînţelept tovarăş."

„Mâine voi semna un decret că mandarina este acum limba oficială în toată China. Toate tranzacţiile de afaceri, educaţia şi conversaţia publică vor fi în mandarină."

„Precum spuneţi, tovarăşe."

Într-o scurtă perioadă de timp evanghelia lui Mao a fost predicată în toată China–doar într-o singură limbă. Pentru prima dată în istoria Chinei, poporul a fost unificat. Un alt obstacol fusese îndepărtat.

„Dar preînţeleptule tovarăş, dacă ar fi să tipărim cărticica dumneavoastră roşie plină de vorbe înţelepte pentru fiecare dintre preaplecaţii dumneavoastră supuşi, va fi foarte grea. Oamenii vor avea nevoie de o roabă pentru a o căra. Limba noastră, trebuie să recunoaşteţi, ne-a fost dată de cărturarii confucianişti pentru a-i ţine pe ţărani în ignoranţă. Sunt 47.222 de semne grafice, ceea ce face din Cărticica Roşie o carte mare."

„Nici o problemă, tovarăşe. Voi semna un decret care, de îndată ce va fi aplicat, va simplifica limba în aşa fel încât toţi chinezii să poată scrie. Mergeţi şi simplificaţi semnele grafice!"

Zis şi făcut. Cărticica Roşie a lui Mao a fost imediat tipărită şi distribuită în toată China cu numai 1.556 de semne grafice simplificate. Un alt obstacol era depăşit.

Veniră din nou la conducătorul suprem.

„Tot voi?" îi întrebă el. „Ce mai vreţi?"

„Iertare, tovarăşe Conducător, am confiscat toată hârtia din ţară şi am pus Cărticia Roşie în mâinile multora din măreaţa noastră naţiune, aşa cum aţi poruncit. Acum, când un milion de oameni se adună în Piaţa Tiananmen pentru a serba ziua dumneavoastră de naştere, alături de alte milioane din satele şi oraşelor noastre, ei vor putea ţine sus măreţele dumneavoastră cuvinte, strigând: «Trăiască marele conducător Mao.»"

„Şi care-i problema?"

„Ei bine, tovarăşe, după această sărbătoare, mi-e teamă că acele cuvinte de înţelepciune ale dumneavoastră nu vor fi citite."

„Poftim?!”

„Tovarăşe, 94% dintre recunoscătorii dumneavoastră supuşi nu ştiu să citească.”

Urmă imediat un alt decret: „Să se instaleze difuzoare pretudindeni.” A urmat apoi altă campanie: „Analfabetismul trebuie eradicat. Toată lumea trebuie să înveţe să citească.” Milioane de oameni s-au adunat în grupe de studiu şi în curând statisticile au fost inversate. Astăzi 87% din populaţia chineză ştie să citească, şi dacă astăzi ar mai fi prin preajmă vreuna din acele cărticele roşii, ar fi în stare să citească semnele grafice simplificate fără nici o problemă.

Dar revoluţia încă nu era completă, şi Dumnezeu mai avea câteva misiuni pentru Mao.

„Tovarăşe conducător, ştiu că nu prea vă simţiţi bine, şi nu aş vrea să deranjez augusta dumneavoastră prezenţă în timp ce mâncaţi, dar… mai avem o problemă.”

„Vorbeşte! Nu te uita că mănânc.”

„V-aţi declarat conducătorul suprem al măreţei noastre naţiuni, şi cu adevărat sunteţi. Le-aţi poruncit oamenilor să se plece înaintea dumnoavoastră înainte de a mânca… vă rog, continuaţi să mâncaţi.”

„Da, le-am poruncit, şi bine ar face să se supună.”

„Tovarăşe, mai sunt încă dintre aceia care merg la un locaş religios pentru a se închina către alţi mesia: unul pe nume Hristos, unul numit Buddha, şi mulţi alţii. Creştinii au cruci pe turle, musulmanii au semiluna. Cu toţii citesc minunatele dumneavoastră scrieri, dar mai citesc şi Biblia creştină, Coranul musulman şi alte cărţi sacre.”

„Trebuie să le daţi foc! Nu, tovarăşe, nu creştinilor, budiştilor, taoiştilor şi altor păgâni supertiţioşi–ci cărţilor lor! Spune-le tinerilor care îmi memorează cuvintele să-şi pună banderolele roşii şi să treacă la treabă. Dă-mi nişte hârtie. Voi da un decret ca toate cărţile, în afara spuselor mele, să fie arse în public. Toate locaşurile de închinare vor fi închise şi apoi transformate în grânare şi depozite.”

Gărzile Roşii i-au îndeplinit ordinele cu mare scrupulozitate; curând după aceea singurul mesia recunoscut în mod public era Mao, şi singura carte era cea cu proverbele sale rezultate în urma plagiatului. În oraşe, în sate, în curţi particulare se organizau întruniri mai mici sau mai mari care îl sărbătoreau pe Mao. Cuvintele sale erau fluturate sus iar posterele şi simbolurile răspândite pretutindeni vesteau măreţia şi slava sa. Oamenii unui popor care nu obişnuise să-şi afişeze emoţiile şi gândurile cele mai intime în public stăteau acum în picioare şi căutau care mai de care mai abitir să aibă întâietate în a-şi mărturisi „păcatele” faţă de zeul lor, Mao. Mao însuşi le sugerase acest nou cuvânt. Bărbaţi şi femei plângeau cu lacrimi de

pocăinţă pentru „păcatele” lor, bătându-se cu pumnul în piept (hainele erau prea preţioase pentru a fi şfâşiate în această durere).

Specialiştii lui Mao testaseră, rafinaseră şi puseseră în practică tehnicile de spălare a creierului folosite pe prizonerii americani de război capturaţi de chinezi în Coreea. Ceea ce făcuseră trupele chineze în Coreea, a fost înfăptuit la scara întregii Chine de către Gărzile Roşii. Acestea au creat o astmosferă de tensiune dureroasă şi de nelinişte, ca şi sentimentul că totul scăpase de sub control. Deşi naţiunea părea să fie unită, au fost în stare să inducă un sentiment de segregare în mijlocul acestei unităţi. Nimeni nu mai putea avea încredere în nimeni. În fiecare seară, naţiunea participa la demonstraţii obligatorii care durau până la ceasurile dimineţii. Storşi, epuizaţi, nu mai aveau nici un pic de energie pentru altcineva în afară de Mao. În consecinţă, au început să se întrebe: „Ce facem aici? Care e până la urmă scopul vieţii? Ăsta e tot viitorul nostru?” Viaţa părea atât de goală–lipsită de sens. China era gata pentru convertire. Dumnezeu a preschimbat în bine ceea ce omul dorise să facă rău.

Mao a dat Chinei tot ce romanii şi grecii au dăruit bisericii nou-testamentale cu 2000 de ani înainte. Istora se repetă, şi Dumnezeu a terminat de lucrat cu inima împietrită a lui Mao. Mao a murit, şi nu s-a mai ridicat din nou. Mica sa Cărticică Roşie a murit o dată cu el, iar el a lăsat în urmă o ţară pregătită şi gata pentru altă evanghelie. Poporul lui Dumnezeu a ieşit din locurile ascunse de închinare, curăţit şi albit, gata să ducă la îndeplinire Marea Trimitere a Stăpânului. Bibliile care fuseseră arse cu grijă au apărut deodată–mai repede decât a dispărut evanghelia lui Mao. O Biserică de 900.000 de creştini corupţi de perspectiva modernismului şi a discordiei, numără astăzi în total 80 de milioane de credincioşi care trăiesc din plin credinţa lor în Isus Hristos, Mântuitorul lor.

Un pastor itinerant poate călători acum pe drumuri pavate, predicând într-o limbă comună unui popor care ştie să-şi mărturisească păcatele. De la Mao, poporul chinez a dobândit o nouă înţelegere a conceptelor de „păcat” şi „pocăinţă”. Ei sunt poporul unei singure cărţi şi al unui singur Mesia. (Au adoptat termenul de „credincios,” deoarece termenul „creştin” a devenit un termen cultural aplicat celor care vin din Occident şi au un nas mare şi ochi rotunzi.)

Un alt eveniment prin care oamenii au vrut răul, dar pe care Dumnezeu l-a preschimbat în bine a fost ceea ce a ajuns să fie cunoscut sub numele de Masacrul din Piaţa Tiananmen. American fiind, în timpul Revoluţiei Culturale a lui Mao locuiam în acelaşi bloc de apartamente în care locuia şi David Wang. Urmărind cu mare atenţie evenimentele, şi eu, ca şi mulţi alţii, am crezut că venise sfârşitul pentru China, că Mao şi Gărzile lui Roşii distruseseră naţiunea într-un mod în care plăgile, secetele şi conflictele interne nu reuşiseră.

Am întâmpinat Mascarul din Piaţa Tiananmen cu aceeaşi frământare de mâini în timp ce şedeam într-o cameră de hotel din Hong Kong, neputând obţine o viză pentru China. Eram împreună cu alte persoane în faţa televizorului, neputând crede ceea ce vedeam, când tancurile au trecut peste trupurile studenţilor care încercau să-i oprească. Trupele au deschis focul asupra miilor de demonstranţi care nu bănuiau nimic şi care cereau ca guvernul să devină mai democratic. Alte tancuri au trecut peste corturile unde mulţi studenţi se refugiaseră sau unde dormeau. Soldaţi cu mitraliere instalate pe platformele camioanelor au scuipat foc ucigător pe străzi. Spitalele s-au aglomerat imediat cu cei pe care Mao îi numise „florile revoluţiei."

Un martor ocular a relatat următoarele:

„Doctorii raportau că soldaţii folosiseră gloanţe explozive care îngreunau mult vindecare victimelor. Mai târziu, soldaţii au încercat chiar să-i împiedice pe doctori să-i trateze pe studenţi. În centrul pieţei, soldaţii Armatei a XXVII-a adunau cu buldozerele miile de trupuri moarte într-un morman mare. Elicopterele au început să transporte unele trupuri în saci de plastic, pentru a le transporta la crematoriu. Apoi au fost parcate camioane şi tancuri în jurul mormanelor de trupuri în aşa fel încât trecătorii să nu vadă ce făceau–apoi au folosit tancurile pentru a presa trupurile moarte, urmând apoi ca acestea să fie încărcate pe tărgi de fier, pentru ca arderea să fie mai rapidă.

Cam în cea de-a cincea zi după masacru, soldaţi din Armata a XXXVIII-a au venit, arătând feţe mai prietenoase. Au început să înlăture molozul şi au spălat cu scrupulozitate petele de sânge de pe pavajul pieţei.

Ziariştii de la Hong Kong şi alţii care erau acolo estimează că între 7.000 şi 9.000 de oameni au fost ucişi pe 4 şi 5 iunie. Numărul răniţilor, dintre care mulţi au murit în spitale, a fost de 10.000. Cu toate acestea, pe 5 iunie, purtătorul de cuvânt al Consiliului de Stat al Republicii Populare Chineze, Yuan Mu, a anunţat că doar 23 de studenţi au murit, şi că peste 2000 de soldaţi au murit sau erau răniţi! Într-un raport recent al conducerii către presa occidentală, guvernul chinez a spus lumii că soldaţii nu au ucis nici măcar un student.

Chinezii din întreaga lume au protestat împotriva acestor atrocităţi fără precedent în istoria Chinei, cu excepţia masacrului de la Nanjing, comis de soldaţii japonezi în timpul celui de-al doilea război mondial. Populaţia din Hong Kong s-a îmbrăcat în doliu, adunându-se în semn de protest în Parcul Victoria. O angajată CCRC care a luat parte a spus că a fost cel mai mare serviciu funebru la care a participat vreodată. Creştinii protestanţi din Hong Kong au organizat un meeting şi au mărşăluit în Parcul Victoria pe 5 iunie. Catolicii au ţinut o mesă în săptămâna următoare. În Taiwan, în Parcul Memoral Chian Kai Shek s-au adunat câteva zeci de mii de studenţi de pe toată insula, pentru a comemora moartea studenţilor ucişi în China.

Creştinii din Taipei au organizat un lanţ de rugăciune şi post de opt ore pe 8 iunie, ca şi alte servicii funerare în duminica următoare, pe 11 iunie. Am fost invitat să iau parte la această mare întrunire ţinută în Taipei New Park. Au participat peste 3.000 de creştini.

La mai puţin după o săptămână de la masacru, guvernul de la Beijing, condus de Deng Xiaoping (care a ordonat masacrul), Yang Shangkun (preşedintele, care a condus masacrul), şi Li Peng (premierul), a început să aresteze pe liderii studenţilor, intelectualii şi muncitorii care au fost în fruntea protestului pro-democraţie de 49 de zile (16 aprilie–4 iunie)."[1]

Unii dintre ei încă sunt în închisoare.

Deng, ca şi Mao, a încercat încă o dată să purifice revoluţia. De această dată studenţii erau cei vizaţi, şi nu cei ce împlineau purificarea. Un lucru însă era acelaşi–ceea ce omul a vrut să facă rău, Dumnezeu a preschimbat în bine.

Ca cetăţean american, mi-am obţinut în cele din urmă viza un an mai târziu şi am mers la Beijing pentru a mă alătura colegului meu David. Cu cinci ani mai înainte mă plimbasem prin campus şi nici un student nu îndrăznea să se uita la mine. Eram considerat un duşman, dar acum puteau vorbi deschis. Un student mi-a împărtăşit următoarele:

„În ziua de după masacru, la universitate am fost în doliu. Îi deplângeam pe studenţii şi pe profesorii pe care nu-i puteam găsi, iar pe unii nu i-am mai văzut din acea zi îngrozitoare. A fost atât de dureros să mergem în Piaţa Tiananmen şi să găsim trupurile prietenilor noştri apropiaţi pe care să le luăm şi să le ducem familiilor lor pentru înmormântare.

Dar, a continuat el, protestul s-a mutat în campus, dar nu în modul în care s-ar fi aşteptat cineva. Masacrul din piaţă a distrus şi ultima noastră speranţă legată de aşteptata modernizare. Dintr-o dată a apărut un vid spiritual şi am început să ne dăm seama că era o revoluţie spirituală, nu una materială sau politică. Aveam nevoie de un lucru pe care nimeni să nu ni-l poată lua. Voiam să credem în ceva care să nu poată fi niciodată zdrobit de nici un tanc. Stând la răscrucea vieţii, ne-am amintit de oamenii care suferiseră pentru credinţa lor în Isus Hristos–deşi noi nu credeam în el şi spuneam că aceşti credincioşi sunt bătrâni şi proşti. Acum eram pregătiţi să suferim, dar nu pentru Mao, sau pentru Deng Xiaoping, ci pentru ceva mai înalt. Timp de nouă ani m-am împotrivit ideii de a deveni creştin, dar acum gândesc altfel. Aveam un profesor despre care ştiam că era credincios în secret. Ştiam că are şi o Biblie. Am mers la profesor şi el mi-a citit din Biblie; m-am rugat cu el şi l-am acceptat pe Isus Hristos. Atunci mi-a dăruit o Biblie pe care o mai am şi azi."

---

[1] Jonathan Chao, Ph.D., *What the Beijing Massacre Means for the Future of China and The Gospel*, Chinese Church Research Center, Hong Kong.

Tânărul mi-a spus în continuare despre ce se petrecea în campus: „Deodată studiile biblice au apărut pe pajişti, în încăperi publice, în sălile de curs. Un profesor de filosofie şi-a adus Biblia şi a spus că de acum înainte ea va fi manualul lui. Scrierile lui Marx, Lenin şi Che Guevara au fost înlocuite cu cele ale lui Francis Schaeffer şi Chuck Colson. Când aveam o sărbătoare, o zi de naştere sau chiar o nuntă, elementul principal de atracţie al momentului era filmul Isus.

Nimic nu e mai extraordinar decât să stai într-o cameră şi să-i asculţi pe tinerii chinezi, „florile Revoluţiei" confirmând promisiunea lui Dumnezeu. „Deşi liderii Biserici din case au fost arestaţi şi întemniţaţi pentru activităţi ilegale împotriva statului, studiile biblice continuă. Persecuţia aceasta este benefică pentru noi. Este asemenea unei examinări la facultate, şi sigur vom lua examenul."

Astăzi, la una dintre extremităţile binecunoscutei Pieţe Tiananmen, unde vizitatorii încă pot vedea petele de sânge rămase după masacru, atârnă un portret uriaş al Marelui Cârmaci, un alt nume al lui Mao, care afişează un aer de bunătate. Scrise cu litere aurite, ale sistemului grafic simplificat, sunt înşiruite frumos cuvintele „ÎN SLUJBA POPORULUI."

În apropiere se află mormântul lui Mao. De la distanţă arată asemenea Memorialului lui Lincoln din Washington, D.C. Mao este de mult bun mort. La ieşire, capitalişii chinezi vând tot felul de suvenirurui; de toate, cu excepţia Cărticelei Roşii a lui Mao. La celălalt capăt al Pieţei Tiananmen, faţă în faţă cu declaraţia lui Mao, se află un restaurant McDonalds, al cărui motto este cunoscut de oamenii din întreaga lume: „Noi servim milioane." Mao, un zeu, în proprii săi ochi, a fost umbrit de Ronal Mcdonald, clownul.

Lecţia aceasta este mai mult spirituală decât socială. Am petrecut câţiva ani încercând să evanghelizez China, şi am participat la câteva seminarii pe acest subiect. I-am auzit pe unii oameni spunând: „Dacă am reuşi să-l evanghelizăm pe Mao…" sau „Să mărim puterea de emisie a transmiţătoarelor." Nu am auzit pe nimeni să acorde credit ideii potrivit căreia Dumnezeu îl foloseşte pe Mao pentru a purifica Biserica sa. Acum mă simt asemenea unuia dintre fraţii lui Iosif. Am învăţat în cele din urmă lecţia că deşi omul doreşte să facă rău, Dumnezeu îl schimbă întotdeauna în bine.

„… ştim că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce-l iubesc pe Dumnezeu, şi anume, spre binele celor ce sunt chemaţi după planul Său."

—Pavel

Lecţia 2. Toate lucrurile lucrează într-adevăr împreună pentru binele celor ce-l iubesc pe Dumnezeu.

Există câteva versete din Biblie pe care le-am auzit de atât de multe ori încât au devenit aproape reflexe lingvistice. Cu toate acestea, putem ajunge să ştim versete, fără însă să le cunoaştem.

De câte ori nu am folosit versetul de mai sus ca pe un calmant mai degrabă decât ca tonic, rostindu-l pe de rost, ca pe o formulă matematică, sau încheind o conversaţie plictitoare.

Următoarele lucruri mi s-au întâmplat aproape fără voie într-o călătorie la Beijing, în primi ani ai activităţii mele. Eram într-un mic apartament, mobilat destul de sărăcăcios, în faţa unei surori în vârstă. Părul alb şi faţa brăzdată erau mărturii ale unei vieţi de suferinţă, dar zâmbetul ei radios şi ochii plini de lumină erau o mărturie că ea înţelesese cuvintele apostolului Pavel. Vorbea cu mare blândeţe, şi cuvintele ei erau uneori pătrunse de tristeţe, alteori de bucurie. Cuvintele ei erau atât de bine întreţesute cu versete din Scriptură, încât era greu de spus când cita largi pasaje din Biblie, pe care le memorase, sau când îşi descria propria ei experienţă:

„Aşa cum ţi-am spus, am venit la Domnul printr-un misionar. Am fost la o şcoală medicală şi am devenit chirurg. Am lucrat într-un spital din Beijing, construit de unul dintre Rockfelleri. În timpul acelor îngrozitoare zile ale Revoluţiei Culturale, mulţi colegi chirurgi de-ai mei au fost scoşi în curtea spitalului, unde erau adunaţi pacienţi şi cei din personalul medical. Au fost puşi să îngenuncheze şi să-şi mărturisească crimele împotriva lui Mao. Cei care nu puteau să găsească nici o crimă le născoceau pe loc. După fiecare sesiune, de obicei cel puţin un doctor era luat şi dus, şi nu mai era văzut niciodată. Mulţi erau executaţi; alţii erau trimişi să lucreze la ţară, iar alţii erau trimişi la închisoare.

Eu şi una dintre colege ştiam că ni se va întâmpla şi nouă într-o bună zi, dar totuşi nu eram pregătite când, într-o dimineaţă, în plină operaţie, Gărzile Roşii au dat buzna în sala de operaţie şi ne-au târât afară în curte. Mai târziu am aflat că pacientul nostru a murit pe masa de operaţie.

Ne-au forţat să îngenunchem, ne-au lovit cu picioarele, ţipând la noi să mărturisim că lucram pentru un străin, Rockefeller, şi că el punea bani de o parte pentru noi în New York. Desigur, era o minciună sfruntată. Eram doctori misionari. Păstram doar atâţia bani din salariu cât să putem trăi. Acuzaţiile şi maltratarea au continuat timp de câteva ore, până când li s-a făcut foame şi au răguşit după atâta strigat. Parcă şi acum îl aud pe tânărul înfuriat de 16-17 ani, cu răsuflarea lui urât mirositoare şi agitată, trăgându-mă de halatul de operaţie, şi strigând: «Parazitelor! Parazitelor!» Ceilalţi i s-au alăturat imediat şi în cele din urmă m-a

îmbrâncit la pământ şi a plecat. A fost urmat de „micii lui soldaţi”. Unul câte unul, angajaţii spitalului au intrat înăuntru, ştiind că într-o bună zi le va veni şi lor rândul–poate chiar mâine.

Doi tineri şi o tânără au rămas şi ne-au condus într-o încăpere unde au pronunţat sentinţa. Fata mai ales, era extrem de supărată pentru că citam doar din Biblie.

Am fost condamnate «să slujim poporul.» Fuseserăm paraziţi îndeajuns, şi acum trebuia «să ne folosim mâinile pentru a sluji poporul.» Am fost puse să spălăm latrinele spitalului. Aceste latrine erau nişte jgheaburi lungi de metal, unele de 3 până la 6 metri, cu nişte scânduri deasupra ca şi capace. Nici vorbă de apă, ci doar o gaură la capătul jgheabului cu o găleată dedesubt. Datoria noastră era de a le menţine curate «pentru popor» de dimineaţa devreme până seara târziu, timp de şapte zile pe săptămână.”

Am încercat din nou, în urma percepţiei mele spirituale, să găsesc cuvinte de mângâiere, şi în cele din urmă am încercat cu stângăcie să mă pun în situaţia ei: „Trebuie să fi fost o experienţă îngrozitoare, ca şi chirurg să vă folosiţi mâinile pentru a curăţa toalete.”

Mâinile ei, cu vene albastre care se vedeau prin pielea care o dată cu vârsta devenise parcă străvezie, mi-au luat mâinile mele, care nu fuseseră folosite niciodată pentru nimic mai greu decât apăsarea unui levier de crom care să dea drumul apei să curgă din bazinul de toaletă pentru îndepărtarea materiilor reziduale. „Oh, nu!” se apără ea cu sinceritate. „A fost minunat. Ni s-a dat o găleată de apă şi o cârpă albă. Am îngenuncheat în faţa jgheabului şi ne-au dat lacrimile când am început să ne facem datoria. Erau oameni care erau aşezaţi pe latrine, dar nouă nu ne păsa. Am plâns când am văzut dejecţiile murdare şi când ne-a izbit miasma oribilă, dar am spus Domnului: «Oh, Isuse, aşa arăta şi inima mea, plină de mizerie, o duhoare pentru cei din jurul meu şi pentru Tine. Dar, drag Isus, ai venit şi mi-ai dat Duhul tău Sfânt care să ne curăţească.» Turnam apă în jgheab şi ne rugam: «Îţi mulţumim pentru că ne-ai dat Cuvântul tău.» Cârpele noastre au devenit simbolul Cuvântului său preţios, şi curăţam cu grijă, cerându-i lui Isus să ne curăţească inimile aşa cum curăţam noi latrinele.”

Mă strânse puternic de mână, şi am văzut că zâmbea; faţa îi căpătase o strălucire aparte căci mi-a spus: „Frate, au fost cele mai curate WC-uri din China, pentru că vroiam să avem cele mai curate inimi din China.”

Aşa cum spusese apostolul Pavel: „Toate lucrurile lucrează împreună pentru binele celor care-l iubesc pe Dumnezeu...”

„...v-am scris şi ca să vă pun la încercare, dacă daţi ascultare în toate lucrurile.”–Pavel

Lecţia 3. Cuvântul lui Dumnezeu ne călăuzeşte viaţa.

Când eu (David Wang) eram pastor în Hong Kong, mi-am amintit cum predicam la aproximativ 70 de aomeni din câteva biserici din case într-o zonă îndepărtată din partea de nord a Chinei. Pentru înecput, mi-am programat trei ore pentru a predica despre rugăciunea Tatăl nostru. Tinerii şedeau pe vine sau în picioare, pe podeaua de lut, sprijindu-se de pereţii micii încăperi. Ascultau şi încercau să scrie fiecare cuvânt pe care îl rosteam.

După ce am terminat, conducătorul biserici de casă m-a servit cu ceai, spunând: „Bea, te rog, nişte ceai, şi apoi poţi să ne predici din nou! Asta se întâmpla după trei ore de predică! Mi-am băut ceaiul şi am predicat timp de alte patru ore. În tot acest timp, tinerii şi-au luat notiţe, răspunzând mereu: „Amin, amin!" În cele din urmă am luat loc, complet epuizat. Conducătorul biserici a spus: „Acum haideţi să cântăm." Au început să cânte şi am fost şocat să aud cântarea lor. Primul vers suna cam aşa:

Nu ascultaţi predici, nu ascultaţi predici.

Nu vom asculta predici...

După aproape şapte ore de predică, cântau: „Nu ascultaţi predici", dar apoi au strâns din pumni şi au spus: „Vrem să trăim predicile!"

„fără credinţa este cu neputinţă să-i fim plăcuţi Lui..."—Pavel

Lecţia 4. Încrede-te în Dumnezeu cu toată inima ta.

Fără credinţă, fără încredere, omul nu-i poate fi plăcut lui Dumnezeu. Pastorul Wang Mingdao reprezintă integritatea bisericii creştine chineze. El a fost un stâlp al Bisericii chineze şi şi-a câştigat renumele de „Sfântul Pavel al Chinei."

A fost arestat, persecutat şi întemniţat timp de aproape 25 de ani. Abia în 1980, la vârsta de 80 de ani, a fost în cele din urmă eliberat. Deşi trăia într-o cămăruţă din Shanghai, fiind pe jumătate orb, slăbit şi suferind de câteva boli în urma multor ani de lagăr şi temniţă, se mândrea că poate încă să cânte cu o voce sănătoasă şi puternică. „Ascultă," obişnuia să spună, „încă pot cânta cântări. Şi când încep să cânt, tot blocul şi toată strada mă aude." Îl lăuda pe Domnul pentru că îşi păstrase vocea.

El crede că Biserica din China are parte de intervenţii divine atât de dese, de frecvente şi de măreţe din cauza faptului că Biserica din China nu avea biblii, nici clădiri, misionari sau şcoli biblice şi seminare. „Poate s-a întâmplat aşa pentru că nu aveam nimic. Prin urmare Dumnezeu a avut o milă deosebită de noi. Ne-a dat credinţă cât un bob de muştar, o încredere simplă ca cea a unui copil. Creştinii chinezi cred pur şi simplu în Dumnezeu şi în Cuvântul său. Credem că poate şi că doreşte să facă lucruri minunate pentru noi."

Un pastor în vârstă a fost întemniţat într-un lagăr de muncă forţată timp de mulţi ani. A fost eliberat în 1981, când fiica lui a solicitat permisiunea ca el să poată veni într-o vizită la Hong Kong. După o scurtă şedere, s-a decis să se întoarcă în China. Simţise că nu creştinii din Hong Kong aveau nevoie de el, ci cei din China. Când a descris diferenţele dintre bisericile din China şi cele din Hong Kong, nu a fost critic. Mai degrabă a fost aprecieri juste când a spus: „Cred că creştinii din Hong Kong cunosc multe despre Dumnezeu, dar creştinii din China îl cunosc pe Dumnezeu."

„Să vă iubiţi unii pe alţii, cum eu v-am iubit."—Isus Hristos

Lecţia 5. Creştinii trebuie să se iubească unii pe alţii.

Cuvântul grec pentru *părtăşie* este *koinonia.* Este un cuvânt plin de semnificaţii. Este ca şi când s-ar referi la a lăsa ca viaţa ta să curgă în trupul altei persoane în timp ce viaţa acelei persoane ar curge în trupul tău. Această transfuzie de viaţă este *koinonia*. Lumea occidentală percepe acest cuvânt prin prisma împărtăşirii unor anumite lucruri. Şi acest aspect este bun, dar nu suficient de profund pentru a pătrunde întreaga semnificaţie a cuvântului *koinonia.*

Cum au părtăşie creştinii chinezi, mai ales când trec prin încercări şi necazuri?

Pastorul Chen este lucrător asociat al organizaţiei Asian Outreach. El ajută la producerea unor emisiuni evanghelice de radio pentru China. Pastorul Chen a fost evanghelist itinerant, lucrând în China timp de aproape 30 de ani, dintre care 18 i-a petrecut în lagăre dure de muncă forţată.

„Priveam transferul dintr-un lagăr în altul ca pe o schimbare a câmpului de misiune," a spus el, „dar cel mai minunat lucru era că întotdeauna puteam să am parte de o minunată părtăşie creştină, indiferent de lagărul în care eram trimis."

Din 1959 până în 1962, Pastorul Chen a fost întemniţat într-un lagăr foarte aspru de muncă forţată, în provincia Anhui. Aceasta era în perioada aşa-zişilor „ani ai dezastrelor naturale" Întreaga Chină a fost devastată de foamete, mai ales ca urmare a rezultatului dezastruos al colectivizării, situaţie înrăutăţită şi mai mult de secetă. Milioane de oameni au murit de foame. În lagărul pastorului Chen totul era drămuit cu mare grijă. Aveau o masă sărăcăcioasă o dată pe zi.

„Îmi amintesc de ospăţul pe care l-am avut, povesteşte el. Era de ajunul Anului Nou chinezesc, şi fiecăruia dintre noi i s-a dat câte un ou. Un ou pe an–chiar era sărbătoare şi acesta a fost ospăţul nostru de Anul Nou. Tovarăşii de temninţă au fiert oul şi l-au mâncat, iar

coaja au transformat-o în pudră şi au băut-o cu apă. Asta era pentru calciu. Toată lumea era disperată."

Cu toate acestea, în loc să mănânce acest ou, dăruit o dată pe an, creştinii au strâns ouăle şi le-au dus fraţilor şi surorilor care erau bolavi şi mult mai slăbiţi. Mi-a spus: „I-am îndemnat să mănânce ouăle pentru că aveau nevoie de aceste substanţe nutritive. Voiam să-i vedem prinzând puteri şi revenindu-şi din slăbiciunea acută." Aceasta este adevărata părtăşie. Prin acest fel de dragostea lumea a văzut că suntem creştini.

Când pastorul Chen a fost eliberat în cele din urmă din lagăr, şeful lagărului şi adjunctului lui, ambii ateişti înrăiţi, au venit să-l conducă la gară. Au mărturisit ambii, unul faţă de celălalt: „După ce v-am urmărit multă vreme pe voi, creştini, ne-am convins amândoi că Isus acesta este real."

16

LECŢII SUPLIMENTARE

„...faceţi ucenici din toate neamurile... învăţându-i să păzească tot ce v-am poruncit."

—Isus Hristos

Lecţia 6. Marea Trimitere trebuie luată în serios.

Cu toţii vorbim despre „Marea Trimitere" pe care ne-a încredinţat-o Domnul nostru Isus Hristos, dar Biserica din China este extrem de serioasă în privinţa împlinirii ei în viaţa de zi cu zi.

Un misionar occidental a mers în China într-una dintre multele sale călătorii de evaluare. El este conducătorul lucrării sale de misiune în China şi vorbeşte limba în mod fluent. Când trenul în care călătorea s-a oprit într-un orăşel, un tânăr vânzător ambulant a venit în vagon cu bomboane, prăjituri şi tot felul de asemenea bunătăţi pe care le avea într-un coş de trestie indiană. A mers cât a mers prin vagoane, vânzându-şi marfa, apoi s-a aşezat lângă misionar. Cu engleza sa stricată a încercat să înceapă o conversaţie cu străinul.

Când tânărul vânzător a observat că pasagerii din jurul lui plecaseră, a arătat spre el însuşi şi apoi spre misionar, spunându-i: „Eu sunt creştin. Tu creştin?"

Misionarul ar fi putut să continue conversaţia în chineză, pentru a uşura efortul acestui tânăr. Cum însă era puţin distrat, a replicat cu răceală în engleză: „Da, sunt creştin."

Tânărul nu a fost total satisfăcut cu răspunsul primit. Probabil ştia că majoritatea occidentalilor se cred creştini. Aşa că a mers mai departe. „Eşti creştin născut două ori?" Desigur, misionarul ştia ce încerca să-i spună, dar a ţinut să afle unde voia să ajungă tânărul, pentru a şti mai multe despre gândirea lui teologică, aşa că i-a cerut tânărului să-i explice.

Tânărul încerca din răsputeri să explice în engleză pentru a-l face pe misionar să înţeleagă importanţa de a fi „născut din nou" încât se aprinsese puternic la faţă de atâta zel. În cele din urmă, misionarului i se făcu milă de încurcătura lui şi îi spuse că vorbeşte chinezeşte. Tânărul se declară tare bucuros că putea să-i explice mai clar că orice creştin trebuie să fie născut din nou! Misionarul era uimit, atât de entuziasmul tânărului cât şi de impetuozitatea lui: „Trebuie să devii creştin născut două ori!"

În cele din urmă, dorind să încheie conversaţia, i-a spus tânărului vânzător că era creştin născut din nou şi misionar pe deasupra. Nici asta nu părea să fie suficient. Tânărul insistă: „Bine, şi câţi oameni ai adus la Hristos luna trecută?" Se părea că nimic nu-l putea împiedica pe acest tânăr să vorbească despre Isus.

Mai târziu misionarul a aflat că tânărul fusese soldat în Armata de Eliberare a Poporului. A trebuit să părăsească această clasă privilegiată pentru că a devenit creştin–dat afară de Armata Poporului, dar acceptat în Armata Domnului.

După ce s-a reîntors în satul lui, tânărul s-a alăturat unei grupări cu o mare rată de creştere. Alţi credincioşi au descoperit că avea darul evanghelizării de la om la om, şi l-au ajutat să obţină un permis de vânzare prin trenuri. „Au făcut asta ca să pot întâlni străini şi să le spun despre Hristos," i-a spus misionarului. „Îmi place mult să le spun tuturor despre Isus. Trebuie să lucrăm cât mai avem ocazia, pentru că Isus se întoarce curând!"

Adesea evanghelizarea noastră occidentală se concentrează prea mult asupra programelor. Depindem de seminarii de evanghelizare eficientă pentru a ne menţine pe linia de plutire, şi apoi aşteptăm să vină următorul specialist, cu următoarea strategie. Dacă suntem dedicaţi în întregime faţă de însărcinarea pe care ne-a încredinţat-o Isus Hristos, vom folosi fiecare ocazie de a vorbi despre Isus Hristos, chiar şi atunci când distribuim bunuri pe stradă, vindem asigurări sau conducem o companie. Tânărul prezentat mai sus este reprezentativ pentru mulţi creştini noi pe care i-am întâlnit în China. Pur şi simplu nu se pot abţine să nu vorbească despre Domnul lor.

„...lupta noastră... este împotriva stăpânirilor, împotriva forţelor întunericului, împotriva duhurilor răutăţii...”—Pavel

Lecţia 7. Recunoaşte că suntem implicaţi într-un război spiritual.

Creştinii din China ştiu foarte bine că s-au angajat într-o luptă spirituală. Ştiu că nu se luptă împotriva guvernului, nici împotriva unui sistem sau a unei ideologii. Ştiu că se luptă ... împotriva căpeteniilor, puterilor, împotriva forţelor întunericului, a duhurilor răutăţii din locurile cereşti.” (Efeseni 6:12).

În Shanghai, femeia a cărei familie a trecut prin multe torturi şi suferinţe pentru că era creştină, a spus: „Să nu vă pară rău de noi. Cel puţin ni se reaminteşte că suntem într-un război spiritual. Ştim pentru cine luptăm. Ştim cine este duşmanul. Şi ne luptăm. Probabil ar trebui să ne rugăm pentru voi, creştinii din afara Chinei. Cu atât de mult timp liber, cu atâta bogăţie, libertate, uneori nu vă mai daţi seama că sunteţi într-un război spiritual.”

„...Rugaţi-vă pentru mine, ca să mi se dea cuvinte.”—Pavel

Lecţia 8. Rugaţi-vă pentru lucrătorii creştini.

Au fost multe ocazii când un pastor din Hong Kong, deşi era respectat pentru lucrarea de slujire, care creştea extrem de rapid, era smerit prin războinicii credincioşi care „doar se rugau”.

Când China s-a deschis pentru prima dată după Revoluţia Culturală, eu, (David Wang) am vizitat Beijingul. Când eram acolo, am fost prezentat unei femei în vârstă care era imoblizată la pat şi al cărei trup era adesea ţintuit locului de durere, pe fondul artritei acute de care suferea. Abia putea să ţină un creion în mână, şi o dată ce-l lua, continua să-l ţină aşa, deoarece era prea dureros să-i mai dea drumul.

„Nu pot să fac nimic. Uită-te la mine–diformă, hâdă, nimeni nu vrea să fie în jurul meu. Sunt nefolositoare. Nu pot să mai am grijă de mine. Fetele mele trebuie să mă îmbăieze şi să mă îmbrace. Nu sunt de nici un folos.”

Am ascultat o vreme ceea ce mi-a spus şi apoi mi-am spus că ascultasem deja suficient de mult plângerile ei. Am vrut să plec, dar ea m-a întrebat despre familia şi despre misiunea mea. I-am răspuns, şi a început din nou lamentările ei în gen „vai mie”. „De atât de mult n-am mai dormit. Durerea nu mă slăbeşte nici o clipă, zi şi noapte. Abia reuşesc să aţipesc cinci minute şi mă trezesc de durere, amintindu-mi cât de nefolositoare sunt.”

Descurajat şi necăjit, am răsuflat uşurat când vizita s-a încheiat. Cu toate acestea, n-am putut s-o uit.

După 18 ani mă aflam din nou în Beijing, şi mi-am dat seama ca am o după-amiază liberă, cum mai rar aveam. M-am întrebat dacă bătrâna care se plângea atât de mult mai trăia în acelaşi loc. Beijingul se schimbase; în locul clădirilor vechi se aflau acum hoteluri moderne, arterele moderne de circulaţie erau blocate cu autobuze şi automobile. Dar era tot Beijing. În multe privinţe nimic nu se schimbase.

Am închiriat o bicicletă, m-am uitat din nou la adresa pe care o păstrasem în toţi aceşti ani, şi după douăzeci de minute, am început să recunosc toate străzile vechi de acolo. Am găsit apoi aleea; arăta la fel cum arătase cu optsprezece ani înainte. După ce m-am dat jos de pe bicicletă, am început să strig, întrebându-mă dacă era cineva acasă. Imediat, am fost condus în aceeaşi cameră întunecată. Pe pat zăcea bătrâna, atât de diformă încât mi s-a făcut rău. Aşa cum se afla, asemenea unui fetus, mi-a zâmbit, întinzându-mi mâna ei contorsionată: „David Wang." M-a întrebat despre soţie şi copii, pe nume, şi apoi şi-a început şirul de plângeri: „Uită-te la mine. Sunt şi mai nefolositoare decât eram când m-ai văzut ultima dată. O bătrână fără nici un rost. Nici măcar nu mai pot să deschid Biblia."

I-am răspuns multelor ei întrebări, dar în fond nu am auzit altceva de la ea decât plângerii. *Nu ştiu de ce am venit pe bicicletă de la o asemenea distanţă pentru a auzi cum te plângi,* m-am gândit eu–dar nu am spus ceea ce gândeam.

Apoi încercă cu greu să scoată ceva de sub pernă. Cu degetele ei răsfirate ca nişte gheare de pasăre, reuşi să scoată un caiet. Îmi făcu semn să-l iau.

Aplecându-mă asupra ei, l-am luat şi l-am deschis. În el era scrisă o listă cu nume. Citind numele acelea am recunoscut multe dintre ele–numele unor lucrători creştini din China. Ridicându-mi privirile din caiet, mi-am dat seama că nu se mai plângea de nimic. Spunea doar atât: „M-am rugat pentru tine, pentru soţia ta, pentru copiii tăi, pentru lucrarea ta de slujire... în fiecare zi. În fiecare zi m-am rugat pentru tine." Da, într-adevăr, acolo era şi numele meu, scris în acel caiet cu optspreceze ani în urmă. Am privit înfiorat la această bătrână „plângăreaţă" şi mi-am dat seama că ea a fost unul dintre motivele pentru care eu aveam o lucrare de slujire–şi motivul pentru care Dumnezeu intrevenise în mod miraculos când eu făcusem treabă de mântuială, motivul pentru care mă simţisem adesea capabil să-i învăţ pe oameni mai multe decât ştiam de fapt.

„M-am rugat pentru tine în fiecare zi, uneori mai mult decât în altele. Uneori îmi veneai în minte când mă rugam pentru altcineva, şi atunci mă opream şi mă rugam pentru tine."

M-am gândit la anii trecuţi ai lucrării mele de slujire: momentul când ar fi trebuit să fiu arestat... cele două femei tinere care au insistat să meargă la Hainan... ocaziile care se iviseră... miracolele...

Umilit, am închis caietul şi l-am strecurat cu reverenţă sub pernă, de unde îl luasem.

„Sunt o bătrână fără de rost." Începea cu acelaşi refren de unde îl lăsase. „Nu sunt de folos nimănui. Dar mă rog pentru tine în fiecare zi."

Cuvintele erau aceleaşi ca şi acum 18 ani când intrasem pentru prima dată în casa ei; faţa era aceeaşi–dar cumva, nimic nu mai era la fel. Ceea ce la început mă îndepărtase de ea, mă atrăgea acum. Mâinile ei contorsionate, împreunate în rugă, erau mâinile unui înger, al unui duh slujitor.

În timp ce mergeam cu bicicleta înapoi spre hotel a trebuit să mă opresc de câteva ori pentru a mă şterge la ochi. Sunt sigur că era din cauza smogului din Beijing.

„Ferice de voi când oamenii vă vor vorbi de rău şi vă vor prigoni, şi vor spune tot felul de rele împotriva voastră din pricina numelui meu."–Isus Hristos

Lecţia 9. Există un preţ care trebuie plătit

Timpul gramatical al verbului „vor prigoni", aşa cum l-a folosit Domnul în Fericirile sale, sugerează că nu este vorba de o acţiune izolată în timp, ci mai degrabă de o acţiune care are loc de-a lungul vieţii. Dacă eşti sărac în duh, atunci aşteaptă-te să fii persecutat. Dacă eşti blând, atunci aşteaptă-te la persecuţii. Va fi o experienţă zilnică; nu va trebui să te rogi pentru ea. Nu trebuie decât să trăieşti aşa cum a trăit Isus şi vei avea parte de ea.

Puţini oameni înţeleg lucrul acesta la fel de bine precum creştinii chinezi. Istoria lor este întreţesută cu momente de mare cumpănă. Turişti din întreaga lume se înghesuie care mai de care să vadă Marele Zid, o fortificaţie care se întinde pe aproape 2500 de km, de la Golful Chihil din Marea Galbenă, până în Asia centrală. Este una dintre cele mai mari construcţii realizate de om vreodată, şi este singurul element de pe planeta noastră pe care astronauţii îl pot identifica cu uşurinţă din spaţiul cosmic. Impresionaţi de laudele aduse unei asemenea construcţii măreţe, uităm de miile de trupuri care sunt îngropate sub zid, lăsaţi şi acoperiţi acolo unde cădeau de oboseală, lucrători care îşi pierdeau cunoştinţa de căldură sau frig, înfometaţi şi bolnavi. A fost construit cu trei secole înainte ca Hristos să avertizeze asupra persecuţiei şi binecuvântarea atrasă de ea, înainte de apariţia excavatoarelor, a tractoarelor Caterpillar şi a uniunilor sindicale.

Ne minunăm de asemenea de Marele Canal, construit în 589 î.Hr. Are o lungime de 1930 de km şi fiecare mână de pământ a fost îndepărtată de lucrători chinezi.

Mai aproape de contemporaneitate este Marele Marş. Este piatra de temelie a mitologiei maoiste. În 1934, forţele lui Chiang Kai Shek l-au înconjurat pe Mao şi armata lui comunistă. Comuniştii s-au despărţit în două forţe şi s-au îndreptat spre nord pentru a-şi stabili capitala comunistă la Yennan, la 9600 de km depărtare. Nici nu putea fi vorbă de călătoria cu trenuri, autobuze. În multe cazuri, oamenilor le lipsea până şi încălţămintea, dar au mers 9.600 de km prin ţinuturi sălbatice, mlaştini muntoase, zăpezi, gheţuri şi noroaie. Pentru a mări şi mai mult descurajarea de-a lungul drumului, existau zece armate naţionaliste poziţionate în diferite provincii. Forţele lui Mao au trecut peste 18 lanţuri muntoase pe jos, şi 24 de râuri (fără plute sau alte mijloace comode). Au avut cel puţin câte o ciocnire armată în fiecare zi. O dată au trebuit să treacă un pod suspendat pe 16 lanţuri de oţel, lung de aproape 100 de m. La capătul opus se aflau mitraliere care să-i împiedice să treacă de partea cealaltă. Dar acesta era singurul lor drum spre Yennan. Trupele lui Mao şi-au atârnat armele la spate şi au început să treacă podul, ţinându-se de cablurile suspendate. Când unul din ei cădea în râu, altul îi lua locul. În cele din urmă, un soldat a reuşit să treacă podul şi a aruncat în aer cuibul cu mitraliere.

Un alt pod fusese acoperit cu parafină. Când trupele lui Mao au început să treacă, podului i s-a dat foc. Trupele au stins focul începând să alerge pe pod.

O sută treizeci de mii de soldaţi au început marşul; doar 20.000 au ajuns la peşterile din Yennan.

Marele Zid, Marele Marş şi celelalte nu s-au produs din senin. Ele au fost proiectate de cineva şi au devenit o realitate prin conducerea unei persoane, al unui individ dedicat unei misiuni. Soldaţii nu erau rebeli care i-ar fi lăsat pe alţii să moară pentru această cauză; erau revoluţionari care voiau să stea în calea pericolului şi să fie printre primii care să moară. Unii dintre ei erau buni, alţii erau răi, dar ei au schimbat istoria.

Un alt om din acelaşi aluat a fost un învăţător din Indiana pe nume Mihail Gusenberg, care avea să devină mai târziu Mihail Borodin. El a fost un curier secret între Rusia şi Statele Unite în slujba Partidului Comunist.

În 1923 Lenin l-a trimis în China în calitate de consilier pentru a ajuta la reorganizarea Kuomintang-ului într-un partid puternic, disciplinat şi centralizat. Învăţăceii săi au fost Sun Yat Sen, Chiang Kai Shek şi un tânăr vietnamez pe nume Ho Chi Minh.

Un corespondent american l-a intervievat o dată pe Borodin. Conţinutul acelui interviu ilustrează pentru noi modul în care un soldat din armata lui Isus ar trebui să fie total dedicat cauzei lui, dacă vrea să fie pregătit să răspundă chemării Bisericii din case care spune: „Vino şi ajută-ne.”

–Se spune, Domnule Borodin, că sunteţi aici pentru a prelua controlul în China. Sunt sigur că cititorii ziarului pe care îl reprezint ar fi interesaţi să afle dacă acest zvon este adevărat. Dacă nu, atunci de ce aţi venit?

–E simplu, răspunse el. Dacă tu spui că eu şi colegii mei plănuim să preluăm controlul asupra acestei ţări, atunci răspunsul e nu. Dar dacă spui că noi credem că ideile noastre vor prelua controlul într-o bună zi, răspunsul e da. China a suferit timp de sute de ani. Acum are nevoie de ajutor. L-a cerut, şi avem de gând să i-l dăm. De asta sunt aici. Aveţi vreo obiecţie?

–Nu, i-am replicat eu, încercând să par cât mai nonşalant. Dar ştiţi de fapt în ce vă angajaţi de fapt? M-am născut aici şi ştiu. Câţi oameni credeţi că locuiesc în această ţară?

–Cam 500 de milioane. De ce?

–Doar nu vreţi să spuneţi în mod serios că vreţi să preluaţi controlul asupra unei cincimi din populaţia globului. În primul rând sunteţi prea puţini. Sunteţi o mână de oameni care nu cunosc nici ţinutul, nici limba. Nu veţi reuşi nici în o mie de ani.

–Ba da, vom reuşi, veni răspunsul lui rece. Pesemne uiţi, tinere, că nu sunt aici pentru a mă trata de sănătate, altfel nu aş lucra în această arşită cumplită. Nu-mi petrec timpul prin baruri şi chefuri precum englezii şi francezii de pe-aici. Nu mă interesează să fac carieră sau avere, ca americanii. Slujesc o ideologie. Şi când vine vorba de ideologie, nu mai contează numerele, ci dedicarea. Voi, americanii, nu prea înţelegeţi asta. Am trăit mulţi ani în ţara voastră şi ştiu cum stau lucrurile. Voi vă concentraţi asupra confortului şi a succesului personal. Aţi avut şansa, dar nu vă pasă. Pe mine mă interesează China. Sunt aici ca s-o ajut să găsească ceva care va schimba lucrurile.

–Vă place activitatea pe care o faceţi aici în China, d-le Borodin?

–Dacă îmi place?, îngână el cu dispreţ. Ce întrebare burgheză! Nu se pune problema dacă ne place. Munca este necesară. Asta este tot ce contează. Este desigur, departe de prietenii, concertele şi teatrele care înseamnă atât de mult la Moscova. Dar cu mult timp în urmă mi-am spus cu tărie că doar comunismul avea răspunsul de care lumea are nevoie, deoarece comunismul, faţă de religiile moderne, insistă asupra schimbării. Partidul a decis că eu pot să ajut cel mai bine în China. Prin urmare, am fost bucuros să vin. Nimic altceva nu mai contează. Sunteţi mulţimit de răspuns?

După o lungă tăcere, Borodin a început să murmure, ca pentru el însuşi.

–Ştii, spuse el gânditor, obişnuiam să citesc Noul Testament. L-am citit din scoarţă în scoarţă de câteva ori la rând. Este cea mai frumoasă povestire care a fost scrisă vreodată. Pavel, mai ales, a fost un adevărat revoluţionar. Îmi scot pălăria înaintea lui. Făcu un gest simbolic, iar părul său lung îi acoperi pentru o clipă faţa.

Un alt moment lung de tăcere.

Apoi, deodată, Borodin se întoarse brusc, cu faţa contorsionată de furie, şi flutură pumul în faţa mea.

–Dar unde mai vezi aşa ceva în ziua de azi? strigă el. Răspunde-mi, dacă poţi, domnule Roots. Unde mai găseşti oameni ca el? Unde? Unde? Unde?[1]

Marele Marş a lăsat în urmă un lung şir de morţi şi mulţi muribunzi, dar a dus la schimbarea unei naţiuni. Schimbarea a continuat cu Revoluţia Culturală, care a pregătit contextul în care Biserica alcătuită din credincioşi clandestini să plătească preţul suprem. În cele din urmă, schimbarea aceasta s-ar putea să inflenţeze nu numai o singură naţiune, ci poate chiar întreaga lume.

La final, când se vor împărţi cununile răsplătirii, alături de Hudson Taylor şi Jonathan Goforths vor fi şi o sumedenie de „omuleţi" care se vor ridica din praful istoriei pentru a auzi cuvintele: „Bine ai lucrat, rob bun şi credincios." Dumnezeu adesea foloseşte lucrurile pe care le credem mărunte, pentru a împlini ceea ce este semnificativ. Primii misionari pe care i-a recrutat Hudson Taylor pentru slujirea misionară în China erau oameni „care puteau cita din Biblie capitole şi versete, dar care nu aveau o educaţie academică prea bună. Printre cei şapte bărbaţi se aflau de pildă, un vânzător, un tâmplar, un mecanic şi un tipograf. Cele opt femei (toate necăsătorite, ca şi bărbaţii, de altfel) lucraseră că învăţătoare şi stenografe, sau trăiseră ca „fete nemăritate" în familiile lor.[2]

Un grup de douăzeci de misionari au fost aduşi la reşedinţa (*yamen*) unui guvernator chinez de provincie, pentru a fi decapitaţi după ritual, în prezenţa lui. Deşi noi nu le cunoaştem numele, Dumnezeu îi cunoaşte pe toţi. Una dintre aceste misionare „neînsemnate" a scris câteva cuvinte pe un petec de hârtie care a fost găsit după moartea ei: „Am fost foarte neliniştită şi agitată atâta vreme cât se părea că mai există speranţa de a trăi, dar Dumnezeu mi-a luat acest sentiment şi acum mă rog să am harul de a accepta sfârşitul cu tărie şi curaj." Un alt membru al grupului a scris: „Sunt asemenea unui animal de povară, pregătit fie pentru plug, fie pentru altar."[3]

Asemenea mărturii se împletesc cu torentul de mărturii care se pot auzi acum în China. Mesajul care vine din Biserica occidentală este că noi, creştini, putem fi fericiţi, sănătoşi şi confortabili. Mai mult chiar, adesea credem că avem dreptul să ne aşteptăm la o biserică prietenoasă, amabilă, pe măsura pretenţiilor noastre, unde să găsim împlinirea tuturor nevoilor

[1] John McComb Roots, *Choul: An Informal Biography*, New York, Doubleday, 1978, p. 33-35.
[2] Alvyn Austin, *Saving China*, University of Toronto Press, 1986, p. 22.
[3] *Ibid.*, p. 76.

noastre. Acest mesaj reprezintă o erezie la fel de periculoasă ca şi cele împotriva cărora luptă Biserica din China astăzi.

„*rămâi în lucrurile pe care le-ai învăţat, şi de care eşti deplin încredinţat, căci ştii de la cine le-ai învăţat*."–Pavel

Ne rugăm şi nădăjduim că te întrebi: „Ce mai rămâne de făcut acum?" Poate deja donezi bani pentru a trimite biblii în China. Poate te-ai gândit să pleci în China ca „făcător de corturi," dar ai responsabilităţi de care nu te poţi desprinde. Poate că în taină tânjeşti să fii parte a unei biserici care să semene cu cea din China. Ce altceva mai poţi face, în afară de a citi această carte?

Unul dintre punctele esenţiale pentru început este să te laşi învăţat. Fii dispus să înveţi şi să accepţi că nu ai toate răspunsurile–fiind învăţăcelul şi nu expertul. Fie ca lucrurile pe care le ştii despre Biserica din case a Chinei să te modeleze. Vei fi surprins cât de multe probleme cu care s-a confruntat Biserica din China sunt asemănătoare celor ivite în biserica ta.

Biserica aceasta este călăuzită de scopuri; membrii ei vor să-şi transforme ţara într-o naţiune creştină care va ajuta la evanghelizarea lumii. Scopurile lor ar trebui să fie şi scopurile noastre.

Pentru a-şi putea aduce la îndeplinire mandatul, Biserica din China îi îndeamnă pe toţi:

1. Să studieze perseverent Biblia.
2. Să fie oameni ai rugăciunii zilnice–(să se roage efectiv, nu doar să participe la seminarii despre rugăciune).
3. Să creadă şi să urmeze călăuzirea Duhului Sfânt.
4. Să ducă o viaţă de sfinţenie cu Isus Hristos ca Domn al vieţii lor.
5. Să răspândească mesajul Evangheliei prin vieţile lor zilnice, faptele, slujbele lor şi viaţa de familie.

Să nu ne mai preocupăm de persecuţie; ea va veni chiar şi nepoftită. De fapt, dacă trăieşti în Occident, eşti probabil membru al unuia dintre cele mai persecutate popoare ale lumii–doar că persecuţia aceasta e de natură cerebrală, şi nu fizică (dar acesta ar fi subiectul unei alte cărţi).

Nimeni n-a murit zadarnic în China din pricina credinţă. Unii au murit ca să fie o pildă de învăţătură pentru tine. Au suferit şi au murit ca noi să avem ceva de învăţat de la ei.

Lecţiile pe care le-au învăţat ei sunt valabile şi pentru noi. Cultura lor este diferită, dar Domnul nostru este acelaşi–şi mesajul lui este acelaşi.

„*Prin credinţă, Abel a adus Domnului o jertfă mai plăcută...*
şi prin credinţă, deşi este mort, vorbeşte încă.”
(Evrei 11:4)

CONCLUZIE

Au trecut mai bine de patru decenii de când primele evenimente consemnate în această carte au lăsat lumea în confuzie şi derută. Întâmplările ce s-au petrecut în aceşti ani s-au pierdut în mare parte printre cuvintele istoricilor, mutilate fiind, pentru a se potrivi propriilor lor atitudini preconcepute. Alte evenimente zac îngropate în gropi comune, în jungle defrişate de către dictatori semeţi.

Oamenii scriu istoria într-o încercare firavă de a struni ceva ce nu ei au creat, pe care nu-l pot controla sau înţelege. Cu toate acestea, nu putem, şi nu trebuie să renunţăm, închizând ochii, în încercarea de a uita sau ignora oamenii şi evenimentele, bucuria şi durerea care alcătuiesc viaţa.

Apartamentul de pe MacDonnell Road din Hong Kong care a fost menţionat în introducerea acestei cărţi, a dispărut. A fost de mult înlocuit cu un labirint de clădiri cu birouri selecte, monumente închinate unui Babel al materialismului din zilele noastre şi unui limbaj de înaltă tehnologie care dictează lupta pentru supravieţuire a omului. Toate amintesc în mod straniu că omul şi inteligenţa sa creatoare din timpurile moderne este suspect de asemănătoare cu cea a confraţilor săi dintr-o epocă precedentă, când au construit un turn care să ajungă la cer.

Ce s-a întâmplat cu puştiul acela chinez, de la primul etaj de la nr. 27, de pe MacDonnell Road? Acum nu se mai plimbă prin păienjenişul de străzi ale Hong Kongului, întrebându-se dacă tot ceea ce i-a spus mama lui despre Dumnezeu, cer şi Isus ar putea fi adevărate.

Acum, ca pastor, se plimbă agale, aplecându-se ca să nu dea cu capul de tavanul peşterii săpate în coasta unui deal. Acum petrece ore în şir pe pardoseala rece, hrănind minţile flămânde din Cuvântul care spune că tot ceea ce a învăţat este Adevărul.

Misionarul care locuia la etajul IV al blocului scrie concluzia acestei cărţi după aproape 30 de ani–undeva sus, deasupra norilor, zburând iute pe sub soare, pentru a se

întoarce la confortul căminului său şi la soţia lui în Corvallis, Oregon. Deşi i s-a făcut puţin rău şi este foarte obosit, îşi aşază degetele pe tastatura laptopului şi începe să scrie cuvintele istorice ale unui jurnalist britanic, care în timp ce privea pe fereastra hotelului din Shanghai, în 1949, urmărind flăcările armatei lui Mao care înainta prin oraş, şi-a trimis ultimul raport din China:

„În această seară Shanghai este în flăcări
Eu sunt, de asemenea, pe moarte,
Căci nici o moarte nu-i mai sigură
Decât moarte care se află în tine.
Unii oameni mor sub schije,
Alţii pier în flăcări,
Dar cei mai mulţi mor încetul cu încetul
În jocurile şi preocupările lor mărunte."

Verifică textul de pe ecran şi îl salvează. Cele două beep-uri îl anunţă că s-a terminat. Apoi apasă pe butonul „sleep" şi cuvintele dispar ca într-o spirală, aşa cum se întâmplă cu viaţa intrată în eternitate, devenind asemenea unui punct infim în mijlocul ecranului care se înnegreşte.

Închide capacul computerului, îşi rabatează fotoliul şi stinge lumina de deasupra capului. Avionul este cufundat în întuneric. Doar lumina jucăuşă a unui ecran de televizor tulbură întunericul. Închinzând ochii, se lasă în fotoliu şi se gândeşte la ceea ce a contribuit la străpungerea cortinei care a separat atât de mult China de restul lumii. Deşi la răstimpuri s-a părut că există mai multă persecuţie decât propăşire, Isus a continuat să-şi zidească Biserica sa. Mai mult, Biserica începe să influenţeze restul lumii. Devastarea pe care a adus-o regimul lui Mao peste naţiune este în multe privinţe asemănătoare devastării produse de norii de lăcuste pe câmpuri.

Rosteşte apoi o rugăciune în şoaptă: „Mulţumesc, Doamne, pentru această ocazie şi pentru că ne-ai dăruit înapoi câţiva ani dintre cei pe care i-au devastat lăcustele."

EPILOG

25 iunie 200. Se apropia cea de-a treia aniversare a reîntoarcerii Hong Kongului la China. Un grup de prieteni s-a strâns într-o încăpere discretă a unui popular restaurant cu hrană de mare, din Hong Kong. Mâncarea era superbă–când vine vorba de asemenea specialităţi, Hong Kongul încă îşi păstrează supremaţia. Invitaţii–un cuplu de profesori

universitari, un director din administraţia publică, un arhitect, un producător de televiziune, editorul şef al ziarului cu cea mai mare circulaţie din oraş, un jurist, şi eu, un pastor–ne cunoştem prea bine. Prin urmare conversaţia a fost foarte deschisă, sclipitoare, de sprit, şi uneori chiar amuzantă. Părerea generală a fost că Hong Kongul, prima Regiune Administrativă Specială (RAS) a Chinei, avea nevoie de ajutor.

Editorul ne dezvălui că voia chiar să scrie un editorial de 1 iulie, aniversarea trecerii sub administraţia Chinei, cu scopul strângerii unui milion de semnături, pentru a cere Beijingului să accepte întoarcerea britanicilor care să salveze Hong Kongul. „Ar trebui să fim dispuşi să plătim preţul, indiferent când de mare ar fi, pentru a-i aduce pe englezi înapoi la conducerea Hong Kongului. Acum suntem în plin dezastru!" exlamă el.

În mijlocul râsetelor generale, invitaţii nu se putură abţine să nu cadă de-acord: la trei ani după schimbarea administraţiei, sub deviza „O singură ţară, două sisteme; şi „Locuitorii Hong Kongului conduc Hong Kongul," fosta colonie britanică era într-una dintre cele mai grele situaţii.

Editorul conchise cu referire la proiectatul său editorial: „Voi încheia apelul strigând: Avem nevoie de britanici, îi vrem pe britanici înapoi! Trebuie să-i avem înapoi pe englezi! Vreţi vă rog să aduceţi înapoi steagul Uniunii?"

Râsetele au continuat, dar s-au discutat apoi şi lucruri serioase. Aparent, totul pare să fie la fel în Hong Kong. Oraşul este cuprins de acelaşi du-te-vino, zgârie-norii încă ţâşnesc din pământ spre cer, oamenii sunt la fel de preocupaţi de ideea de a face bani, iar turiştii continuă să vină neîntrerupt. În profunzime însă, Hong Kongul s-a schimbat pentru totdeauna.

Cum? Potrivit participanţilor la dineu, o serie de schimbări subtile, dar de substanţă au început să aibă loc în ultimii doi ani: Mai întâi, guvernul şi liderul cunducerii de la Hong Kong–un guvernator „ales" dintr-un grup de candidaţi aprobabţi de Beijing–par să-şi fi luat drept scop de căpătâi ideea de a face pe placul Beijingul. În al doilea rând, nepotismul şi corupţia, vechile plăgi de când lumea ale curţilor imperiale chineze, se strecoară insidios şi repede în structurile guvernamentale ale Hong Kongului. Aceasta a dus la deteriorarea administraţiei publice, atât de lăudate altădată. Filosofia guvernelor coloniale ale Hong Kongului–control cât mai redus–se schimbă rapid într-o mentalitate de control centralizat, asemănător cu cel din China, de tip „control cât mai mare." Aceasta duce la încorsetarea unei societăţi capitaliste extrem de competitive în cămaşa de forţă a socialismului. În consecinţă, în loc de a lucra pentru a rămâne în frunte ca oraş de talie internaţională, Hong Kongul a ajuns de fapt să se alinieze tiparului chinez continental.

În timp ce ascultam părerile celorlaţi, m-am dus cu gândul la câteva date semnificative din ultimii trei ani:

1 iulie 1998

Această dată a marcat prima aniversare a preluării suveranităţii asupra Hong Kongului de către China. A fost un prim an sumbru pentru RAS (Regiunea Administrativă Specială), dar nu în modul în care se aşteptaseră pesimiştii; criza nu avea nimic de-a face cu problema libertăţii politice. Mai degrabă, venise sub forma declinului economic asiatic chiar la trei luni după preluare, şi oraşul a fost luat total pe nepregătite. Piaţa imobiliară a cunoscut o cădere liberă, şi realmente peste noapte, balonul economic al oraşului a plesnit. Proprietatea este singurul bun al Hong Kongului şi prăbuşirea pieţei a afectat în lanţ celelalte verigi. Perla Orientului începea să-şi piardă luciul.

Din perspectiva Bisericii din Hong Kong, retrocedarea din 1 iulie 1997, se dovedise a fi un punct important de referinţă, un termen limită, care a dat un lung şi puternic semnal creştinilor, pentru a se pregăti, a se adapta, a profita de ocaziile prezente, şi de a se pregăti cu noi planuri pentru viitor. Erau conştienţi că nu mai pot continua în acelaşi fel ca până atunci. Prin urmare, creştini au fost motivaţi să se dedice în întregime rugăciunii şi să iniţieze o nouă colaborare în unitate între diferitele biserici şi între liderii lor. Evanghelizarea a căpătat o nouă dimensiune, sub imperativul urgenţei, fiind desfăşurată de parcă întoarcerea Domnului ar fi fost iminentă. Şcolile biblice au înregistrat un număr record de înscrieri din partea noilor studenţi.

Acum, când praful răscolit de această schimbare s-a aşezat la loc, Hong Kongul pare să-şi fi pierdut direcţia, căutându-şi o nouă identitate, un nou sens şi un nou rol în încercarea de a se raporta atât la o Chină care trece prin schimbări bruşte cât şi la restul lumii. Din punct de vedere economic, Beijingul şi-a ţinut promisiunea de a nu se amesteca în treburile RAS. E de aşteptat ca această politică non-intervenţionistă, „o ţară, două sisteme” să dureze încă cincizeci de ani; Hong Kongul trebuie să fie guvernat de oamenii din Hong Kong.

În timp ce lumea întreagă (inclusiv Hong Kongul) se întreba cu îngrijorare dacă statul chinez va respecta această promisiune, ironia a făcut ca guvernul de la Hong Kong să pară refractar la ideea menţinerii frâielor. Când au apărut crizele propriu-zise, de pildă colapsul economic, sau când validitatea sistemului legislativ şi drepturile rezidenţilor (care au condus la teama unui posibil influx de chinezi care să ia cu asalt frontiera Hong Kongului) au fost supuse unor teste dure–guvernarea locală s-a dovedit nepregătită şi ineficientă. Lucrătorii din serviciul public, mult lăudaţia altădată a fi cei mai buni din Asia, sunt acum supuşi unor puternice critici, ca fiind cei mai bine plătiţi dar şi cei mai ineficienţi.

Rata sinuciderilor în RAS a cunoscut o creştere record, de la 597 în 1997, la 882 în 1999. Şomajul, altădată necunoscut în Hong Kong, a devenit deodată o problemă urgentă, în creştere, ameninţând stabilitatea societăţii. În 1997, rata şomajului era 2,2%. Prin iulie 2000, se ridicase la 5%. „Prosperitate" şi „stabilitate", cele două cuvinte emblematice care încă fluturau deasupra oraşului în tevatura din 1997, au fost treptat înlăturate. Nimeni nu mai vorbeşte despre ele acum.

Cu toate aceste încercări economice şi sociale, bisericile din Hong Kong şi-au dat seama că oamenii sunt mai receptivi la Evanghelie, care acum este vestită prin intermediul presei scrise şi a radioului, în pieţe şi la colţuri de stradă. Fără îndoială, vestea bună este răspândită tot mai intens în RAS, dar şi alte religii devin din ce în ce mai active. Budiştii locali, ieşind din tradiţia lor de pasivitate, şi-au organizat o manifestare festivă şi întruniri de rugăciune şi chiar meetinguri de tineret. Oraşul care altădată era hipermaterialist a devenit un oraş religios.

1 octombrie 1999

Naţiunea cu cel mai mare număr de locuitori (1,3 miliarde) sărbătoreşte cea de-a 50-a aniversare a revoluţiei lui Mao şi instaurarea Republicii Populare Chineze. Cu această ocazie a avut loc defilarea unei parade prin Piaţa Tiananmen, în cursul căreia au fost etalate o serie de arme de înaltă precizie şi tehonologie şi o formaţie aeriană de bombardiere, avioane de vânătoare şi elicoptere. Corporaţii multinaţionale caută oportunităţi de investiţii şi guvernul central aplaudă transformarea rapidă a ţării sale. Cu toate acestea, pretudindeni în China, în ciuda progresului naţiunii, se vorbeşte tot mai mult de vacuumul spiritual dominant, despre lipsa totală de sens a ceea ce se petrece.

Deşi în ultimii ani au existat sărbătoriri ale Crăciunului la Beijing, nu se poate contesta faptul că mulţi chinezi rămân încă în ignoranţă cu privire la Scripturi şi la adevărurile elementare ale mânturii. Sectele religioase–atât cele străine cât şi cele rezultate din aberaţii indigene–răsar ca ciupercile după ploaie, afectând Biserica. Există încă o nevoie acută de învăţătură scripturală şi practică, adaptată cultural la nevoile chinezului continental.

Probabil secta cea mai cunoscută în afara ţării este Falun Gong, un amestec ciudat de budism, taoism, meditaţie şi exerciţii de respiraţie. Secta a fost considerabil reprimată în 1999, ca răspuns la manifestarea surpriză a membrilor acestora, de a înconjura sediul central al guvernului din Beijing. Adepţilor ei li s-a interzis „gândirea negativă," sub ideea ameninţării stabilităţii sociale. În acelaşi timp, guvernul central a început o monitorizare mai vigilentă a paginilor de internet religioase. Nu numai Falun Gong, care este organizată în

principal prin e-mail, ci şi alte pagini de internet din China sunt interzise teoretic dacă informaţiile publicate nu au aprobarea autorităţilor.

Din nefericire, creştinii din China au suferit şi ei în urma reprimării mişcării Falun Gong. Definiţia de „sectă" a devenit din ce în ce mai cuprinzătoare, şi oficialii locali cred în mod eronat că nu există nici o diferenţă între bisericile creştine din case şi diversele secte prezente. La nivel oficial, guvernul chinez încă susţine că grupurile care refuză să accepte comanda statului (de pildă bisericile neînregistrate, din case) sunt o amenţinare la adresa societăţii. Preşedintele Jian Zemin a reiterat această poziţie în mesajul său adresat naţiunii de Ziua Naţională, promiţând solemn să zdrobească activităţile nepatriotice, religioase şi separatiste din regiunile cu minorităţi etnice.

Cu toate acestea, mişcarea reprezentată de bisericile din case s-a maturizat sub persecuţie. „Dacă suntem trimişi la închisoare," spun de obicei liderii unor astfel de biserici, „se întâmplă două lucruri: unu, vom putea începe noi lucrări de slujire în interiorul închisorilor. Doi, cei rămaşi afară, conducătorii mai tineri îşi vor asuma un mai mare simţ al răspunderii."

În august 1998, câţiva lideri ai unor biserici de casă au adresat un memoriu public guvernului pentru a pune capăt persecuţiei şi pentru a fi recunoscuţi ca mişcare religioasă legitimă. Tonul memoriului lor a fost moderat, caracterizat de disponibilitatea deschiderii unui dialog atât cu autorităţile cât şi cu Mişcarea Patriotică a Sinelui Întreit. Spârgând tiparele obişnuitului, cei şapte lideri au permis fotografierea lor şi publicare numelor lor în presă. Ei au spus că erau pregătiţi să suporte consecinţele grave atrase de prezentarea acestui memoriu deoarece reprimarea activităţilor din bisericile din case se intensifica.

Nu mult timp după aceea, reprezentanţi ai unei uniuni de biserici din case s-au întâlnit pentru a elabora o Mărturisire de Credinţă comună care reafirma cu tărie credinţa biblică evanghelică şi respingea diferitele erezii în aflate în circulaţie. Aceasta alinia teologia şi practica bisericilor din case din China la curentul principal evanghelic protestant din întreaga lume.

În august 1999, mai bine de 30 de conducători ai unor biserici din case, inclusiv o parte dintre semnatarii Mărturisii de Credinţă au fost arestaţi de Securitatea Naţională şi de ofiţerii Biroului de Siguranţă Publică în timp ce se întâlneau pentru un seminar de rugăciune în partea de sud-vest a provinciei Henan. Toţi, cu excepţia a şase, au fost eliberaţi după ce au plătit amenzi de până la 10.000 de RMB (1.200 US $). Ceilalţi şase au fost condamnaţi la închisoare, pe termene cuprinse între unu şi trei ani de reeducare prin muncă. Acuzaţia lor era aceea de fi „folosit o sectă subversivă pentru a submina legea."

Unul dintre cei condamnaţi a fost Zhang Rongliang, căruia prietenii apropiaţi obişnuiau să-i spună „unchiul Liang”, conducătorul uneia dintre cele mai mari uniuni de biserici din case din China. Printr-o schimbare neaşteptată, pe 3 februarie, unchiul Liang a fost eliberat din închisoare pe fondul stării precare de sănătate. Unchiul Liang a fost un lider extrem de popular şi de activ în evanghelizarea creştină din China timp de trei decenii. În timpul ultimilor treizeci şi şase de ani a fost întemniţat pentru activităţile sale creştine de evanghelizare, dar aceasta nu l-a oprit din a vesti Evanghelia. Din nou, dedică timpul său activităţii de unificare a bisericilor din case din China, legalizând statutul lor înaintea guvernului, şi coordonând pregătirea teologică a conducerii din aceste biserici.

Potrivit unor rapoarte emise după Conferinţa Biroului Naţional pe Probleme Religioase din ianuarie 2000, „Problemele religioase reprezintă acum o preocupare majoră a conducerii Partidului Comunist Chinez. El cere comitetelor din provincie să investigheze în mod expres şi să abordeze problemele ridicate de creşterea rapidă a religiei pe întreg cuprinsul Chinei.” La conferinţă, Comitetul Central al Partidului Comunist Chinez şi Consiliul de Stat au elaborat un nou document, „cu privire la unele întrebări referitoare la reglementările religioase prezente”. Acest document cere următoarele lucruri: (1) o înăsprire a controlului religios prin asigurarea că liderii religioşi „patriotici” acţionează corespunzător pentru a întări unitatea şi stabilitatea naţională; (2) o sporire a numărului celor numiţi în mod politic în bisericile patriotice catolice şi în bisericile Mişcării Patriotice a Sinelui Întreit, cât şi printre budiştii, taoiştii şi musulmanii patrioţi; şi (3) o supraveghere mai atentă a forţelor străine, care folosesc masca religiei şi pretextul libertăţii credinţei pentru a se infiltra şi a se amesteca în treburile Chinei, subminând statul. Partidul comunist insistă acum ca membrii lui care iau parte la activităţi religioase să fie disciplinaţi şi daţi afară dacă refuză să se „pocăiască”.

Această conferinţă a confirmat că recrudescenţa credinţelor religioase în China este văzută ca o ameninţare la adresa conducerii partidului, care este alarmată de ascensiunea pe care credinţa religioasă, în special creştinismul, a cunoscut-o chiar în rândurile celor din partid. Măsurile luate pentru a combate această ascensiune sunt construite în aceeaşi manieră stereotipă–control înăsprit şi o educaţie ideologică intensificată.

În timpul conferinţei, delegaţilor li s-a spus că numărul protestanţilor în China era de 25 de milioane. O scurgere de informaţii din Organizaţia de Securitate a Chinei, Oficiul pentru Siguranţa Publică, arăta ca totalul era de 35 de milioane.

Purtătorii de cuvânt oficiali, precum Preşedintele Consiliului Creştin din China, Dr. Han Wenzao, au negat consecvent posibilitatea ca numărul creştinilor din China să

depăşească mai mult de 15 milioane. Statisticile Mişcării Patriotice a Sinelui Întreit susţin că există numai 13,3 milioane de protestanţi.

Observatorii străini şi conducătorii bisericilor din case susţin însă că guvernul subestimează numărul creştinilor din China. Agenţiile misionare care îşi au reşedinţele la Hong Kong estimează ca cifra totală este între 60 şi 80 de milioane.

Pe ansamblu, există dovezi convingătoare despre persecuţia continuă a creştinilor din afara bisericii oficiale din China, şi aceasta expune în adevărata ei lumină propaganda guvernului că toţi cetăţenii chinezi se bucură de libertate religioasă. Totuşi, în pofida persecuţiei, în China oamenii se întorc la Hristos într-un număr fără precedent–estimările actuale vorbesc de 20.000 în fiecare zi.

Dacă în cea mai mare parte a jumătăţii secolului trecut Biserica din China a fost atacată de comuniştii ateişti, acum ea trebuie să facă faţă unui duşman şi mai puternic–materialismul ateist. Deja există multe semne în marile oraşe că tinerii au fost complet seduşi de consumerismul care a compromis Biserica din Occident. China urbană vine puternic din urmă pentru a ajunge lumea industrializată. Shanghai, de pildă, se dezvoltă într-un ritm atât de rapid, încât în anumite privinţe a depăşit Hong Kongul–are un trafic mai eficient, străzi mai curate, clădiri mai înalte, o viaţa culturală mai bogată şi consumatori mai dornici să cheltuie.

Într-o seară, în timp ce vizitam Shanghaiul, am ieşit la plimbare cu alte câteva persoane. Eram purtaţi într-o parte şi în alta de valul de oameni de pe străzile aglomerate, care străluceau sub lumina lămpilor cu neon, de dimensiuni şi strălucire chiar mai mari şi mai impunătoare decât cele de pe faimosul „Goden Mile", de pe Nathan Road, în Hong Kong. Ne-am oprit lângă un grup statuar de bronz, care înfăţişa o familie cu feţe zâmbitoare, în mărime naturală, compusă din părinţi şi un copil, încărcaţi toţi cu plase de cumpărături. „Acesta este Shanghaiul de azi," îmi spuse gazda mea, „şi China de mâine." Suna puţin temător, fiind un comunist de viţă veche. „Dar schimbările sunt schimbări," continuă el, „şi nimeni nimeni nu le poate opri."

20 decembrie 1999

Lumea nu a acordat prea multă atenţie momentului când vecinul Hong Kongului, Macau, a devenit a doua RAS a Chinei. Portughezii, după mai bine de 440 de ani de guvernare în Macau, au fost mai mult decât bucuroşi să plece din zonă. Dar nici Beijingul nu a fost prea încântat să preia înapoi Macau. Spre deosebire de Hong Kong, Macau nu poate lăuda cu prea multe–oraşul este de notorietate pentru cazinourile şi jocurile de noroc, prostituţia şi violenţa care caracterizează oraşul.

Portugalia a guvernat în Macau din 1557. Acolo era intrarea portuară pentru infamul comerţ cu opium în China. Era de asemenea locul în care primii misionari protestanţi, incluzându-l pe Robert Morrison, au stabilit primele avanposturi pentru a învăţa limba chineză şi a începe traducerea Bibliei. Macau a fost punctul prin care creştinismul a cunoscut o expansiune masivă pe întreg cuprinsul Asiei.

În ultimul sfert de secol însă, Macau a devenit una dintre cele mai puţin evanghelizate comunităţi creştine din lume. Biserica de acolo este mică, tinzândă să devină tot mai divizată şi mai preocupată de sine, slăbită de imigraţie şi de desele schimbări în conducere.

În lunile dinainte de trecerea sub guvernarea Chinei, bisericile din Macau s-au unit şi au organizat multe campanii de evanghelizare şi întâlniri de ucenicizare şi pregătire pentru conducere spirituală. Organizaţiile de evaghelizare şi-au propus ca scop să viziteze fiecare locuinţă din oraş înainte de preluarea conducerii de către China. Au fost distribuite mai bine de 40.000 de biblii. În noaptea în care mica peninsulă şi cele două insule apropiate erau înapoiate Chinei, cu sute de lideri politici şi oameni de afaceri adunaţi pentru ceremonia televizată, creştinii din Macau s-au adunat simultan pentru a ţine o ceremonie, dedicând Biserica lor ca „dar al evanghelizării către China." Sute de oameni din diferite biserici s-au adunat la acest meeting pentru a înălţa numele lui Isus în timp ce oraşul lor se reîntorcea sub conducerea Chinei. „Vrem să fim purtători moderni ai veştilor bune către China!" s-au rugat mulţi creştini în acea seară.

Creştinii din Macau au fost încurajaţi cu privire la libertăţile lor religioase, mai ales când au văzut cum China nu a avut nici o imixtiune în bisericile din Hong Kong de la schimbarea conducerii. Ei vor să construiască relaţii pozitive cu liderii Chinei pentru a arăta că creştinii şi guvernul pot lucra în armonie. A durat mult până ce lucrurile au ajuns să se schimbe, dar acum creştinii din Macau sunt gata să slujească fraţilor şi surorilor lor din China.

18 martie 2000

Cea mai recentă alegere prezidenţială din Taiwan a trimis un mesaj clar şi răspicat către partea continentală a Chinei–„Nu ne mai spuneţi ce trebuie să facem! Nu vă mai amestecaţi în treburile noastre interne!" Alegându-l pe Chen Shui-Bian, poporul taiwanez a spus că este sătul de corupţia celor din Kuomintang (Partidul Naţionalist), care a deţinut puterea pe insulă timp de jumătate de secol.

În ultimă instanţă, rezultatele electorale ar trebui să ducă la relaţii mai bune între Taiwan şi China. Partidul Naţionalist Taiwanez şi Partidul Comunist Chinez s-au situat pe poziţii diametral opuse mai bine de cincizeci de ani. Partidul Democratic Progresist al lui

Chen are o istorie relativ curată a relaţiilor cu Beijingul şi poate iniţia contacte fără ca vechile conflicte şi neînţelegeri să otrăvească atmosfera.

Creştinii din Taiwan l-au susţinut pe Chen în proporţie covârşitoare în victoria sa în alegeri în faţa fostului preşedinte Lee Teng-hui, care pretinde că este creştin. Chen nu susţine despre el însuşi că este creştin, dar viaţa lui morală, opoziţia faţă de guvernarea coruptă şi activitatea neîncetată pentru a scoate prostituţia în afara legii şi pentru a eradica crima organizată reflectă ataşamentul lui faţă de idealurile creştine. O dată cu alegerea sa, guvernul chinez comunist se va teme mai mult de influenţa creştinilor. Liderii creştini din China se tem că din sânul Bisericii ar putea apărea o mişcare democratică similară celei din Polonia de la sfârşitul anilor '80 şi ar putea răsturna guvernul chinez. Este puţin probabil că aceste temeri se vor repercuta asupra bisericii continentale deoarece comuniştii au fost puşi în încurcătură de rezultatele alegerii şi vor fi foarte dornici să afişeze o imagine mai bună în faţa lumii exterioare.

Creştinii locali au văzut în cutremurul masiv din Taiwan, din septembrie 1999, un apel la trezire. Taiwanul este un instrument-cheie în aducerea trezirii către China continentală; după cum comenta un om de afaceri local, „Cutremurul a fost o atenţionare asemenea celei pe care Iona a primit-o când fugea ca să se sustragă de la împlinirea mandatului lui Dumnezeu şi să încerce să se bucure de viaţa lui comodă. Pentru noi, cei din Taiwan acesta este un moment crucial, căci ne pregătim să ne refacem atât fizic cât şi spiritual."

Creştini de pe insulă vor să păstreze relaţii constructive cu partea continentală, în aşa fel încât să poată vizita şi ajuta la întărirea bisericilor de acolo. Creştinii taiwanezi cred că Dumnezeu i-a chemat să ducă Evanghelia şi dragostea sa celor 1,3 miliarde de membri „de acelaşi sânge" care se află de partea cealaltă a strâmtorii.

Cea mai mare forţă însă care răspândeşte dragostea sa se găseşte în China–Biserica din case. Aceşti creştini îşi pregătesc acum lucrătorii pentru a fi trimişi în fiecare provincie a ţării ca „misionari," pentru a predica Vestea Bună. În aprilie 2000, una dintre uniunile de biserici din case a sărbătorit absolvirea studiilor de către 2.100 de lucrători care parcurseseră un curs teologic de pregătire prin corespondenţă, trimis de la Hong Kong. Acest curs de un an a fost parcurs în mai puţin de şase luni. Alţi 1.600 ar fi absolvit dacă liderii lor ar fi avut suficient timp ca să le corecteze examenele!

„Acum punem temeliile viziunii «Înapoi la Ierusalim»," ne-a spus un lider extrem de dedicat, de la al doilea nivel de conducere al celei mai mari asociaţii de biserici din case din China. Ei îi revenea responsabilitatea de a consolida miile de biserici din case care erau răspândite în întreaga ţară, când cei şase conducători de la vârf au fost arestaţi. „Suntem încă

profund convinşi că biserica chineză trebuie să ducă Evanghelia înapoi la Ierusalim, completând astfel „cercul Evangheliei," împlinind profeţia Domnului nostru, că Evanghelia lui trebuie propovăduită în toată lumea; atunci va veni sfârşitul." O dată cu ridicarea unor lideri creştini în Biserica chineză, precum Watchman Nee şi Wang Mingdao pe la sfârşitul anilor '30, creştinii chinezi au acceptat provocarea de a duce Evanghelia înapoi la Ierusalim.

Scopul Bisericii din case este simplu: Să ducem Evanghelia în fiecare din cele 2.700 de judeţe ale Chinei în prima decadă a noului mileniu, şi, în acelaşi timp, să trimitem propriile noastre echipe de „picioare frumoase" în ţările vecine.

Unul dintre cele mai importante condiţii pentru a te alătura acestor echipe de „picioare frumoase" este disponibilitatea de a-ţi da viaţa. Potrivit unui important conducător al unei biserici din case „Fraţii şi surorile noastre învaţă şi memorează Cuvântul lui Dumnezeu; învaţă de asemenea să se roage pentru bolnavi şi să scoată duhurile necurate. Mii de fraţi s-au înscris la cursurile prin corespondenţă de teologie fundamentală, dar cel mai important lucru este de a avea dedicare completă faţă de Domnul secerişului, dorinţa de a deveni bobul de grâu care să cadă în ţărână şi să moară, aducând roadă, de 30, 60 sau de 100 de ori mai mult."

În timp ce lumea se miră de mărimea populaţiei chineze şi de progresul în direcţia modernizării din ultimii ani, ar trebui probabil să privim dincolo de suprafaţă, la ceea ce putem învăţa de la Biserica lor în privinţa influenţei lor crescânde în această perioadă a istoriei.

Asian Outreach

În perioada afluxului masiv de refugiaţi din China pe la sfârşitul anilor '50, a fost fondată organizaţia Asian Outreach (AO) de către Dr. Paul Kauffman, în Hong Kong în 1964. De atunci a crescut de la o singură încăpere, cu un singur birou într-o organizaţie de linia întâi a frontului, cu un personal de aproape 600 de oameni, din mai bine de 40 de naţiuni. AO acţionează în 27 de ţări şi are misionari în 20 de ţări.

Principalul scop al AO este de a-i mobiliza pe creştinii dedicaţi, asiatici sau nu, pentru extinderea Împărăţiei lui Dumnezeu în Asia, unde locuieşte 70% din populaţia lumii. Rev. David Wang, actualul lider al AO descrie în glumă organizaţia, spunând că este alcătuită dintr-o droaie de oameni care aleargă după Duhul Sfânt, încercând să ţină pasul cu mişcarea extraordinară pe care El o aduce peste întreaga Asie.

AO are un scop bine definit: prin anul 2000 va fi stabilit deja o organizaţie de misiune eficientă şi pertinentă în fiecare ţară din Asia, evanghelizând fiecare grup etnic de pe

continent cu mesajul lui Isus Hristos. Cele mai largi segmente neevanghelizate ale omenirii– chinezii, musulmanii şi hinduşii–trăiesc toate în Asia.

AO îşi propune de asemenea ca prin anul 2010, prin pregătirea şi trimiterea de misionari, şi prin susţinerea a mii de războinici ai rugăciunii din toată lumea, vom ajuta la plantarea a 10.000 de noi biserici pe linia frontului de misiune din Asia. Locul de pregătire al AO, Institutul pentru Marea Trimitere (IMT) trimite regulat echipe de pregătire în zone ale trezirii şi în ţări unde accesul este restricţionat, pentru a oferi învăţătură biblică sistematică şi pregătire practică muncitorilor fără pregătire teologică. De când AO pune accentul pe conducerea naţională, suport indigen şi cooperare cu bisericile şi organizaţiile de slujire existente, IMT îi echipează pe evangheliştii şi pastorii indigeni pentru plantarea de biserici şi conducerea lor în mod adecvat.

Fundamentul biblic al AO este Coloseni 1:28-29: „*Pe El îl propovăduim noi, şi sfătuim pe orice om, şi învăţăm pe orice om în toată înţelepciunea, ca să înfăţişăm pe orice om, desăvârşit în Hristos Isus.*

Iată la ceea ce lucrez eu, şi mă lupt după lucrarea puterii Lui, care lucrează cu tărie în mine."

Birourile Asian Outreach

Iniţiată de Dumnezeu, centrată asupra lui Hristos, împuternicită de Duhul Sfânt

Misiunea noastă este lărgirea Împărăţiei lui Dumnezeu în Asia, şi printre asiaticii de pretutindeni În împlinirea acestei misiuni am evanghelizat şi am schimbat vieţi în Asia din 1964. Pentru mai multe informaţii şi un abonament gratuit la bilunarul „Asian Report" (*Raport asiatic*), contactaţi cel mai apropiat birou:

Australia
PO Box 167
Seacliff Park, SA 5049
aoaus@saintly.com

Canada
PO Box 1422
Peterborough, ON K9J 7H6
aoic@ptbo.igs.net

Cambodgia
PO Box 484
Phnom Penh
aocam@camnet.com.kh

Hong Kong	Asian Outreach International GPO Box 3448 Hong Kong asianout@asiaonline.net
	Asian Outreach Hong Kong PO Box 274 Shantin, New Territories info@aohk.org.hk
Japan	PO Box 13 Moriyama-ku, Nagoya 463-8691 aojapan@gol.com
Malaezia	PO Box 8303 Post Office Kelana Jaya 46786 Petaling Jaya yoke@pc.jaring.my
Mongolia	GPO Box 688 Ulaan Baatar 13 aomongolia@magicnet.mn
Noua Zeelandă	PO Box 2160 Tauranga 3000 aonz@asianoutreach.org.nz
Filipine	77 Scout Ojeda Street Roxas District, 1103 Quezon
Singapore	Robinson Road, PO Box 3568 Singapore 905568 caogci@sngnet.com.sg

Africa de Sud	PO Box 157 White River 1240 geoffasm@iafrica.com
Taiwan	210 B1 Chung Hsiao E. Road Sec 4, Taipei 10646
Thailanda	Children's Hostel 293 Mu 3 Banamlad Rimkok Muang Chiang Rai 57000 pplus@chmai.loxinfo.co.th
	Tribal Discipleship Centre PO Box 3, Bandoo Chiang Rai 57100 tdcthai@ksc.th.com
	The Centre PO Box 81-CMU Chinag Mai 50202 centre@loxinfo.co.th
Statele Unite	305 NE 192nd Ave. Vancouver, WA 98684 aousa@earthlink.net
Marea Britanie	PO Box 789 Sutton Coldfield West Midlands, B73 5 FX 100537.367@compuserve.com